Anul XIV nr. 41 (670) 12-18 octombrie 2004
32 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Baronii de la țară învață aroganța:

„Îl dau dracului de statut! Îl dau dracului pe Năstase! Îl dau dracului pe Iliescu! Ieși, fă, afară din partidul meu!“

La Comana, la țară, primarul este pesedist. Este un mic șef peste toată suflarea locului. Tot ce mișcă-n zona aia, rîul, ramul, apa caldă, îi e slugă numai lui. Primarul este, ca orice pesedist care se respectă, un dictator – doar că unul mărunt, de la un miliard în jos. Cînd e să facă ordine în filială, în micul lui partid PSD de la țară, o face după cum îl taie. Capul. La țară, la PSD Comana, statutul, Năstase și Iliescu sînt mai dați la dracu' decît în Piața Universității. Ascultați cu ochii voștri o înregistrare cu primarul arogant în

Pagina 6

O scrisoare de contrainformații pierdută

Căpitan de cursă lungă, șantajat de traseiști pe distanțe scurte

Misterioase sînt căile domnului Năstase, dar și mai și sînt șantajele care ne tulbură viața politică de la o vreme. Cine l-a șantajat pe Băsescu, aproape că vă spunem noi într-un clarificator „dosar Chix“ din pagina 17. Dar cine l-a pus pe respectivul să îl șantajeze pe candidatul Alianței la președinție, asta nu mai putem să vă spunem. Sînteți și voi destul de mari și de inteligenți ca să vă dați singuri seama.

Pagina 17

M-AM PRINS, ICOANELE ALEA DE LE TOT PUPĂ IORDĂNESCU, NU NE AJUTĂ PENOI SĂ CÎȘTIGĂM, CI PE EL, SĂ NU-L DEA AFARĂ DACĂ PIERDEM!
MARDALE.

Scăpați din laboratoarele serviciilor secrete, mutanții din PCR în FSN, FDSN, PDSR, apoi în PSD + PUR declanșează împotriva opozanților

RĂZBOIUL SECHELELOR

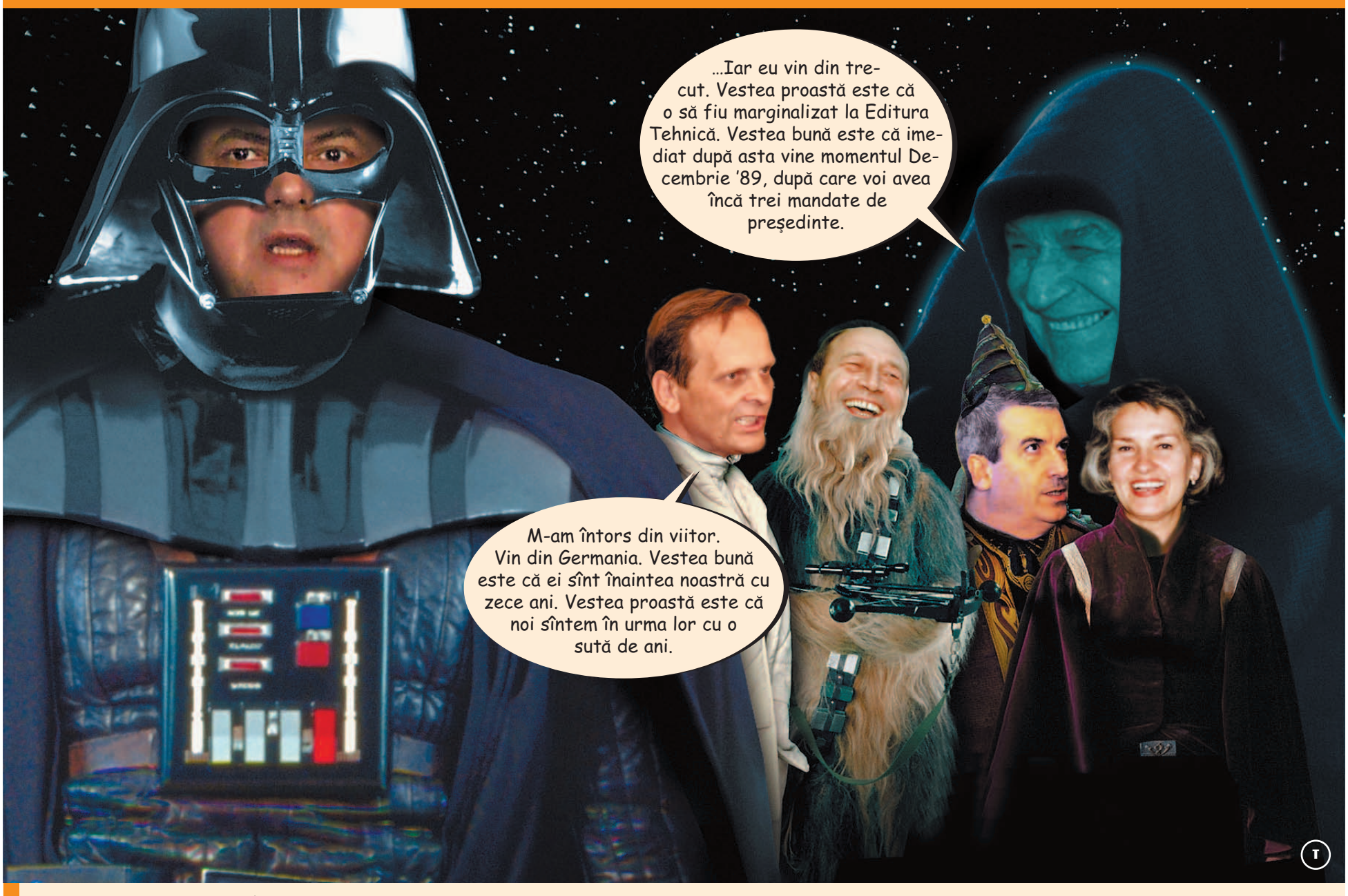
...Iar eu vin din trecut. Vestea proastă este că o să fiu marginalizat la Editura Tehnică. Vestea bună este că imediat după asta vine momentul Decembrie '89, după care voi avea încă trei mandate de președinte.
M-am întors din viitor. Vin din Germania. Vestea bună este că ei sînt înaintea noastră cu zece ani. Vestea proastă este că noi sîntem în urma lor cu o sută de ani.

Stolojan se întoarce. Imperiul lui Năstase contraatacă. Fantomele trecutului amenință nava fragilă a comandantului Băsescu. Cine va pierde din această înfruntare? Tot noi, românii.

DEMNITARII SPUN
...SNITE

Alteţă,
ca patriot român vă spun:
aveţi grijă ce alianţe faceţi cu nobilimea apuseană! Am citit, de exemplu, 400 de pagini din dosarul Contelui de Monte Cristo şi vreau să vă spun că băiatul e recidivist! Nu-ţi mai povestesc ce maestru al dezinformării este baronul Münchhausen... Pe lîngă el sînt mic copil.

După boi, pesediştii şi-au asigurat şi votul găinilor

Atît de bine a început să-i cadă lui Năstase putoarea de sat nespălat încît, se ştie deja, s-a apucat să cutreiere ţara fără prea multe protocoale şi fără să mai anunţe oficialităţile locale, ba chiar mai are puţin şi merge cu Dacia sau cu motoreta Hoinar. Acum ceva vreme a apărut surprinzător, precum crucile pe fundul lighenelor sau pe coaja copacilor, la o fermă de păsări din Iernut, judeţul Mureş. Acolo s-a împrietenit cu o găină care, susţine premierul, i-a şoptit la ureche că va vota cu PSD la parlamentare şi cu Năstase la prezidenţiale! Presupunem că, în schimb, în spiritul atitudinii de umil pe care şi-a tras-o în ultima vreme, fermierul de la Cornu a promis galinaceelor din toată ţara că le va număra ouăle.

Umil Constantinescu

Bârfe, şmenuri, şuşan...

Audierile pe care le-au avut reprezentanţii României la Curtea de arbitraj (trei arbitri, un canadian, un american şi un englez) a Băncii Mondiale (ICSID) în procesul cu Noble Ventures (foştii proprietari ai Combinatului de la Reşiţa) s-au terminat sâmbătă lamentabil pentru noi. La întrebarea: „Ce-aţi căutat la manifestaţia muncitorilor unei fabrici private?“, Ovidiu Muşetescu a declarat în faţa curţii, deosebit de inspirat pentru un fost ministru al Privatizării: „M-am dus să sprijin muncitorii în faţa capitaliştilor americani!“, răspuns care a produs rumoare şi a micşorat şansele ca România să câştige acest proces. Se pare că, în sistemul american, la despăgubiri intră şi profitul pe care foştii proprietari l-ar fi putut face dacă ar fi fost în continuare în posesia fabricii, ceea ce s-ar putea să ne coste pe noi, contribuabilii, peste 50 de milioane de dolari.

Contactul lui Juan Carlos cu Arpad Sarkany l-a contaminat pe rege cu nesimţirea ceauşistă. Arpad Sarkany a moştenit vânătoarea aşa cum a moştenit regele Spaniei tronul: tatăl său a fost şef de vânătoare pentru Ceauşescu. Azi, firma fiului este principalul client al PSD-ului la vânători pentru ştabi: Abies Hunting primeşte de la Regia pădurilor aproximativ 85% din cotele de urs aprobate. Ce face cu cota asta s-a văzut în week-end-ul trecut, când musafirul s-a dedat la un adevărat măcel: gonacii au bătut 40.000 de hectare, au scos cam 30 de urşi, dintre care regele a omorât nu 5, ci 9 – între care şi 2 femele gestante; asta în plină campanie a organizaţiilor care reclamă faptul că urşii sunt mult mai puţini decât cifra votată de parlamentarii pesedişti; dar, dincolo de chestiunea internă, morala unui vânător de vânat mare este incompatibilă cu asemenea cantităţi; oricum, se pare că, în sfârşit, au înţeles şi urşii că avem o cotă prea mare de parlamentari PSD.

Militarii sunt sideraţi de tot mai frecventa suprapunere de funcţii între biroul de presă şi instituţia purtătorului de cuvânt ale Armatei. Zilele trecute l-aţi tot putut vedea şi auzi pe lt.-colonelul Gelaledin Nezir, care a gestionat prost şi căznit criza de imagine a ministrului Paşcu. Nezir îmbracă clandestin uniforma marinei militare. El este infanterist, fost instructor cu învăţământul UTC şi transferat în Direcţia de protecţie şi siguranţă militară născută din cenuşa Direcţiei IV, de Contrainformaţii militare, a fostei Securităţi. Colegii lui Nezir îi spuneau cu duioşie „Gelu“. „Glad“ şi „Menumorut“ au fost şi ei ofiţeri de contrainformaţii în vechea Securitate română.

Nimeni nu ştie ce mai drege Virgil Măgureanu după fuziunea Partidului Noua Românie, pe care îl conduce, cu Partidul Democrat. Ultima dată, Măgureanu a fost văzut pe 27 septembrie, după unşpe seara, la restaurantul „Minion“ din Piaţa Amzei, şoptind la aceeaşi masă cu Valeriu Stoica şi Dinu Patriciu. Medii informate din PD susţin că Măgureanu este complet izolat în Alianţă, care nu i-a promis nici un rol, în situaţia victoriei în alegeri. Măgureanu este un fel de Robinson Crusoe, care se sfătuieşte doar cu colonelul Chilin, acest indian Vineri cu care a întemeiat cândva Serviciul Român de Informaţii.

Deţinem prima atestare documentară a unui jaf silvic, comis de un secretar de stat din Ministerul Agriculturii. E vorba de Adam Crăciunescu, fostul director al Direcţiei Silvice Arad. Până să fie avansat secretar de stat, în august 2003, Crăciunescu a ras ilegal fondul forestier naţional productiv al ocolului Sebiş-Moneasa. Valoarea prejudiciului este apocaliptică. Jaful a fost muşamalizat de căpeteniile PSD. Pentru detalii, căutaţi nota 670 din august a.c., a Direcţiei teritoriale de regim silvic şi vânătoare Timiş, cu privire la verificările efectuate la Sebiş-Moneasa.

Surpriză! Ioan Ouatu, fostul şef al Serviciului de evidenţă informatizată a persoanei Neamţ, demis cu surle şi trâmbiţe de ministrul Săniuţă pentru nereguli grave în relaţiile cu publicul ale funcţionarilor de la ghişee, este actualul şef al aceluiaşi serviciu, care se numeşte acum Serviciul paşapoarte. Totul nu se explică decât prin faptul că este vechi pretenar cu Virgil Ardelean, fostul său şef de la 0215, care a tras nişte sfori pentru el. Pricetenul la sforărie se cunoaşte.

Acciduzzu

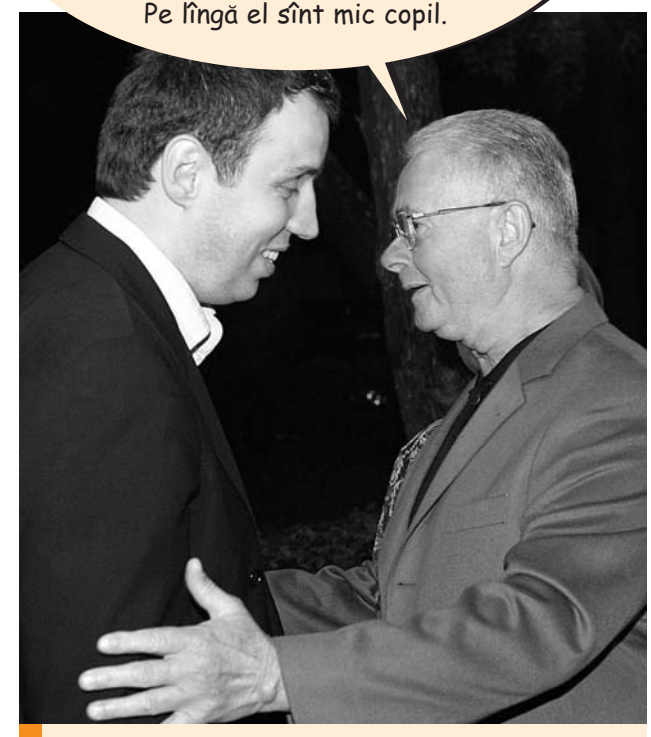

Tînărul Ştefan Dimitrie Ferdinand, din familia princiară Sturdza, făcînd conversaţie de salon cu arestocratul Virgil Măgureanu, un duce de nas

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

Io nu cred că Genică Boerică e mare naş la Mafia din Dolj, cum a zis presa! Iesclus! Cum să fie el naş din moment ce e finu' meu?

După succesul şlagărului publicitar „Boero, Boero!“, s-ar putea ca deputatul Ion Dolănescu să fie chemat la tribunal ca să-l cînte puţin şi pe finul său Boerică, Boerică

CATEGORIA
VERDICT: RIMĂ

Traian Băsescu (primarul Capitalei): „Adriane, nici nu ştii cît de mic începi să fii.“

„O să fie toată ţara aşa cum e Capitala.“

CATEGORIA
GÎNDIRE CU PREMEDITARE

Emil Constantinescu (preşedinte AP): „Dacă foştii miniştri CDR au fost hoţi, de ce sînt acum împreună cu Puterea?“

CATEGORIA
GENERALUL E GOL!

Anghel Iordănescu (antrenor PSD Ilfov): „Dacă îmi reproşez ceva? Da, îmi reproşez. Ce? Nimic.“

CATEGORIA
EMIL BOBU

Ioan Amarie (şeful PNA): „Nu înseamnă neapărat că marii corupţi sînt cei cu funcţii publice importante, ci aceia care sînt implicaţi în acţiuni de crimă organizată.“

György Frunda (senator UDMR): „Eu cred că a-l legitima pe Corneliu Vadim Tudor este ca şi cum ai încerca s-o faci pe Laura Andreşan fată mare.“

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Respect legea, dar nu mă duc la Parchet.“

CATEGORIA
TRECUT-AU BANII

Ion Dolănescu (deputat PRM): „Mie-mi place şi săracul, şi bogatul.“

CATEGORIA
ACESTE CUVINTE NE DOARE

Ionel Blănculescu (ministrul Controlului): „Doamnă, nu trebuie să uităm de prezumţia de nevinovăţie.“

CATEGORIA
BECALI BABA ŞI CEI 40 DE CONDUCĂTORI

Gigi Becali (preşedinte PNG): „După ultimele evenimente politice care s-au întîmplat în ţară şi la rugămintea a 40 de conducători ai PNG, m-am hotărît să candidez la cea mai înaltă funcţie în stat. Nu contează dacă voi pierde sau voi cîştiga, din această candidatură va cîştiga România.“

CATEGORIA
DINEL, DINEL DE AUR

Dinel Staicu (patronul Universităţii Craiova): „Nu ştiu dacă era cazul să mă deranjez pentru 37 de miliarde.“

Întunericitul

Aşezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: **Marius BORŢEA**
Redactor-şef: **Doru BUŞCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacţie: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-şef adj.: **Liviu MIHAIU**
Şef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Şef Birou Distracţii-Amuzament: **Viorel MOŢOC**
Dragoş MUŞAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacţie: **Dan ŞTANCIU**
Birou Investigaţii: **Iulian TĂNASE**
Şef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: **Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU**
Şef Secţie Moravuri Uşoare: **Dragoş VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE**
axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIŢĂ**
laura@catavencu.ro
Promotion Manager: **Roxana BODEA**
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: **Ioana Ingrid WEINERICH**
ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuţie: **Cristian DOMNIŢEANU**
cristi@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIŢĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT
Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Caţavencu***
în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Adevăratul dosar de Securitate al senatorului Adrian Păunescu

La 14 octombrie 1976, scriitorul

Ion Lăncrănjan publica în săptămânalul *Flacăra*, condus de actualul mahăr PSD Adrian Păunescu, articolul „Capital și dobândă“, care a avut efectul unei bombe: 1) a stârnit o neobișnuită viermuială printre profitorii regimului comunist, care s-au dus cu pâra la Securitate și i-au cerut scriitorului capul; 2) Securitatea i-a deschis dosar de urmărire informativă (codificat DUI, în argoul poliției politice); 3) Securitatea a demarat o neobișnuită operațiune de supraveghere informativă a scriitorului Lăncrănjan, inclusiv prin mijloace tehnice; 4) a folosit împotriva sa inclusiv agenții ei de influență; 5) în DUI apar dovezi irefutabile despre faptul că Adrian Păunescu și Eugen Barbu au fost agenții de influență ai fostei Securități. Materialul de mai jos este rodul unei anchete derulate pe parcursul a trei ani, care va demonstra cu documente provenind din arhiva CNSAS că Adrian Păunescu a comis acte grave de poliție politică.

Să ne întoarcem la locul faptei

și să vedem ce a scris Lăncrănjan într-atât de grav, încât să fie nevoie de o întreagă armată de agenți pentru a-l supraveghea, influența și potoli: „(...) Există de-acum o întreagă categorie de oameni, cărora li se pare că e normal să nu mai facă nimic pentru societate și să primească în schimb venituri mari sau pensii bogate. Fiind depășiți de mersul firesc al lucrurilor, ei îi dau zor cu trecutul de luptă, îl fructifică și-l mulg de beneficii, fără să clipească. Iar orînduirea, ce să facă, îi răsplătește, pe merit sau în afara oricăror aprecieri – «să nu își creeze probleme». Își creează, în schimb, un nou balast social, o nouă frînă, o supapă de scurgere a valorilor și un nou precedent“. Drept urmare, la 9 octombrie 1976, Direcția I, Informații interne, a DSS concepe „Planul de măsuri“ în DUI codificat „Laurian“, privind pe scriitorul Ion Lăncrănjan. Planul a fost coordonat de căpitanul Oprișor Onițiu, din cadrul biroului Direcției I, care se ocupa de scriitori, ajutat de căpitanul Ion Munteanu, iar munca lor a fost coordonată de colonelul Biriș și de lt.-colonelul Bojin. În cele de mai jos vom reda *ad litteram* „Planul de măsuri“ al Securității. Intertitlurile și observațiile aparțin redacției:

„Pornind de la noua situație operativă

determinată de reacțiile negative stîrnite în rîndul unor cititori, de ultimul articol semnat de Ion Lăncrănjan, în rev. «Flacăra» din 14 oct., ne propunem să stabilim următoarele aspecte: dacă a redactat în mod intenționat articolul amintit, cu scopul de a crea o stare de spirit necorespunzătoare în rîndul unor anume categorii de persoane, motivul ce l-a determinat, surse de inspirație; ce alte lucrări mai are redactate sau în pregătire care prin conținutul lor pot da naștere la interpretări sau agitație în rîndul cititorilor; convingerile sale politice și atitudinea sa prezentă față de politica partidului în domeniul creației literare. (Observație: adnotare pe ștraiful paginii, făcută de superiorii lui Oprișor Onițiu: «*În general care este poziția lui politică, relațiile și natura lor*»). În scopul rezolvării sarcinilor de mai sus ne propunem luarea următoarelor măsuri: 1) dirijarea informatorului nostru «Neagoe» pt. a-i cunoaște preocupările literare, sursele de inspirație, frămîntările sale și atitudinea față de politica statului nostru în domeniul ideologiei.

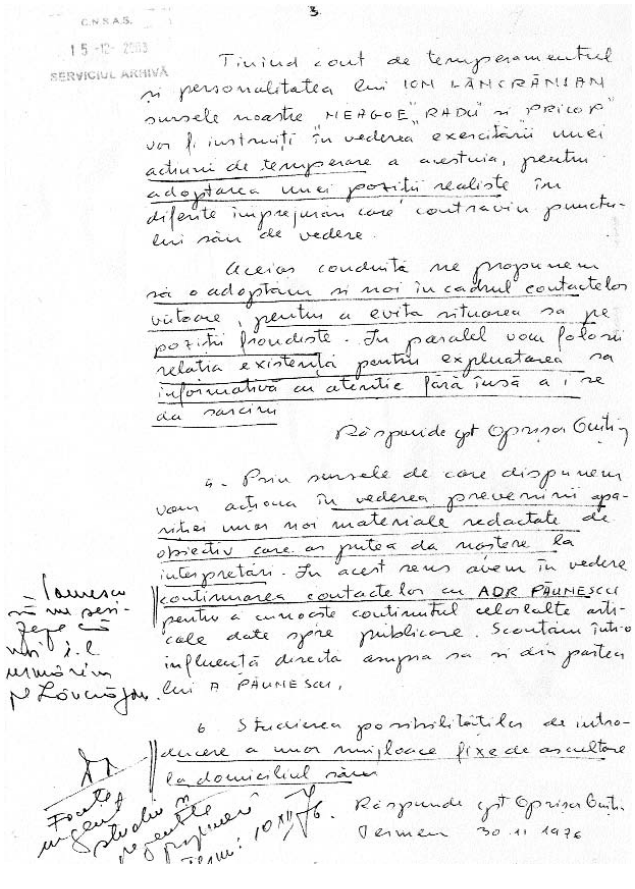

C.N.S.A.S.
15-10-2003
SERVICIUL ARHIVĂ

3.

Ținînd cont de temperamentul și personalitatea lui ION LĂNCRĂNJAN sursele noastre „NEAGOE", „RADU" și „PRICOP" vor fi instruiți în vederea exercitării unei actiuni de temperare a acestuia, pentru adoptarea unei poziții realiste în diferite împrejurări care contravin punctului său de vedere.

Aceiași conduită ne propunem să o adoptăm și noi în cadrul contactelor viitoare, pentru a evita situarea sa pe poziții frondiste. În paralel vom folosi relația existentă pentru exploatarea sa informativă cu atenție fără însă a i se da sarcini. Răspunde cpt Oprișor Onițiu

4 - Prin sursele de care dispunem vom acționa în vederea prevenirii apariției unor noi materiale redactate de obiectiv care ar putea da naștere la interpretări. În acest sens avem în vederea continuarea contactelor cu ADR. PĂUNESCU pentru a cunoaște conținutul celorlalte articole date spre publicare. Scontăm într-o influență directă asupra sa și din partea lui A. PĂUNESCU.

5 Studierea posibilităților de introducere a unor mijloace fixe de ascultare la domiciliul său

Răspunde cpt Oprișor Onițiu. Termen 30.11.1976.

Va avea în vedere stabilirea momentului

redactării articolului în discuție, dacă mai are astfel de lucrări care pot genera stări de spirit necorespunzătoare și sub influența căror factori le redactează. *Răspunde cpt. Oprișor On.* 2) Folosirea surselor «Radu» și «Suciu» în editurile cărora urmează să depună manuscrisele viitoarelor sale cărți, pentru a stabili conținutul, modul cum evoluează discuțiile pe cărți și reacțiile sale la observațiile ce i se vor face. *Răspunde cpt. Oprișor Onițiu.* 3) Informatorii «Pricop» și «Tudor» cu care obiectivul este în relații de vizite vor avea în sarcină stabilirea cercului său de prieteni și natura relațiilor cu Dan Deșliu apărut în ultimul timp în anturajul său. *Răspunde cpt. Munteanu Ion.* 4) Întrucît Ion Lăncrănjan este în relații bune cu scriitorul Eugen Barbu, avem în vedere folosirea acestei situații pentru adîncirea verificărilor în paralel cu exercitarea unei influențe pozitive asupra obiectivului nostru. *Răspunde cpt. Oprișor și Munteanu.* (Observație: adnotare pe ștraiful paginii, făcută de superiorii lui Oprișor Onițiu: «*Să mi se raporteze cum vrem să acționăm concret, și cînd va fi oportun*»).

Ținând cont de temperamentul și personalitatea

lui Ion Lăncrănjan sursele noastre «Neagoe», «Radu» și «Pricop» vor fi instruiți în vederea exercitării unei atitudini de temperare a acestuia, pentru adoptarea unei poziții realiste în diferite împrejurări care contravin punctului său de vedere. Aceeași conduită ne propunem să o adoptăm și noi în cadrul contactelor viitoare, pentru a evita situarea sa pe poziții frondiste. În paralel vom folosi relația existentă pentru exploatarea sa informativă cu atenție fără însă a i se da sarcini. *Răspunde cpt. Oprișor Onițiu.* 5) Prin sursele de care dispunem vom acționa în vederea prevenirii apariției unor noi materiale redactate de obiectiv care ar putea da naștere la interpretări. În acest sens avem în vedere continuarea contactelor cu Adr. Păunescu pentru a cunoaște conținutul celorlalte articole date spre publicare. Scontăm într-o influență directă asupra sa și din partea lui A. Păunescu. (Observație: adnotare pe ștraiful paginii, făcută de superiorii lui Oprișor Onițiu: «*Păunescu să nu sesizeze că noi î-l urmărim pe Lăncrăjan» (SIC!)*. 6) Studierea posibilității de introducere a unor mijloace fixe de ascultare la domiciliul său. *Răspunde cpt. Oprișor Onițiu.* Termen 30 XI 1976. (Adnotare pe ștraiful paginii, făcută de superiorul căpitanului Oprișor Onițiu: «*Faceți urgent studiu și prezentați propuneri. Termen: 10 XII '76*»). 7) Controlul T.O. cu mijloace mobile, în situații în care avem date din care rezultă organizarea unor discuții al căror conținut prezintă interes (Dan Deșliu, Aurel Dragoș Munteanu ș.a.).

Prezentul plan de măsuri a fost întocmit

pe o perioadă de 3 luni urmînd a fi îmbunătățit în funcție de rezultatele primelor măsuri și concluziile rezultate din analizele ordonate la conducerea profesională. Asupra executării sarcinilor din prezentul plan va fi informată periodic și Dir. I, unde DUI «Laurian» este în control. Cpt. Oprișor Onițiu“. Din conținutul „Planului de măsuri“ ne-au reținut atenția punctele referitoare la Eugen Barbu și Adrian Păunescu: *„Întrucît Ion Lăncrănjan este în relații bune cu scriitorul Eugen Barbu, avem în vedere folosirea acestei situații pentru adîncirea verificărilor în paralel cu exercitarea unei influențe pozitive asupra obiectivului nostru“*. Analiza informației ne-a condus la concluzia că Barbu a fost mai mult decât agent de influență, dat fiind faptul că Securitatea profită de prietenia lui cu Lăncrănjan, „pentru adîncirea verificărilor“. De aici rezultă că Barbu putea la rândul lui să verifice pe cont propriu, și în paralel cu Securitatea, anumite aspecte legate de activitatea lui Lăncrănjan, dată fiind poziția lui de fost agent al Siguranței, recuperat de aparatul DSS.

Fraza referitoare la Păunescu:

„În acest sens avem în vedere continuarea contactelor cu Adr. Păunescu pentru a cunoaște conținutul celorlalte articole date spre publicare. Scontăm într-o influență directă asupra sa și din partea lui A. Păunescu“ (vezi facsimil) reliefează trei aspecte: a) Păunescu avea contacte permanente cu DSS; b) în calitate de responsabil al săptămânalului *Flacăra*, el arăta Securității materialele ce urmau să apară în paginile revistei; c) în calitate de agent de influență al DSS, el primea sarcini cu privire la munca de lămurire a obiectivelor aflate sub supravegherea Securității. Drept urmare, pe 13 noiembrie 1976, Păunescu publică în *Flacăra* un articol, „Generațiile de luptători“, în care îl combate pe Lăncrănjan, în cadrul „Planului de măsuri“ și în paralel cu munca de influență pe care o exercită personal asupra obiectivului Lăncrănjan. Dosarul „Laurian“ a fost recuperat parțial, din arhiva CNSAS, de specialistul în fizica laserilor Ion Ferdinand Lăncrănjan, fiul scriitorului Ion Lăncrănjan. Cotele lui de arhivă sunt: DUI 351/I/57 și conține 267 de pagini. Agentul Păunescu a ieșit pe locul 1, pe lista candidaților pentru Senat a județului Hunedoara, în urma alegerilor preliminare organizate de PSD. Județul Dolj, pe listele căruia a ieșit senator în legislatura 2000-2004, i-a respins candidatura.

Cornel IVANCIUC

Făcea tovarăşul Ceauşescu un căcat, vă rog să mă credeţi, uite aşa de mare şi mă întreba seara pentru a doua zi: „Vrei să mănînc şi căpşuni pentru aromă, Păunescule?“... Zău, atîta grijă nu mai găseşti la conducătorii din ziua de azi oricît ai căuta!

Deși părea că va mai reveni în prim plan doar atunci cînd va zbura porcul, Adrian Păunescu a umblat cu cioara vopsită pînă a reușit să impună în politica democratică o nouă specie: porumbelul vidanjor

Pile și contrapile, bandă și contrabandă

Cel mai contestat șef de regională vamală din țară a fost, încă de la numire, Călin Vesa, șeful Direcției Vamale Oradea. Scriam deunăzi că Blănculescu îl demisese acum o lună din funcție, depistînd în urma unor controale nenumărate nereguli în activitatea instituției (oficial), precum și unele afaceri de capă și spagă (neoficial). Pe ce a făcut Blănculescu au scuipat tocmai pilele lui Vesa, pile care merg pînă la cel mai bogat fost redactor de editură militară din Europa. Supărat că Talpeș l-a rușinat, Blănculescu a amenințat că va da în vileag presei dovada că Vesa a fost omul din umbră al contrabandei cu petrol ce l-a avut ca cap (!) pe Adrian Tărău, fiul fostului prefect de Bihor. Apropo, interesează pe cineva de la IGP că Tărău nu are mandat internațional de urmărire, deci că, tehnic, el poate reveni oricînd în țară fără să pățească nimic?

Urnele volante și-au luat zborul din Spania

Românii ajunși la muncă în țara lui Cervantes, printre alții, dar și a vînătorului de urși carpatini, regele Juan Carlos, nu sînt simpatizanți pesediști. Și asta se știe la București, astfel încît MAE a luat decizia ca votul din noiembrie să se desfășoare numai și numai la Madrid. Adică să se împiedice ca voturile românilor din restul Spaniei, majoritari, să contribuie la căderea PSD-ului. Sigur că va exista o poziție oficială care va demonstra că nu e posibil să se voteze peste tot etc., numai că pe noi și pe românii spanioli nemadrileni nu ne va convinge așa ceva, pentru că, atunci cînd a fost vorba de votul pentru Constituție, urnele volante pregătite de MAE au zburdat prin fiecare colțișor de Spanie cu culegători români de căpșuni și portocale!

Bine că s-a dezamorsat bomba cu defect întîrziat!

Al-Qaeda ar fi putut procura din România doze radioactive de americiu-241, element folosit ca materie primă pentru a se fabrica așa-numita „bombă murdară“. Prin 2002, la Combinatul siderurgic de la Călan au fost descoperite trei doze de americiu-241 neevidențiate în gestiune. Metalul radioactiv, nounouț, a fost găsit, întîmplător, cu prilejul debarasării unei magazii cu vechituri. Pe de altă parte, tot în aceeași perioadă de timp, cîțiva investitori arabi negociau intens, pe platforma industrială de la Călan, cumpărarea Sidermetului. După mai multe luni de tatonări, interesul investitorilor pentru combinat a pierit, cum și lor le-a pierit urma de prin județul Hunedoara. În fine, după ce *Gazeta de Hunedoara* a mediatizat cazul, Lucian Biro, șeful Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare (CNCAN), a preluat metalul radioactiv și l-a depozitat la Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei“ din București-Măgurele, susținînd că respectivul material nu e deloc periculos. Iată cum contribuim și noi, activ și radioactiv, la pacea lumii!

Platon și Aristotel dezamorsînd un tulburel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

GHEORGHE CIUHANDU: „PNŢ-ul, un bătrîn pe care-l trec strada cu mesaje adecvate timpului“

Să definești fenomenul Ciuhandu: un primar de Timișoara vrea să facă ordine în PNȚCD. Ce să mai spui acum? Uite, adaugi că Ciuhandu candidează pentru președinție. Strici armonia? Cam. Dar știi că omul se sacrifică, fiind cu mortul în casă. De aceea, ca să rămînem optimiști, repetăm: e din Timișoara și a reușit de acolo să preia PNȚCD-ul de București.

Despre ceva ce nu mai există

Reporter: Practic, PNŢ-ul nu mai există.

Gheorghe Ciuhandu: Nu aş spune că nu există. Poate nu există în anumite zone sau pentru unii.

Rep.: În sondaje nu este, în presă nu prea există, unde să-l căutăm?

G.C.: Cele mai relevante sondaje vor fi alegerile, ştiţi povestea cu sondajele…

Rep.: Aţi dat jos cu şmecherii de Bucureşti: Mureşan, Opriş…

G.C.: Fostul preşedinte mi-a propus să-mi asum răspunderea aceasta, dînsul depunîndu-şi mandatul. În moţiunea depusă cu acest scop am considerat că unii trebuie să se regăsească, alţii nu.

Rep.: Mai sînt puternice viperele asta?

G.C.: Eu nu am treabă cu aceste vipere şi mă străduiesc să fac lucrurile cît de bine cu oamenii care mă ajută şi cu care fac echipa cea nouă. Rezultatele nu se văd direct, dar am început să reorganizăm partidul, muncă de rutină, ce necesită timp.

Lung e drumul ţărănismului

Rep.: Cum arată PNŢ-ul acum?

G.C.: Au revenit mulţi oameni, fie sînt oameni care au plecat, fie că sînt unii care s-au retras. Multora le-a revenit încrederea.

Rep.: PNŢ-ul e cam ruină.

G.C.: Eu încerc să refac ceea ce trebuie să fie PNŢ-ul, dar în două luni jumătate am făcut şi eu ce am putut. E nevoie de o forţă de centru dreapta.

Rep.: Polarităţile astea politice sînt zăpăcite complet.

G.C.: Nu ştiu dacă sînt zăpăcite. Sînt total necunoscute, fiindcă românul nu are o educaţie politică suficientă. Mulţi oameni judecă după aparenţe. Noi, datorită propriilor noastre greşeli, am fost stigmatizaţi întruna, iar rezultatele se văd, fiindcă partidul e slăbit, iar orice tentativă de relansare costă şi bani, şi timp.

Rep.: Nu aveţi nici timp, nici bani.

G.C.: Da, în orice caz nu avem cît au alţii…

Of, of! Candidatul ce bagă partidul în Parlament

Rep.: Candidaţi sentimental… mergeţi pe nostalgie…

G.C.: Nu, merg pe realizările mele ca primar al Timişoarei. Încerc să aduc PNŢ-ul în Parlament.

Rep.: Ca să mai conteze.

G.C.: Da.

Rep.: Ce fel de om sînteţi?

G.C.: Orice aş spune, intră subiectivismul în discuţie… vreau să fiu un om corect şi principial. Din acest punct de vedere, sînt un om drept, corect, pe de altă parte pot fi şi dur în anumite împrejurări, cînd încrederea mea a fost înşelată… am fost uneori păcălit, fiindcă sînt un om care acordă încredere, dar am ştiut să mă despart de unii care mă considerau naiv.

Rep.: Veţi stîrni lupta între bănăţeni şi regăţeni?

G.C.: Eu nu am o asemenea intenţie. Vreau să fiu un om care să aducă oamenii laolaltă, dar există anumite disparităţi între regiuni, există puncte de vedere care se contrazic unele pe altele. Din păcate, există o tendinţă în provincie de a aprecia rolul Bucureştiului ca fiind excesiv şi împărtăşesc acest punct de vedere, fiindcă nu toate valorile se află acolo, dar dacă există înţelegere şi responsabilitate, toate acestea se vor estompa. Eu, ca bun creştin, nu pot să pledez pentru dezbinare în nici un caz.

Rep.: Vă rade Băsescu.

G.C.: Vă spun… mie mi se pare absurdă lupta dintre Băsescu şi Năstase. Amîndoi provin din acelaşi segment politic şi asta-i altă tragedie pentru români, fiindcă nu se discută alternative, ci persoane. Eu nu mă adresez electoratului lui Băsescu. Mă adresez celor 12% creştin-democraţi şi celor 50% care nu au venit la alegerile precedente.

Horoscop

Rep.: Pasiuni?

G.C.: Prefer să merg la Văliuc, în munţi, şi să stau cu familia.

Rep.: Cafea?

G.C.: Am băut în tinereţe, acum am trecut pe ceaiuri şi linişte.

Rep.: Bolnav?

G.C.: Nu. M-am operat la picior de vreo două ori.

Rep.: Rezistenţă la stres, presiuni?

G.C.: Rezist, nu voi renunţa ca Stolojan. Chestia asta cu Stolojan e cam curioasă. Retragerea lui pune semne de întrebare privind moralitatea vieţii politice.

Rep.: Ţărănist, de ce?

G.C.: Nu am fost membru PCR, nu am intrat pentru ciolane în PNŢ. Am intrat din convingere, or lucrul ăsta miră pe toată lumea.

Rep.: PNŢ-ul e lovit, jignit, scuipat, iar dumneavoastră vă încăpăţînaţi să-l treceţi strada.

...Candidez pentru Cotroceni doar ca să-mi bag partidul în Parlament. Da' sper să se afişeze rezultatele pînă la 14,00-14,30, să prind şi io Intercity-ul de 15,40, că am treabă multă la Timişoara.

Candidatul la preşedinţie Gheorghe Ciuhandu, o bomboană de primar, din păcate pe coliva PNŢCD-ului

G.C.: Nu e aşa bătrîn, iar el poate fi trecut strada cu mesaje adecvate timpului. Nu înseamnă că toţi trebuie să trecem la fostul FSN, cu diverse forme care se manifestă, ca să jucăm parade democraţiei în România. Eu cred că PNŢ-ul are viitor şi valori.

Rep.: Ar fi simplu să-i trageţi un şut moşului să se întoarcă în istorie definitiv.

G.C.: Nu împărtăşesc nici exprimarea dumneavoastră, nici ceea ce spuneţi. Domnule, eu am o convingere simplă în valorile promovate de această doctrină. Dumneavoastră judecaţi după cei cu care aţi avut de-a face.

Rep.: Amante?

G.C.: Nu, o viaţă normală de familie.

Rep.: Furat, turnat?

G.C.: Nu.

Rep.: La spitalul de nebuni?

G.C.: Nu, doar la chirurgie.

Rep.: V-au tăiat ceva vital?

G.C.: Nu, m-au ajutat să-mi păstrez vitalitatea.

Eugen ISTODOR

Everac, termină-te!

Săraru a prezentat vinerea asta premiera *Coada,* la Teatrul lui Naţional din Bucureşti, cu ocazia aniversării celor 80 de ani ai lui Paul Everac.

Năuceală 2004: intru la sala „Liviu Rebreanu“, conspirativ, cu o invitaţie căpătată de la un fost coleg, acum „persoană importantă“. În jur, oameni de vîrsta a doua spre a treia şi a treia bine, cu aer de fostă nomenclatură, alţii mai tineri, cu aerul noii nomenclaturi, în mijlocul lor, chiar în spatele sărbătoritului, central pe rîndul trei: Onişoru (fost actual viitor nomenclaturist) – „Vadim nu a făcut poliţie politică“. De la început pînă la sfîrşit este încîntat, aplaudă, zîmbeşte… Fiindcă *Coada sau Ghişeul cu Minuni* a fost scrisă în 1980. Atmosfera din jurul meu este de 1980, plasatoarele aliniate în foaier, în pauză, uitîndu-se cu teamă la spectatori. Premiera piesei este posibilă azi, la teatrul lui Săraru, ţara lui Năstase, anul de graţie 2004.

Actori, nume în ‘80: Matei Alexandru, George Motoi, Valentin Uritescu, Mihai Perşa. Joacă bine ceva scris prost. *Coada* are 14 personaje, care aşteaptă ceva de la viaţă, la coada de la ghişeul cu minuni: un profesor de latină care predă Constituţia, oricare ar fi ea, la şcoala militară, o ţigancă ce face mereu tocană, o expertă în ergonomie, un om simplu, dar hoţ cu cazier, un evreu căutînd în zadar trecutul, o elevă, un tînăr oarecare, un borfaş cărînd desagi plini cu pietre, criminal în căutarea lui Dumnezeu, o curvă, o muncitoare în salopetă, dar cu pieptănătura tovarăşei Găinuşă, o femeie cu mintea rătăcită, căreia i-a murit băiatul Anton de cancer… Primul act: cunoşti personajele. Actul al doilea: limbajul o ia razna, tot ce vă puteţi imagina mai abject, mai lugubru afli că s-a petrecut în viaţa personajelor – crime, delapidări, violuri, bătăi, gazări. Replici aberante: „Anton, care Anton?“ aşteaptă răspunsul: „care îţi toarnă în cur beton“. Cam asta păţesc spectatorii, de fapt.

Muncitoarea în salopetă – simbol al partidului comunist – rămîne veşnic verde, în vreme ce pe ceilalţi îi cuprinde decrepitudinea. Muncitoarea are soluţii pentru toţi, îţi sugerează că este – vă mai amintiţi? – în toate, în cele ce sînt şi mîine vor rîde în soare… Actul al treilea: pe o schelă se urcă şi ne conduce pe toţi. Actul al patrulea: Paul Everac pe scenă. Piesă pe miliarde de lei româneşti – şedinţă de PCR în 2004.

O noapte furioasă

Cuvîntul care poate-poate

Se poate! Se poate ca presa să fie obiectivă, de succes și de mare tiraj. Primesc laudele noastre: ***Libertatea*** de joi, pentru „Cîștigați cu noi 3,6 miliarde la Superloteria *Libertatea!*“ și ***Jurnalul național*** de marți: „Verifică în fiecare zi seriile de pe toate taloanele!“. Puterea și-a cumpărat presă, presa cumpără ce mai poate: cititorul.

Se poate! Se poate ca ***România liberă,*** lovită zilnic de WAZ, să facă presă: „Senatul – Bordel de lux“, articol de urmărire și antren cu secretarul Senatului, pesedistul Sava, și iubitele sale din dotare: Mirela de la legislativ, Cristina de la Cadre, Steluța, șefa de serviciu, Vali, consilier. *România liberă* dovedește că există viață dincolo de mica publicitate.

Se poate! Se poate ca miercurea trecută să fi intrat comunismul în România. Comunismul a fost văzut la volanul unui Logan. „Istoria comunismului românesc“ ne va lua ochii cu viteza lui de sinistră amintire. Finalul i-l știm cu toții. ***Jurnalul național*** mai vrea o Revoluție, ca Voiculescu să mai fure o dată banii lui Ceaușescu.

Se poate! Se poate ca pedeapsa mititică a lui Ciuvică să fie gînditică diferică în *Libertică,* în *Evenimențică* și în *Adevărulică. Libertică* are verdictulică de cîștigică Ciuvică: „Ciuvică a cîștigat procesul de calomnie“. *Evenimențică* titreazică: „Băsescu l-a învins pe Ciuvică“. *Adevărulică* e obiectivică și scriulică nimică.

Se poate! Se poate ca Băsescu cel sașiu și chel cu păr rebel să aibă și alte calități: „se visează tătuc al nației“, „Băsescu l-a urmărit și terminat psihic pe Stolojan“ (joi), „Băsescu ocupă culoarul politic al lui Vadim“, „Băsescu și-a făcut poze pentru campania prezidențială înainte de a-l debarca pe Stolojan“ (marți), „Băsescu a fost întotdeauna obsedat să fie candidat la președinție – declară Duvăz“ (vineri). La ***Național,*** capul PSD-ului trage, ziariștii fac transcrierea.

Se poate! Se poate să citim fraza: „Băieții cu ochi albaștri știau“. Cîtă concretețe, cît fior de groază! Și un scenariu oferit de Andreea Pora pe prima pagină a ***Evenimentului zilei*** de miercuri. Atenție aici! MApN știa că Băsescu intră în cursa pentru Cotroceni. De aceea, a scris actul cu Băsescu turnător. Corectă dramaturgie pentru anul 1990. Anul 2004 impune mult, mult mai multă detașare. Ca-n articolul de marți din ***Libertatea:*** „Și-a tăiat penisul în locul cocoșului“. Andreea, rîzi, penisul era Pașcu, ministrul Apărării.

Se poate! Se poate ca presa să fie unită în comentarii și simțiri în ceea ce-i privește pe următorii pasageri la traficul de informații. Pioceanicul de la Spitalul „Bagdasar“, extins din exces de zel în toată țara, de către *Libertatea.* Simona Lungu, judecătoarea bună de filme porno ce și-a adus dublura spre a rămîne în Justiție. Ciomu este jumătate nebun, jumătate normal. Pensiile pentru parlamentarii care au cel puțin un mandat. Escrocheriile lui Tender, anchetă furgăsită din *Jurnalul național* și urlată de *Ziua.* Dictonul lui Bill Gates: „Cînd eram tînăr, credeam că banii și puterea mă vor face fericit. Aveam dreptate.“ (Mulțumim dictonului, *Națională* și Bărbosului.)

Eugen ISTODOR

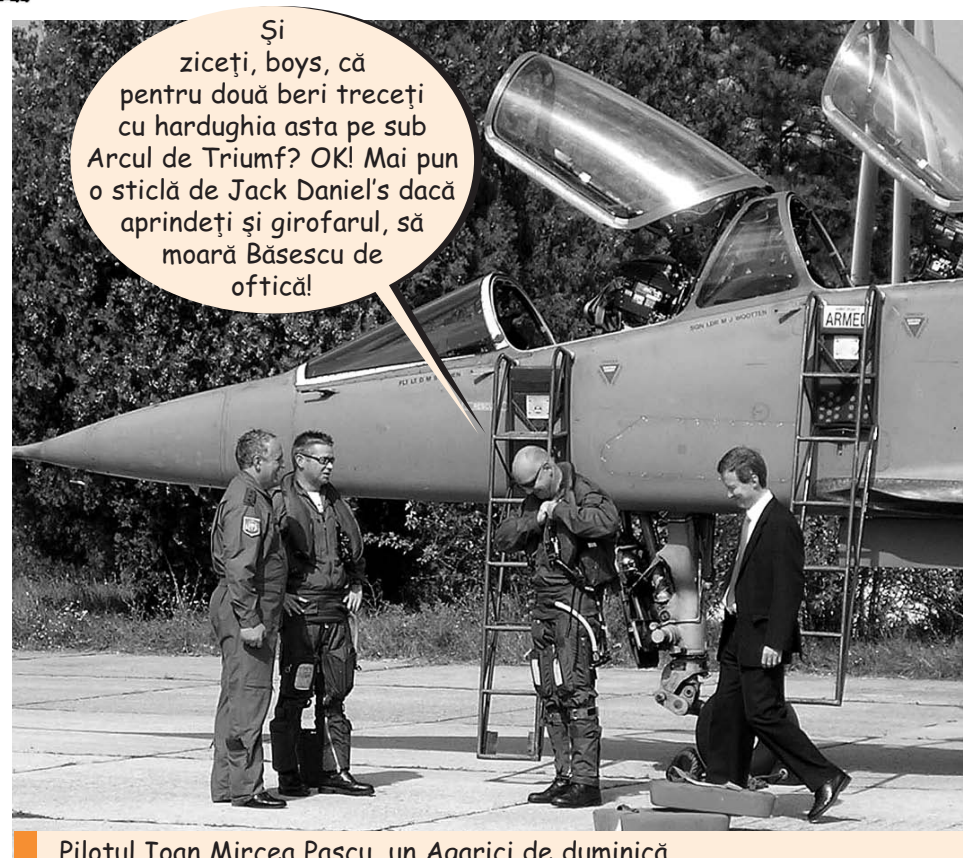
Și ziceți, boys, că pentru două beri treceți cu hardughia asta pe sub Arcul de Triumf? OK! Mai pun o sticlă de Jack Daniel's dacă aprindeți și girofarul, să moară Băsescu de oftică!
ARMEO

Pilotul Ioan Mircea Pașcu, un Agarici de duminică, tîrînd Armata dacilor în războiul cu Traian

canalul mass-midia năvodari

● **Cunoscut pentru abilitatea de a se face preș în fața Puterii, fostul ziarist teverist Rareș Petrișor, acum consilier al lui Adrian Năstase, trage sfori disperate să ajungă consul general la Lyon. Problema e că noi, ca țară, nu avem consulat general acolo, dar dacă vrea Adrian, ca premier, se face unul repede. Păi ce, să stea Petrișor pe uscat fără Alinuța, iubirea lui teveristă de la Lyon, proaspăt „băgată“ la Euronews? Și dacă își duce misiunea la îndeplinire, aceea de a-l îngropa pe Geoană cu cele mai proaste sfaturi în campania electorală, Adrian sigur îl va recompensa.**

● **E foame de bani, băeți, e foame de bani în presa din Brăila, la tanti Elvira, băeți. Culiță Tărîță și-a adunat angajații de la *Monitorul* local și i-a pus să semneze că-și dau acordul să primească salarii mai mici. Strigați „La famiglia!“ care sînteți cu ei, băeți. Da' și Culiță ăsta ce cale complicată a ales, cînd putea s-o facă mult mai simplu: importa niște articole din Venezuela scrise pe Insula Mare. Degeaba a scos atîția bani din agricultură, că nici un ziar ieftin n-a învățat cum se face.**

Zețarul Ivan

România.
Mici fragmente de neant.

Concert din muzică de Dr. Bach

Dom'le, magazinele alimentare din zona Iancului, unde stau eu, au fost invadate, prin amabilitatea unui second-hand din zonă, de halate albe cu nume de doctori germani. Spre exemplu, mă duc la patiserie şi îmi cumpăr două merdenele de la Dr. Erika Mueller. Dacă mă duc la supermarket, îmi cere banii nimeni alta decît Klaus Johannes Lehner (tura de noapte), iar ziua e sigur că o găsesc lîngă rafturile cu brînză topită pe şatena micuţă Gustav Schulte, iar la cosmetice pe bruneta slabă Ulrich Kieschkel. Nu pot decît să îmi imaginez ce şpăgi s-au dat la magazinul ăla de SH pe halatele cu numele „Dr. Michael Schtrudell" sau „Assist. Hans Kremschnitt". Pe alea cu „Christine Schwarzenegger" sau „Julia Falco" a fost omor.

Biscuiţi, oşteni! Biscuim, Măria ta!

Zilele astea, în pasajul de la Universitate a avut loc celebra campanie de strîngere a semnăturilor pentru nea Băse. Eu doar atît am remarcat: un băiat, la vreo 25 de ani, stătea cu megafonul într-o mînă şi cu o pungă de biscuiţi în cealaltă. Imediat dupa ce răcnea „Aici se strîng semnături pentru bla, bla, bla...", băga omu' cîte doi biscuiţi în gură şi, după ce îi termina, relua circuitul. Deci, cei care lucrează pentru Băsescu au două pauze de masă pe minut, ceea ce înseamnă că în 8 ore au 960 de pauze de genul ăsta. Păi, şi să nu-l votezi?!

Ai carte, ai parte, da' n-ai ziare

Vă plac mixajele DJ-ilor din cluburi? Vreau să vă spun că nu mai e nevoie să daţi bani pe intrare prin locuri de genul ăsta, pentru că la metroul de la Universitate se află două personaje care mixează senzaţional. Un nene care cîntă la chitară piese ale formaţiei Vama Veche şi un alt nene care îşi strigă insistent oferta de ziare. Acum cîteva zile, a ieşit o chestie atît de mişto din activitatea ăstora, încît ar fi păcat să nu aflaţi şi dumneavoastră. I-auziţi: „Am doar optîşpe ani, sunt nebun, iubesc şi nu am... *Ziarul* la două mii, ia-l că-i ultimul!".

La bilă psihic

Fii atent la faza asta, în metrou: între Victoriei şi Ştefan cel Mare, a stat cu o mînă băgată pînă la biceps în nas. Între Ştefan cel Mare şi Obor a făcut încontinuu biluţe. Biluţe vizibile, cît roţile metroului. La Obor, eu am coborît. Dar mai ştii din ce or fi făcute bilele la bowling, în Mall?

Ethos, Porthos şi Aramis

reportaj cu ţara de gît

„Îl dau dracului de statut! Îl dau dracului pe Năstase! Îl dau dracului pe Iliescu!"

Bă,
la mine-n sat nu mişcă nimeni! Io aicea sînt şi Iliescu, şi Ceauşescu, şi Hitler, şi Stalin, şi Bush, şi cine mai vreau io! Şi, dacă m-ajută bunul Dumnezeu, într-o zi sper să ajung chiar Adrian Năstase!

Primarul dictator ales democratic din satul Comana lansînd programul social-democrat de la satele amărîte: „Puterea poporului minus electricitate egal PSD"

Raport de ţară

De intri, şi eu te sfătuiesc să nu intri cu maşini de fiţe, pe drumul plin de gropi care e raportat Europei ca asfaltat, ţi-e sete. Dacă ţi-e sete, te apropii de unul dintre robinetele puse cu bani Phare pe uliţe. Nu curge nici un strop, dar la Bruxelles s-a raportat că apa e binecuvîntare curată aici. De intri în sat, de ţi-e sete, nu se poate să nu-l vezi pe primar. El stă la frizerie, clădirea cea mai veche din judeţ, şi poartă în piept Crucea Naţională „Serviciu Credincios" clasa a 3-a. Iliescu i-a dat-o. Ceauşescu i-a dat două condamnări, pentru furt de carne. Are primărie, dar îi place la frizerie. De la frizerie a dat mici şi bere gratis ca să fie votat.

Economie de piaţă funcţională

Casa lui e ceva mai încolo, jumătate construită pe terenul altuia. Altă casă a lui e ceva mai încolo, în blocurile date de guvern pentru tinerii specialişti din sat. Pămîntul lui e cît vezi cu ochii, peste terenurile celorlalţi săteni. E pămînt pe numele lui, pe numele fratelui său, al nevestei lui, al fratelui soţiei lui, al prietenului Şorici. Mediul lui natural e acolo, de la frizerie în sus pe uliţa mare, de unde a tăiat şaptezeci de pomi. Din milă pentru copii, iarna. Şaptezeci de copaci, cît să repare diferenţa celor furaţi de el din lemnele pentru şcoală. Aşa vede mai bine fabrica de pîine, unde PHARE şi Japonia şi-au dat banii, iar nevasta lui Florică manageriază. Tot aşa zăreşte în orizont ferma sa autoatribuită şi unde utilaje de la canalul Dunăre-Bucureşti se zbat de plăcere.

E vară, e iarnă, e toamnă, e primăvară. E zi şi noapte, fără licitaţii, fără linişte. E o zbatere de „futu-ţi morţii mă-tii, te omor" de jur-împrejurul primarului de la frizerie. Căci pînă la urmă ce contează în viaţă? Cele şase balastiere personale să funcţioneze ţais. Ce le rămîne sătenilor dacă primarul de la frizerie le-a luat pămîntul, aerul curat? Ghimpele. Pe care-l fură din Rezervaţia Naturală Ruscus Aquleatis. Ghimpele, da, ghimpele, ăla din care lui Iisus I s-a făcut coroana de spini.

Pluripartidism

Munca de partid este asiduă. Ca-n şedinţa PSD local, a cărei înregistrare o deţinem.

„Primarul: Care le-a fost totuşi gîndirea? Că s-a zis că e fraudă! Domnilor, să spunem tuturor că nu a fost fraudă la alegeri! Am stat la secţia de votare toată ziua şi ştiu asta! Adică, ce vrea această persoană? Că s-a făcut propagandă electorală lîngă locul de votare! Nu ştiu de ce domnişoara a susţinut asta! De ce 'mneaei a făcut rapoarte la PSD, la Şile, la ăla... ambadorul american... păi, a venit pentru astea de la Centru... ce sînt de vină că e fraţii mei? Uite, ce vină am eu că am făcut cerere în '91 şi mi-am găsit cererea acum? Atitudinea acestei domnişoare este incompatibilă cu postul de membru al partidului, dacă totuşi consideraţi că cineva este vinovat la capitolele astea... am aflat că domnişoara a mai făcut o reclamaţie că şedinţa de data trecută a fost nestatutară, deci am o reclamaţie la organizaţia judeţeană, mîine-poimîine o să răspund şi la asta... mi-a făcut reclamaţie la ministrul Internelor că nu am creat postul de jurist sau ce aia ei vrea în administraţie... domnilor, dacă organigrama mea nu vrea, ea spune clar... mergi la concurs, eu o înţeleg, e tînără, a venit în partid... or, la noi nu se pune problema intereselor personale, interesele de partid sînt deasupra celor personale. Ingrid, să mă apreciezi că am fost cinstit... am analizat atitudinea ta în campania electorală, în ziua alegerilor...

Voce feminină, probabil acea Ingrid: Aţi analizat şi propuneţi biroului organizaţiei unu să mă excludă...

Voce bărbat: Nu excluderea... nu, nu, Biroul a cerut demisia.

Femeia: Nu sînt de acord cu demisia! Înainte de toate, am făcut o contestaţie!

Primarul: Ai venit statutar în organizaţie secretar?

Femeia: De ce m-aţi ales?

Primarul: Nu ştiu, voi v-aţi întrunit într-o zi şi te-a pus pe tine...

Femeia: Era statutar!

Primarul: Buuun! Ca secretară a biroului PSD, ce aport ai avut tu în ziua alegerilor?

Femeia: Eu am fost la Fălăştoaca şi am cerut să se respecte legea.

Bărbat: Ce ai făcut tu? Tu ai dat cu foc toată campania! Cu cine ai fost, fă, în maşină?

Femeia: Da, dom'le, recunosc, am fost cu Dacia PNL-ului. Era dreptul meu. Eram pe listă! Veniţi cu legea!

Bărbat: Nu ai voie în secţia de votare!

Femeia: Am respectat legea!

Bărbat: Ce-ai făcut?

Femeia: Am spus unui observator al partidului să nu facă propagandă la secţie.

Bărbat: Cu cine ţineai tu atunci?

Femeia: Spuneţi mai bine că vreţi să mă excludeţi! Sînt ca un ghimpe?

Primarul: Eşti un ghimpe negativ! Dacă ţin eu minte, şi de obicei ţin minte zece ani, ca elefantul, aţi spus că veţi sprijini această organizaţie.

Femeia: Dom'le primar, partidul ăsta nu sînteţi dumneavoastră!

Primarul: Domnişoară, pluralismul de idei e la Bucureşti, nu aici. Noi excludem din partid pe cei care nu au fost cu noi. Asta e toată discuţia, statutar, nestatutar... eu am vorbit la partid şi mi s-a spus: în grădina ta tu îţi faci ordine... te duci unde vrei, la şefii PSD şi faci ce vrei. Dă-ţi demisia, că dacă se aprobă vreo contestaţie la preşedintele Năstase, la Bucureşti, tu mă scuipi în ochi.

Femeia: E dreptul meu de a-mi spune opinia în partid, conform statutului!

Primarul: Îl dau dracului de statut! Du-te lider de opinie la PNL, mata eşti curvă, scuză-mă, dacă umbli cu două!

Femeia: Folosiţi cuvinte prea mari!

Primarul: Curvăsăria e în politică!

Femeia: Domnule primar!

Primarul: Bă, dacă toată lumea zice să ne laşi, lasă-ne! Dacă tu rămîi în partidul ăsta, mă înjuri! Nu ai ce căuta aici!

Bărbat: Eşti moldoveancă!

Primarul: Avem curvăsărie, avem hoţie, avem de toate în partid şi tu nu ai ce căuta aici!

Femeia: Domnule primar, domnul Năstase promovează tineretul şi schimbul de opinii!

Primarul: Îl dau dracului pe Năstase!

Femeia: Îl daţi?

Primarul: Îl dau!

Femeia: Dar pe preşedintele Iliescu?

Primarul: Îl dau dracului şi pe ăla! Ieşi, fă, afară din partidul meu!"

(Reproducere după şedinţa PSD din comună, 05.07.2004. Şedinţă de excludere a unui membru PSD local, femeie tînără, după voce şi purtare. Copia acestei înregistrări ne-a fost furnizată de către un membru PSD din anturajul lui Dan Matei Agathon. Îi mulţumim pe această cale. O copie identică zace la Ion Iliescu. Preşedintele României.)

Intrarea în Europa

2004. România. Judeţul Giurgiu. Comuna Comana. Primar PSD de la frizerie – Dumitru Tudor. Prieteni unşi cu curcani, gîşte, raţe şi cu chefuri în cantonul silvic din Valea Flocosului: Bădălău, prefect de Giurgiu, şi Cozmîncă, preşedinte executiv al PSD. Opozant dîrz şi neîndurător: liderul PNL local, Morcov Măcărescu.

Eugen ISTODOR

P.S. Rugăm pe această cale pe membrul PSD de origine femeie, care a ţinut piept primarului, să se prezinte la redacţie. Îi vom arăta lumii că există.

Cursa şpăgilor

Cum se corupe un preşedinte de comisie parlamentară

În ianuarie 2003, Comisia pentru Cercetarea abuzurilor, corupţiei şi pentru petiţii a Camerei Deputaţilor a comis un abuz. Comisia, condusă de peremistul Radu Ciuceanu, a publicat o ditamai cartea, intitulată *Război total împotriva corupţiei,* vol. 1. Al doilea volum, la fel de abuziv, a apărut în martie 2004. Într-o scrisoare din 3 februarie 2003, adresată miniştrilor şi parlamentarilor cărora le-a fost trimis primul volum, Ciuceanu spunea că „lucrarea a fost redactată în mod exclusiv pe bază de documente, de probe indubitabile, rezultate în urma cercetărilor şi verificărilor aprofundate, de peste doi ani, a expertizelor“ etc. Unul din cazurile prezentate în acest volum se intitulează „Falimentul premeditat şi lichidarea prin jaf a Băncii Internaţionale a Religiilor“. Ciuceanu se situa astfel, încă de la început, de partea conducătorilor BIR, lucru normal, de vreme ce Ciuceanu a fost sponsorizat de fostul ofiţer Ion Popescu, preşedinte al BIR. Cum, în aceste condiţii, BIR era musai să iasă bine din „războiul total împotriva corupţiei“, Radu Ciuceanu i-a solicitat expertului contabil Marian Stanciu să întocmească un raport în cazul falimentului BIR. Expertul Stanciu întocmeşte nu unul, ci chiar două rapoarte, ale căror concluzii i-au venit ca o mănuşă lui Ciuceanu. Pe baza acelorași două rapoarte, la începutul lui 2003, BIR a dat în judecată statul român la CEDO. Lovitura de teatru şi demascarea totală a impostorilor a avut loc acum cîteva zile, mai exact pe 20.09.2004, cînd ce s-a întîmplat? Păi, s-a întîmplat că expertul Marian Stanciu a fost chemat la ordine de Comisia de Disciplină a Corpului Experţilor Contabili şi Contabililor Autorizaţi din România. În urma discuţiilor dintre expertul Stanciu şi completul de judecată al CECCAR au rezultat următoarele: 1) M. Stanciu nu îşi mai menţine concluziile cuprinse în cele două rapoarte de expertiză efectuate la solicitarea Comisiei parlamentare conduse de Ciuceanu; 2) M. Stanciu îşi dă seama că a fost folosit de Radu Ciuceanu în redactarea unor rapoarte care nu reflectă realitatea; 3) Expertul recunoaşte că a formulat concluzii pripite la cele două rapoarte, influenţat de Radu Ciuceanu. Jos şpaga! Jos Comisia pentru cercetarea abuzurilor şi corupţiei!

Sponsorizare humanum est

AŢI VĂZUT PROBĂ DE TUPEU DLE. NĂSTASE? PROFESORII VOR SALARII MAI MARI, DE PARCĂ ALEGĂTORII ŞCOLIŢI NE TREBUIE NOUĂ!
MARDALE.

La Cluj se practică prostituţia electorală în grup

Megainstitutul de influenţare a opiniei publice Metro Media Transilvania (la care dl Dâncu nu mai este director şi care nu are nici o legătură cu PSD!) a demarat o campanie fără precedent în acţiunile pre- şi pro-electorale din România. Dacă pînă acum românul electoral se familiarizase oarecum cu cercetarea cantitativă (sondajul cu pixul pe hîrtie sau cu telefonul otrăvit), MMT îl pune la o nouă încercare prin noua găselniţă de investigare a orizontului de aşteptare al bizonului prin cercetarea calitativă de tip „focus grup“. Aşa se face că, de vreo lună, ţăranii de la oraşe şi sate sînt chemaţi la focus în grupuri mici, de cîte cinci indivizi, la care intervievatul este stimulat cu 150.000 de lei şi „moderat“ cam aşa: „Ce părere aveţi despre dl Adrian Năstase în comparaţie cu ceilalţi candidaţi...?“ sau „Consideraţi că PSD merită să mai cîştige un nou mandat?“ etc. Nu se ştie cum se derulau „discuţiile“ pe aceste teme de lămurire a alegătorilor, dar ce au înţeles participanţii la focus-grupuri este rezumat plastic de sfatul unei femei proaspăt focusate, adresat unei vecine din sala de aşteptare: „Zi-le, tu, că votezi cu Năstase, că altfel nu îţi dă banii!“.

Hocus Focus Grup

Cum face Şeu totul pentru şefu'

Dacă Năstase este stăpîn pe cele ale pămîntului, subalternul său Dragoş Şeuleanu de la Radioul public este şi el un mic stăpîn. Doar că peste cele ale eterului. Atît de stăpîn se simte el peste cele ale eterului, că nici pasărea n-are voie să treacă pe domeniul lui fără să zică ceva de bine de Năstase şi PSD-ul acestuia. Ca să-şi poată controla şi mai bine mica moşie, Şeuleanu a transferat de curînd frecvenţele de unde medii ale Radio România Cultural la Antena satelor. Ce nevoie aveau intelectualii de atîtea unde medii, care se recepţionează în toată ţara? Intelectualii ăştia sînt puţini, şi ăia care sînt oricum pun greu urechea şi botul la propagandă. Aşa că undele au fost făcute pachet şi mutate la postul oamenilor simpli, Antena satelor. Acolo unde reglează butonul balans Gheorghe Verman, mai vechiul comunist care realiza la TV emisiunea *Viaţa satului.* Şi care acum, deşi nu mai raportează producţii-record la hectar, se bucură din plin de faptul că undele medii s-au făcut aşa înalte de nu se mai văd în lan foştii comunişti călare pe situaţie.

Radio Da-Da

Avem economie de piaţă funcţionară

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

Şi nici nu plecă bătrînu'. Ce mai vaiet, ce mai boom. Bunicuţa şi cu Adi ne-ar mai fi ţinut în drum. Dar Verheugen şi cu Scheele ne făcură curu' scrum. Ne-au dat economie de piaţă funcţională, gata deci, de-acum nu ne vom mai putea codi cărînd o ţeavă prin Balcani, la o cafea. Deşi ne-a prins pregătiţi, cu fruntea sus, pieptul înainte şi mîinile în buzunar, decizia europenilor ne-a cam dat peste cap. Aveam istorie, aveam toate formele de relief, aveam o climă, îi aveam pe Noica, Cioran şi Gigi Becali, aveam o limbă dulce şi frumoasă, aveam echipă, aveam valoare – statutul de economie de piaţă funcţională ne mai lipsea. Ca şi cum n-aveam destule pe cap. E bine sau nu e bine că avem economie de piaţă funcţională? – iată, stimaţi cititori care poate aveaţi altă părere despre noi, ce ne-a găsit să votăm.

E BINE

Alexandru DUŢU

E bine, fiindcă aşa m-am putut lansa şi eu în afaceri. Prima mea afacere de succes a fost în domeniul IT. Trebuia să-mi cumpăr un calculator, nu l-am mai luat şi am rămas cu banii, care oricum nu-mi ajungeau. Aşa am făcut primul milion. După aceeaşi strategie am început, încă din vremea studenţiei, să investesc masiv în industria alimentară (adică nu-mi luam mîncare). Am încercat şi cu ţigările, dar n-a mers, fiindcă aici statul controlează preţul. Cu timpul, am început să nu cumpăr cantităţi din ce în ce mai mari (pentru discount) şi am ajuns un actor important al pieţei care poate influenţa preţul. Visez ca pînă la 30 de ani să reuşesc să nu-mi iau un Bentley şi pînă la 40 de ani să nu preiau pachetul majoritar la General Motors. După care mă liniştesc, nu-mi iau o insulă în Pacific, nu mă retrag acolo şi, ca un adevărat belfer, n-o să mă intereseze decît să mă scol dimineaţa şi să mă duc la serviciu în autobuze jegoase.

Gabriel DROGEANU

Nu se poate: adică în timp ce eu eram în concediu am fost declaraţi economie de piaţă funcţională? Păi, e bine, nene, e foarte bine! Chiar mă gîndesc că ar trebui să iau cîte un mic concediu de cîte ori o să fie vreo chestie de-asta mai importantă pentru ţară, ca să iasă bine. De exemplu, o să-mi iau neapărat concediu cu ocazia alegerilor. Apoi, cu ocazia tragerilor la 6/49. O să-mi iau în 2007, cînd cu aderarea la UE. Şi, evident, o să-mi iau concediu la meciul cu Andorra, din preliminariile pentru CM 2006.

În încheiere, bag şi eu un NU hotărît fumatului în redacţie! Sînt aproape decis să fac un lanţ viu în jurul pachetelor de ţigări ale colegilor, să mă leg cu lanţuri de ele sau să le cer fumătorilor bani pentru detergentul ăla suplimentar pe care îl consum cînd îmi spăl hainele cu care merg la muncă.

Ioan T. MORAR

Cred că e bine. Mă rog, o să vedem mai tîrziu. Altceva mă doare, încă de la votul din numărul trecut, aşa că revin: ceea ce nu e bine este că se fumează în redacţie. Ţin să anunţ pe această cale că am primit zeci, poate chiar sute sau mii de mesaje de solidaritate cu mine ca nefumător. Sînt mîndru că sînt nefumător, nu are de ce să-mi fie ruşine, chiar dacă sînt privit cu aroganţă de către fumători. O spun cu mîndrie, din nou: sînt român şi nefumător! Secolul 22 va fi nefumător sau eu nu voi fi deloc!

Daniel GOACE

Sigur că e bine că avem economie de piaţă funcţională, da' nu asta e problema. Aş vrea s-o aduc pe Comisia Europeană şi la tanti Tomoş şi la madam Badea, pensionarele de la mine de pe scara blocului. Să le explice doamna Comisia şi unde anume se poate găsi în România economia asta de piaţă, dacă e ieftină şi, eventual, cît la sută din ea e compensată de Guvern.

Iulian TĂNASE

Da, e bine, e foarte bine, e chiar foarte foarte bine bine, de vreme ce Comisia Europeană a dat dovadă, în acest caz, de mult umor. Deci – şi sper că mă repet – e foarte bine că şi Comisia Europeană are umor, nu doar economia noastră de viaţă.

NU E BINE

Alin IONESCU

Bănuiesc că e rău, deşi eu nu mă prea pricep la economie, dar din ce zice mamaia se pare că economia de piaţă funcţională s-a fumat de mult. Mamaia mea a fost toată viaţa cereales collector manager şi mai apoi sales vegetables într-o firmă agricolă de producţie şi pe urmă şi-a tras o firmă-căpuşă prin care a făcut speculaţii cu roşii, vinete şi ardei gras pe Piaţa Centrală din Giurgiu. Şi ea zice aşa (citez din mamaia): „Mamaie, dacă dăteam ardeiul cu 7 lei kilu', hai 8, şi pe noi, adică pe mine şi pe tactu-mare, ne costa 4-5 lei cu tot cu sămînţă, cu udatu', cu lădiţe, atunci ieşeam bine. În '78 am zugrăvit casa numai din roşii şi Skoda aia a lui taică-tu, aia de-a vîndut-o la Tulcea, e numai din vinete şi ardei gras."

Dan STANCIU

Bineînţeles că nu e bine. Nu e bine deloc. Ce-i binele? O panglică europeană roz la pălăria de braconier statal a lui Adrian Năstase? Un lustru vestic poleind corupţia neînfrînată a PSD-ului? O coroană de flori depusă la monumentul precar al unui preşedinte ales pentru liniştea noastră mormîntală, în faţa statuii ecvestre a lui Ion Iliescu călărind pe deşelate iapa România? Binele se află în altă parte, binele e dincolo de ei. Huo! La revedere.

Alexandru VĂRZARU

Nu sînt de acord. Mi se pare că mai degrabă avem o corupţie funcţională de piaţă.

Dragoş MUŞAT

Deci, dacă Alexandru Duţu îmi datorează 120.000 de lei, dar nu vrea să mi-i dea pentru că mi-a cumpărat o dată o ciorbă de burtă, asta e economie funcţională?! Eu cum să-i iau lui Vărzaru cei 100.000 pe care mi-i datorează?! Doamna Maria, nici nu mai zic: cum să-i cer cei 100 de mii pe care i-am împrumutat acum o săptămînă?! Iar Borţea, săracu', din ce să-mi ceară cei 500.000 *(Muşat, banii că te sparg!* – Borţea) pe care i-i datorez?! Dacă asta e economie funcţională, eu îmi trag un glonţ în coate!

AŞA ŞI AŞA

Simona TACHE

Dacă e bine că avem economie de piaţă funcţională? Mmm, aşa şi-aşa. Păi, economia din Piaţa Sudului nu numai că e funcţională, dar e şi acceptabilă, în sensul că preţurile sînt bunişoare (exemplu: 20.000 conopida mică, 40.000 conopida mare). Pe de altă parte, însă, dacă vrei să cumperi doar 4-5 ardei, ţăranii & ţiganii te trimit la plimbare, pe motiv că nu-i rentabil pentru afacerea lor. Lasă că le bagă acum TVA şi, poate, în curînd, o să le ceară să aibă laptop pe tarabă, ca să scoată facturi dintr-un program performant de gestiune şi să vireze restul la pătrunjel prin Multicash.

NELĂMURIŢI

Cătălin MATEI

Eu ar trebui să votez dacă economia din România este sau nu funcţională. Ei bine, în cazul meu este. Să o luăm pe rînd: strîng bani, deci este economie, mai merg la piaţă, deci este de piaţă şi, din moment ce pot să fac economii şi să merg la piaţă în timpul acesta, înseamnă că e funcţională. E adevărat, dacă mă duceam la supermarket, nu mai era funcţională pentru că nu mai aveam bani de economie, deci este şi nu este în funcţie de locul la care ne referim. Am înţeles?

Repotism 2004

Cum a luat fata lui Solcanu notă mică, dar notar maxim

V-am tot povestit de primul născut al Solcanului de la Iaşi, senatorul. Ne simţim datori să îndreptăm, acum şi aici, o greşeală istorică. Da, exact, aşa cum vă temeaţi, Solcanul pesedist mai are o odraslă, un lujerel de fată, Ioana. Spre deosebire de fratele ei, întîi descălecătorul în familia senatorială, Ioana nu face afaceri pe bani publici. Dar ceva public tot face. Notariat. Dar această titulatură este happy-end-ul unei poveşti cu iz de repetenţie consecventă. Care a început în 2002. Atunci, Ioana a devenit stagiară la cabinetul celei mai bogate notăriţe din Iaşi, Stela Bădărău, soţia celui mai bogat procuror din Iaşi, Dan Bădărău, naşul de cununie al celei mai anticorupte Amarie din ţară, şeful PNA. Timp de doi ani de zile, pînă în vara acestui an, Ioana a tras mîţa de coadă şi examinările de la Camera Notarilor Publici Iaşi de rîndurile scrise cu liniuţă de la capăt (fraze nu poate închega), să-i iasă măcar de o foaie. Cam ăsta era randamentul Ioanei: note în jur de 5, cu indulgenţă şi felicitări. Dar, de cele mai multe ori, sub 4. Am zis 4 şi 5? Nu degeaba. Pentru că exact atît a luat Ioana şi la examenul de definitivat ţinut la Uniunea Naţională a Notarilor Publici din România (UNNPR), în iulie: 45. De sutimi. Peste 9 (nouă şi patruzeci şi cinci). Ceea ce i-a garantat unul din cele două locuri de notar în Iaşi, recte căcălău de bani. À propos de asta, să mai spunem că în comisia de examinare a fost un profesor universitar ieşean de la Drept, Macovei, nimeni altul decît *amicus semper* al profesorului de la Alma Mater de Iaşi Solcanu. Tot aici ar mai fi de spus că examenul a fost contestat de notarul Zaharia de la Iaşi. Care a primit, în schimb, un telefon de la Mănescu, şeful UNNPR, cu un mesaj cald, de mamă. Încă o dată ne cerem scuze cititorilor care au trăit pînă acum cu greşita impresie că în familia Solcanu s-ar mişca ceva fără influenţa tătucului.

Calendarul de dar nu se caută la chelie

Iaşiul are, încă, doi parlamentari chei. Cât se poate de chelioşi, de fapt. Senatori. Unul din ei a abdicat şi a ajuns ministrul lumpenilor şi cretinilor. Noi ne referim la celălalt. E tot pesedist şi îl cheamă Vasile Mocanu. Marea calitate a acestuia, pe lângă chelia proeminentă, e că are un fiu, pe numele lui Iulian Adrian Mocanu. Principala calitate a acestui fiu este că are o firmă privată de tipărituri, etichete şi alte asemenea. Ştiţi vorba aia: se lipeşte ca marca de scrisoare şi ca eticheta Printco de bani publici. Un pas timid a fost făcut acum ceva vreme, când (şi acum începem să ne întrebăm: o fi chelia lu' tata de vină?) Printco a făcut operă culturală pe banii noştri, mai precis ai Ministerului Culturii (obsedantă chelie...), care a finanţat un calendar artistic tipărit, v-aţi prins, la firma mocanului junior. Ceva mai recent, Printco a recidivat la Agenţia de Dezvoltare Regională Nord-Est, de la care a păpat o finanţare de 100.000 de coco, prin contractul DRNE 90, cu eticheta lipită frumos pe teancul de bancnote „dezvoltarea capacităţii de imprimare în scopul fabricaţiei de etichete“. La o adică, nu ştiu de ce vă miraţi aşa de ce pot face două chelii când îşi pun luciul la contribuţie. Ce, aţi fi vrut ca ministrul lumpenilor să dea subvenţii pentru cartea bună? Da' ce, nişte etichete vi se par de colo, băi intelectualilor?

Pol NePot

Dă-i românului Mitrea de pe urmă

Într-o zi, pe strada Metalurgiei din Timişoara a explodat un bloc. A venit lumea acolo ca la urs. Probabil că ar fi venit şi Năstase dacă ar fi fost vorba de un urs adevărat. N-a venit, pînă la urmă. Dar i-a trimis pe subordonaţii lui, respectiv pe ministrul Mitrea şi pe reporterii televiziunilor private. Mitrea a comandat repede tot ce era nevoie: muncitori să repare pagubele la bloc şi un costum pentru el, că nu era să apară la TV tot cu hainele de la Mihăileşti. Iată-l în această imagine aranjîndu-şi haina cu care avea să transmită de la locul catastrofei pentru babele cu drept de vot. Vai, ce tristeţe şi cîtă îngrijorare i se citesc pe chip. Iar despre individul care şade undeva deasupra lui (în stînga) avem motive să credem, în absenţa vreunui fulger, că nu era Dumnezeu. Cu cascheta aia pe cap pare să fie Dorel din reclama aia. Căruia caravana electorală pentru catastrofe a PSD tocmai îi spune: „Dorele, ne mai ţii mult? Apuci ştampila de mijloc şi dai cu ascuţitu'!“

Miron ositu

Anacronica TV

S-a întîlnit hoţu' cu postul

Cei care n-au 6-7.000 de lei, cît costă orice ziar de vineri cu supliment de programe TV inclus, sînt obligaţi să urmărească în fiecare săptămînă pe TVR1, fost România 1, fostă TVR1, emisiunea intitulată pe cît de simplu, pe atît de banal *Avanpremieră.* Formatul emisiunii este următorul: un el şi o ea – care nu sînt, aşa cum poate ne-am fi dorit, soţ şi soţie, amanţi, sau orice din care să iasă măcar ceva de bulina „18" – se uită la televizor şi comentează adevărata *Avanpremieră,* difuzată tot de TVR1. Cu alte cuvinte, noi îi vedem la televizor pe cei doi care urmăresc la televizorul lor filmele săptămînii din programul viitor de la TVR1. Genial! A, nu mai spun cîtă lume scrie la sfîrşit că a participat la realizarea acestui format de emisiune-căpuşă... Mă gîndesc să-mi fac şi eu o „Emisiune" din asta SRL. O să-i zic „Uite, mă!" şi în ea o să fiu filmat eu uitîndu-mă cu o mînă la *Iartă-mă!,* pe TVR1, în timp ce cu cealaltă schimb canalul pe PRO TV sau Antena 1.

Postul satului

Jos maimuţele!

Animalele, aceste fiinţe care ne înfrumuseţează viaţa! Aşa credeam şi eu pînă cînd pe Animal Planet l-am văzut pe cimpanzeul Freud, un adevărat gentilom al junglei, care părăsea grupul pentru a dormi de unul singur şi a admira zborul păsărilor. Toată simpatia mea faţă de Freud sau de naţia cimpanzeilor s-a spulberat în momentul în care l-am văzut atacînd un grup de maimuţe mătăsoase pentru a mînca, fără ezitare, un pui viu, smuls din braţele mamei. Comentatorul a ţinut să precizeze că maimuţele nu au nevoie de carne, însă mai fac asta din cînd în cînd, aşa, ca delicatesă. Încrederea mea faţă de primate s-a spulberat. Natura le-a furnizat acestor impostori tone de banane, iar ei deranjează ecosistemul. Nu pot decît să îmi imaginez ce noroc a avut Jane că Tarzan nu a părăsit-o nici o secundă. Altminteri Cheetah ar fi mîncat-o. Pot să spun cu tristeţe că nici în Chewbacca nu mai am încredere: nu vreau să mă gîndesc cîte pisici a fugărit prin curtea studiourilor de la Hollywood ca să le zboare căpăţîna cu laserul, chiar dacă Lucas nu avea nevoie.

Cătălin MATEI

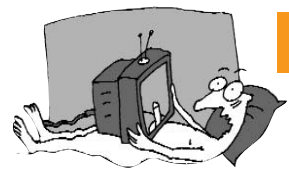

Trampa şi ecranul

★ Nu se poate să nu ştiţi reclama aia TV în care se spune: „Orice picătură de apă visează să devină bere germană". Vreau să vă zic că acum vreo două mii de ani, pe cînd eram o picătură de apă dintr-un pîrîu de munte cristalin, nici prin cap nu-mi trecea să devin bere germană. Visam la ziua cînd voi deveni un strop de rouă pe o petală de crin. Dar n-a fost să fie, soarta a hotărît să devin vin.

★ Duminică seară, pe Discovery, s-a lansat ipoteza că Cristofor Columb ar fi fost de origine evreu. După ce s-a dovedit că Iisus Hristos şi Adrian Paul (doi nemuritori) sînt români, trebuia să recupereze şi evreii cumva din handicap.

★ Aş vrea să mulţumesc postului Tele 7 abc pentru minunata serie de videoclipuri cu 2Pac de vineri seară. Clipuri din care am aflat mai multe noutăţi decît din ştirile Deutsche Welle de acum 3 ani ce au precedat seria. Hai, băieţi: încă o serie cu Snoop Doggy Dog şi, după părerea mea, Tele 7 abc e din nou în biznis. Nu trebuie decît să găsiţi un investitor strategic care să angajeze un student să întoarcă caseta.

★ Se difuzează destul de des în ultima vreme un clip promoţional care face reclamă la Zapp şi, mai ales, la facilităţile oferite de firma cu pricina celor care vorbesc în grupuri-grupuri. Dacă am reţinut noi bine, în spot apare grupul manechinelor care beau doar apă cu lămîie. Habar n-avem de ce s-a încercat găselniţa asta: era mult mai simplu să se ia exemple din realitatea cea mai înconjurătoare! De exemplu, grupul bugetarilor care mănîncă doar pîine şi apă, grupul pensionarilor care nu şi-au primit pensia de trei luni, aşadar beau doar apă, sau chiar grupul debranşaţilor din acelaşi cartier, care nici măcar apă nu mai au. Noi ne mai gîndeam şi la varianta aia, cu grupul salariaţilor care tocmai şi-au luat leafa şi beau rachiu de necaz, dar, din cîte cazuri am văzut noi, după al şaselea păhărel nu se prea mai poate vorbi despre comunicare.

★ La Realitatea TV am auzit că accidentul aviatic petrecut în Statele Unite – cu acel aparat de acrobaţie care s-a prăbuşit cu prilejul unui miting – a fost unul neaşteptat. Bine că n-a fost unul aşteptat şi bine că n-a fost în România: vă daţi seama că, aşteptat fiind, ar fi avut o ditamai întîrzierea.

★ Televiziunile au prezentat la unison ştirea cu gălăţeanul care, vrînd să taie un cocoş, şi-a tăiat penisul şi apoi l-a dat la cîine. S-a remarcat însă ştirea de la *Observator,* făcută pe modelul reconstituirilor: starul care interpreta rolul ţăranului – desigur, nu i se vedea faţa pe ecran! – a aruncat ceva unui cîine căruia i se vedea faţa pe ecran şi care dădea tîrcoale prin cadru, iar patrupedul a mîncat acel ceva cu multă poftă. Ce anume era, asta nu ştim, dar sperăm că reporterii Antenei 1 care au jucat în filmul reconstituirii n-au uitat să spună că acel ceva era, ca de obicei, din partea Guvernului Adrian Năstase.

★ Mai nou, jurnalele de ştiri ale Antenei 1 şi PRO TV se bat în reconstituiri, cum a fost cea cu superproducţia „Tăiatul cocoşelului". La puţină vreme după aia, am urmărit şi reconstituirile accidentului de muncă de la RAFO Oneşti. Ambele, pe calculator. Am remarcat la *Observator* ceva mai multă austeritate, ceva mai puţină pricepere în efectuarea de simulări. Pesemne că băieţii de la PRO TV joacă mai mult Doom sau Counterstrike, fiindcă au introdus pe ecran şi omuleţi care sar în aer.

★ La PRO TV, ştirea despre autocarul ăla cu copii moldoveni, care s-a răsturnat pe-o parte, dar nimeni n-a păţit nimic, a beneficiat de o bandă cu titlul „O minune de accident". Oare ce ne mai aşteaptă? Pesemne: „Un drăguţ de incendiu", „O simpatică alunecare de teren", „O scumpete de viitură" şi, cel mai probabil, „O dulceaţă de decapitare cu toporul la o nuntă din Bolintin".

★ Am văzut la televizor nişte parlamentari care, într-adevăr, erau în stare de orice pentru binele alegătorilor. Este vorba despre parlamentarii din Venezuela, care s-au luat la bătaie parte-n parte în plen. De la ce s-or fi luat ei? Nu de la bani, nu de la case, maşini, femei sau celulare, ci de la o neînţelegere pe marginea protecţiei sociale! Ăştia, spre deosebire de parlamentarii noştri, nu şi-ar vota pensii mai mari, ci reţete mai compensate, ca să se poată trata după dezbateri.

★ La emisiunea *Un bărbat adevărat* există proba de cîntat. Eu nu cred că un bărbat adevărat are nevoie să cînte. Cînd să cînte? Cînd o duce pe gagică acasă la el cu Merţanu'? Cînd îi cumpără tot ce vrea ea? Cînd o duce în vacanţă în Grecia? Cînd el îşi scoate chiloţii Calvin Klein? Părerea mea e că, dacă eşti bărbat adevărat, nu cînţi tu, ci fluieră ea de uimire.

★ Din ciclul „Nu ştii cînd ai nevoie de o respiraţie proaspătă", vă prezint azi reclama la pastă de dinţi cu: „Să salvăm lumea de carii". E ceva de specific românesc să ne ocupăm de problemele altora, în timp ce ale noastre ne cresc peste cap? Ne-am riat cu cariile astea. Mai ales dacă văd că s-au băgat şi americanii în războiul contra carilor, e clar că e groasă.

★ Mircea Badea face aceeaşi glumă de pe vremea cînd apărea cu Teo. Gluma cu „am un singur telespectator" sigur o ştiţi. Ei bine, săptămîna trecută a făcut-o din nou. Aşa că vreau să îi adresez un mesaj: „Bă, Mircea, se pare că eu sînt telespectatorul tău. Asta e. Ai ghinion că m-ai nimerit tocmai pe mine, care scriu la ziar. Da' pe bune, dacă ţineai la singurul tău telespectator, nu ţi-a dat prin cap, de atîţia ani, să îmi faci şi altă glumă? Pe bune, m-ai plictisit. Cred că o să te las fără audienţă. Adio. Pa".

★ M-am uitat la telenovela românească şi mi-am dat seama cu cine seamănă Corina Dănilă. O tot vedeam cu ochii ei trişti încontinuu şi mă întrebam de unde ştiu eu ochii ăştia. Şi am avut o revelaţie: seamănă cu un basset. Numai că, spre deosebire de basseţii care seamănă cu Corina Dănilă fără intenţie, Corina Dănilă ia şi bani ca să semene cu un basset. Ce fel de rol e ăsta? Măcar dacă juca pînă la capăt, adică să facă şi pipi pe covor şi să ia bătaie de la Papadopol cu lesa.

★ De la un timp încoace încep să mă prind că sînt cîţiva tineri pompieri de la descarcerări care au apariţii constante la ştirile de sîmbătă. E chiar păcat că nu zic nimic electoral, de bine, de rău, nu contează. Ar putea măcar să poarte nişte bannere mici de genul „Votează-l pe cutare şi o să-ţi permiţi airbaguri!". Nu le-ar strica un ban extrabugetar pentru polizoarele alea.

★ Pe Acasă TV, la concursul de bărbaţi al lui Cabral, dl Cătălin Arabu s-a aruncat la un striptease şi ne-a lăsat să-i vedem maieul chinezesc de bumbac de sub cămaşă. Mi-a plăcut şi vreau să-l întreb de unde l-a luat, că vreau să-i iau şi eu lui taică-miu de ziua lui: e din Europa sau de la Doraly?

Domnule, nu ne mai criticaţi că bocim atît în telenovela românească! De fapt, eu joc drama unei autentice intelectuale romînce în timpul regimului PSD. Întrebarea pe care mi-o pun este hamletiană: să-mi pingelesc pantofii ăia vechi cu care am intrat în învăţămînt acu' 17 ani sau să le iau un kil de Frutti Fresh la copii?

Corina Dănilă, o actriţă strălucită care la IATC a avut 10 pe linie la cursurile de: „Bocit clasic", „Zîmbit fals" şi „Sărut în limba română"

Tupeu 2004

CNSAS a decis:

C.V. Tudor e curat ca crima!

Securitatea, această Cehia a torționarilor, a bătut iar România cu 1-0. Defensiva formată din oamenii lui Onișoru a făcut pasul înapoi și a apărat om la om un rezultat de egalitate care nu ne onorează: Vadim = Securitate, un egal care a fost răsturnat prin foarfeca de senzație a lui Onișoru – care a tăiat fără milă tot trecutul securistic al apărătorului re-buturilor ceaușiste. După ce regimul pesedist ne-a băgat-o-n mațe pe Foamea, acum vrea să ne bage pe gît și Minciuna, la o oră de maximă audiență, bătînd toate celelalte posturi de limbist, fripturist, arivist și microbist al echipei fostei Securități, *Victoria PSD-ului* București. Rușine, bă, sînteți iar lanterna roșie a Europei!

Mega-tupeu 2004 (3 puncte): **Gheorghe Onișoru, Viorel Nicolescu, Ladislau Csendes și Constantin Buchet.** Și, bineînțeles, să nu-l uităm pe Gheorghe Onișoru – că ăsta a avut două voturi, întrucît este președintele CNSAS. Jumătatea asta de colegiu a votat în favoarea lui Vadim, cum că torționarul de cîntat și recitat la mese ode lui Ceaușescu, Vadim Tudor, este nepătat. Nici rahat n-a mîncat, nici 'te-n-gura nu-i miroase. Încă o dată s-a dovedit că PSD-ul ascultă telefoanele. Alea de la fosta Securitate, care încep cu „Onișoru, culcat, și marșu' piticului două ture de CNSAS!".

Măgăreu 2004 (2 puncte): **Antonie Iorgovan.** După ce li s-a explicat cu frumosul că mărirea tembelă a pensiilor parlamentarilor este un păcat adus stomacului popular, Antonie Iorgovan nu s-a mai putut abține și din banca de dormit din Senat a țipat că asta e „demagogie". Deși răspunsul ar fi fost mai degrabă: „Ba pe-a Bunicuței dumneavoastră!" – Ion Iliescu adică – ăla care ne-a sărăcit și cinstit.

Tupeu 2004 (1 punct): **România.** Mircea Beuran și-a reluat înapoi toate titlurile profesionale și academice. Mai puțin pe acelea de: „Copiator prin așchiere", „Plagiator la cald", „Pesedist-mecanic" sau „Gargaragiu atestat numărul 1". Dragi plagiatori, asta-i țara, cu asta fofilăm!

Bursucul drastic

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1.	Ion Iliescu	37 puncte
2.	Adrian Năstase	22 puncte
3.	PSD	16 puncte

Pallady original la numai 200 de milioane? Hm... Și ziceți că l-a depus în consignație un bătrîn profesor universitar, doctor docent, care-și vinde lucrurile din casă pentru că nu mai are cu ce să-și plătească întreținerea? Inadmisibil, dom'le, e bătaie de joc! Astea nu-s pensii în România! Păi, dacă n-aș avea infractorii mei de apărat, ar însemna să nu mai mănînc zece luni ca să îmi cumpăr tabloul ăsta dintr-o amărîtă de pensie de parlamentar de 20 de milioane de lei!

Antonie Iorgovan, părintele denaturat al Constituției pe care, după ce a făcut-o, a scos-o la produs. Avantaje pentru clasa politică.

Vreau să fiu țăranul lui Iliescu!

– manifest rural –

În această săptămînă, fără să fi citit nici o gazetă (jur!), pun pariu pe un miliard de dolari că Năstase a fost undeva. Pun pariu că a fost undeva prin țară, într-unul din cele mai mișto locuri naspa și a mîncat ceva în aparență ieftin și prost, dar în realitate foarte bine verificat sanitar. Cu această ocazie, pun pariu că, la masă sau în timp ce dădea mîna cu oamenii, Adrian Năstase și-a amintit ceva ce nu-și mai amintise pînă atunci și a rîs cum nu a mai rîs de mult. În același timp, pun pariu că și Ion Iliescu a fost undeva prin țară, dar nu a mîncat, a stat de vorbă cu oamenii, s-a pupat cu niște babe, a strîns niște labe de țărani, și-a amintit ceva ce-și mai amintise de cîteva ori și a rîs cum rîde de la Revoluție încoace. Repet, pun pariurile astea fără să fi citit nici un ziar și pariez că am dreptate. Pe de altă parte, chiar dacă o să cîștig, nimic nu o să se schimbe, iar eu o să pot să le repet și săptămîna viitoare. În concluzie, cu banii obținuți din aceste pariuri, eu o să îmi fac o fermă de struți și păsări kiwi, o seră de mango și papaya și o firmă de Microsoft și o să îmi dau demisia din funcția de ziarist: ce nevoie avem de presă în România dacă aia subordonată scrie doar despre ce știm deja, iar pe ailaltă liberă o folosim doar ca să punem pariu că n-o să se schimbe nimic? Nu mai bine mă fac țăran și bat laba cu Ion Iliescu?

Cătălin MATEI

Dana cu camelii

Se întîlnește munte cu munte. Se-ntîlnește România cu economia de piață funcțională. Se-ntîlnesc ei Năstase și Verheugen – și-atunci cum naiba să nu se întîlnească și doamnele lor? Văzîndu-le împreună, populare și zîmbitoare, ca două gospodine care tocmai ce-au plecat cu nurcile pe dînsele să cumpere de la piață țelină de murat, nici că-ți poți imagina că pot discuta altceva decît:

Dna Verheugen: Dana, dragă, mă omoară gătitul ăsta. Fato, dă-mi și mie o idee, spune-mi ce-a mai împușcat bărbac-tu pentru cină, că nu mai știu ce să mă fac.

Dna Dana: Hai, fato, lasă prostiile, treci pe la mine să-ți dau o pulpă de căprior negru. Îi frigi deasupra o tigaie de cartofi prăjiți și-un ceaun de mujdei și să mi ți-l vezi pe Günter dacă n-o să te mai ceară o dată de nevastă.

Dna Verheugen: Apropo, unde or fi dispărut băieții?

Dna Dana: Lasă-i, fato, s-or fi dus și ei la o economie de piață funcțională mică. Vin ei.

Musca Ţaţe

Băiat de tăiat

Adrian Năstase a inaugurat recent unul dintre cele mai moderne abatoare din sud-estul Europei, în apropiere de Alba Iulia. O dovadă în plus, dacă mai era nevoie, că Adrian Năstase nu este omul care să conducă țara. Dacă Mihai Viteazu a intrat în Alba Iulia, unde a fost primit cu vitejii, iată că Adrian Năstase a rămas la porci, unde a fost primit cu fudulii.

Sigismund Abathory

Să facem pe dracu-n parcu'!

Miercuri, 6 octombrie, speriat că în campania electorală adversarii s-ar putea să întrebe ce s-a făcut cu banii strînși de la fleți, guvernul Năstase a hotărît în sfîrșit să se facă Dracula Park. Nu la Sighișoara, nu în inima munților plini de neguri, ci colea, la Snagov, pe locul unde se întinde actualmente complexul agrozootehnic Vlăsia. Unde-o fi asta? Ne-am luat mașina la spinare și ne-am dus să vedem.

Între niște codri protejați de un gard, care se întinde pe 18 kilometri, e această fermă de 500 de hectare, Vlăsia. În mijlocul ei, un sătuc de cîteva case. Între case, una cu birouri. Într-un birou, doamna Nonica, contabila:

„Nu știm ce o să fie. Am citit și noi aseară. Acum așteptăm. Oricum, e greu. De trei ani noi mergem în pierdere, a fost secetă. Avem 450 de taurine, de la viței la tauri și vaci de lapte. Anul ăsta ce a mai fost, dar în anii trecuți nu s-a făcut nimic din cauza soarelui. Avem sistem de irigații, dar dacă bate soarele puternic, ce să faci? Costurile sînt mari."

Neinteresant. Să ieșim pe stradă. Sînt cîteva case, vreo 16 familii care lucrează la vaci. La primul colț e doamna Maria, feteșteanca. „Plecăm, ce să facem, dacă se desființează. Plecăm înapoi în Moldova." Oamenii sînt adunați aici din toată țara.

Încerc să abat discuția către mituri, basme, credințe, eresuri și vîrcolaci. Doamna Maria zice că nu crede.

Bărbatul ei: „Erau babe care imediat te făceau bine. Pe unde am mers eu prin țară am văzut multe. Am văzut om în toată puterea cuvîntului, era ginerele unei babe din astea, venea de acasă de la serviciu, se dezbrăca în pielea goală și rămînea paralizat cîteva ore. Și știi de ce? Nevastă-sa era cam cățelușă, dacă mă înțelegi, curviștină. Sau unde eram eu copil în Bucovina, nu mai dădea vaca lapte. Putea să și moară vaca. Atunci găseai o babă din asta care îți descînta și dădea iar vaca lapte. Lucrurile astea există, sînt adevărate. Aicea nu s-au întîmplat lucruri de astea, că nu sînt babe. Vă dați seama, la cîte vaci sînt aici, dacă seca laptele la vaci, lipseau cîteva cisterne."

Puțin mai încolo, la ultima casă, niște bărbați care se pregătesc să plece cu combinele. Nu știu nimic de hotărîrea guvernului.

Mecanic: „Nu ne spune nimeni ce se întîmplă. Nu știm ce o să facem. Vă dați seama că ăștia nu te angajează pe tine, vin cu oamenii lor."

La gardul unei curți îl întîlnesc pe Marian, băiat de liceu, care îmi spune că are scutire pe 2004, ca să lipsească de la școală. Brusc, se oprește o basculantă în dreptul porții.

„Salut, Mariane!"

„Să trăiți!"

„Vezi că am o treabă cu tine mîine dimineață."

„Ce treabă, nene?"

„Băi, de futut femei, 10 pe oră. Vrei sau nu vrei?"

Rîde Marian. „Bine." Omul zice: „Vin să te iau". Basculanta pleacă.

Apare Marius, prietenul lui, îmbrăcat ca de nuntă. Facem cunoștință. Mai vine și un băiețel, cu care nu fac cunoștință. Toți au accent moldovenesc. Discuția curge în două sensuri.

Consecințe. Marius: „Dacă fac ăștia ceva aici, o să plecăm. Stăm în căsuțele astea de 20 de ani. Asta e, plecăm. Plecăm pe unde am venit. Uite, eu am venit în sat pe lîngă apă".

Mitologie. Marian: „Nu credem în vîrcolaci. Da' eu am ghinion lunea".

Marius: „Ai ghinion că ești prost, nu că ai ghinion".

Mergem spre intersecție. Trei fete de generală, împreună cu o femeie cu un bebe în brațe, cu cei doi băieți, toți așteaptă în intersecție autobuzul care îi transportă pe elevi la Ghermănești, la școală.

Deci, nu credeți în vampiri, în mușcături, în sugerea sîngelui, îi mai întreb o dată pe toți.

Marian, arătînd spre sora de vreo 14 ani a lui Marius: „Aia, uite-o pe aia, să vezi ce mușcă de gură, îți lasă niște urme…!"

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@yahoo.com

Biserica Complexului agrozootehnic Vlăsia, care ar putea deveni într-un an biserica din Dracula Park

Profesorii, oameni între foameni

Semnalăm, frecîndu-ne mîinile de bucurie, dar și de buzunare, apariția site-ului www.mesajsticla.home.ro. Unde un profesor de provincie își freacă și el mîinile de buzunare și, constatînd subțirimea, se revoltă cu haz. Împotriva cui, avem bucuria să vă lăsăm să citiți în continuare:

„Sunt un român. Sărac, cu un venit de 3.160.000 lei pe lună. NET. În dolari, la ora actuală, ar fi vreo 90-95. Nu am chef să calculez... aproximez. Sunt profesor de informatică la un liceu dintr-un orășel din colț de țară. Provincie adevărată. Cel mai apropiat oraș de peste 150.000 de locuitori este la aproape 100 de km. Am luat astă-vară, așa, de test, un examen la o firmă de soft. Am cheltuit ceva bani cu transportul, dar trebuia să știu de ce sunt în stare. Să îmi cunosc nivelul. Din Timișoara. Promiteau vreo 200 de dolari la început, urmând ca ulterior... Știți și voi. Nu vrea nevasta mea să plecăm. Avem un copil. Toți prietenii și toată lumea noastră sunt în acest colț de țară. Ea este profesor de matematică la o școală din orășel... 4.200.000. Iarăși net. Copilul e trecut la ea la impozit. Ea are def.-ul dat. Am o pereche de pantofi bună cu care mă duc la școală. Ăilalți, ăia vechi de 3 ani, rupți și peticiți (știu un cizmar care face asta), îi iau la treabă, pe lîngă bloc, mai sparg un lemn. Plătim rate la un apartament. Chirie, întreținere, apă, curent, telefon, lemne (nu avem încălzire, fiecare are sobe, eu am cumpărat una de fier)... Se cam duc banii. Nevastă-mea are o pereche de pantofi și una de sandale. Cizmarul să trăiască. E și el băiat sărac. N-are familie, n-are casă... vorbim de una, de alta, jucăm un șah. Mă mai bate cîteodată. Se bucură. A doua zi știe tot orășelul. Mă întîlnesc cu viceprimarul în drum spre liceu. Râde la mine pe sub mustață: «Ai luat-o pe coajă!». Asta în loc de salut. Trec de el, făcând pe supăratul. Din vitrina unui magazin de mezeluri, patronul e pesedist, mă salută Adrian Năstase din poster. Se bucură și el că am luat-o pe coajă. E gras și sănătos. Trăiește bine. Și eu trăiesc bine. Sunt și eu destul de gras și, la vârsta mea, destul de sănătos. Sunt gras de la pâine și de la cartofii pe care mi-i gătește nevastă-mea. La prânz și seara. La prânz facem mâncare de cartofi. Seara mâncăm cartofi pai. Odată mi-a dat și dimineață din mâncarea din ziua precedentă. Am înjurat-o printre dinți. A fugit și a pus ceaiul la fiert. Ceai cu margarină. Copilului îi mai dăm câte un ou și lapte. Când se mai acrește (luăm doar câte o sticlă pe săptămână, copilul nu îl bea pe tot deodată), mi-l dă mie. Uneori e stricat, îi simt gustul rău, dar de furie îl beau cu tot cu gustul de mortăciune. Înjur în gând. Înjur neamul de român în care m-am născut. Îi înjur prostia. A doua zi o pun pe nevastă-mea să gătească fasole, de-al dracu', mă duc la magazinul de mezeluri și, făcîndu-i în ciudă lui Năstase, cumpăr o jumătate de kil de salam cu 40.000. Ce, numai el să mănânce salam?"

Masaj thailandez

Zidul de putere

De cîțiva ani, le găsești prin cele mai neașteptate locuri din București. Pe zidurile din centru, pe străduțe, prin locuri inaccesibile. Fără un mesaj explicit, fără un sens anume. Atîta doar că, față de alte graffiti-uri, genul ăsta de artă stradală e foarte haios. Ultimul din serie a apărut acum cîteva zile pe strada Pitar Moș, în spatele cinematografului „Patria". Probabil că, și în comunitatea grafferilor, sînt alegeri. Îi așteptăm pe grafferii pesediști să vină să scrie și ei: „Mitocanilor, nu mai murdăriți zidurile!".

Stefi Graffiti

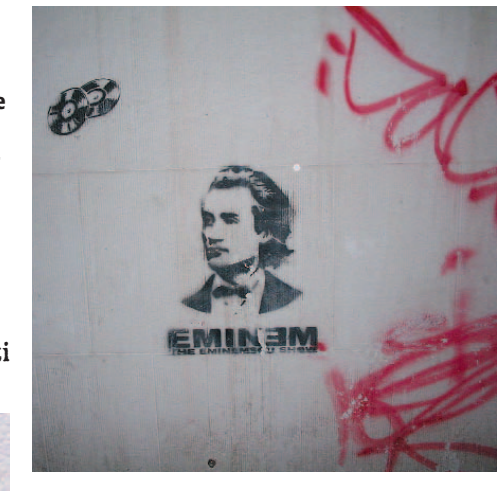

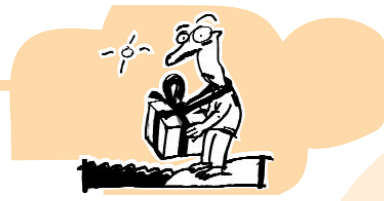

Eheei, domnu' Năstase, se cam pierd obiceiurile noastre strămoşeşti... N-am mai îmbrăcat straiele aistea de sărbătoare de cînd o fost pe la noi să vîneze celălalt dictator, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Păcat că nu mai putem să vă arătăm tradiţionalul costum de urs cu care l-am îmbrăcat atunci pe prostul satului... Dumnezeu să-l hodinească!

miliția spirituală

Cum era pe vremuri Năstase un adevărat Oengică Contra

În numărul trecut, vă înfăţişam modul în care Adrian Năstase apăra, cu toată convingerea sa ideologică, o idee scumpă celuilalt dictator, Nicolae Ceauşescu. Ideea era că suveranitatea naţională este aceeaşi pentru toate statele, în vreme ce drepturile omului sînt un concept interpretabil şi variabil de la ţară la ţară. Ei, bazîndu-se pe asta, Ceauşescu ne-a dat ce a crezut el că avem dreptul, în schimb a combătut dreptul altor state de a se amesteca în politica noastră. Ce să facă săracul, asta era meseria lui de dictator! Acum vă semnalăm, din acelaşi articol publicat în *Revista Română de Studii Internaţionale,* numărul din septembrie-octombrie 1989, părerea aceluiaşi Adrian Năstase despre ONG-uri: „Un «aliat» tot mai activ în căutarea căilor de «evitare» a prerogativelor suveranităţii în domeniul drepturilor omului îl reprezintă organizaţiile internaţionale neguvernamentale (ONG). Nedorind să fie acuzate de atingeri la adresa suveranităţii, uneori guvernele sau organizaţiile interguvernamentale utilizează ONG-urile ca instrumente discrete ale politicii lor pe teren. Aşa după cum se arată în anumite opinii, unele din ele pot fi create pentru a îndeplini misiuni pe care guvernele nu doresc să le îndeplinească în mod direct sau ca «umbrele» pentru transferul deciziei politice. În acest caz, sîntem în prezenţa unor ONG-uri iniţiate de către state ca adevărate «submarine» ale acestuia“. De aici pînă la teoria lui Ceauşescu potrivit căreia l-ar fi lucrat „agenturili“, nu mai e nici un pas, cele două opinii, ale dictatorului de azi şi ale celui de ieri, sînt identice.

Adrian Năstase derulînd programul de schimbare de imagine „Aroganţa s-a pierdut la sat“

America ONG-arului cenuşiu

Unde merge mia merge și Kamasutra

Jucătoarea Simona Lungu, magistrata acuzată că ar fi judecat un rol principal în filmul porno al MISA, și-a retras zilele trecute cererea de demisie. Atenție, pentru porn-unțarea sentinței faceți liniște, că altfel ejaculez sala!... Judecătoarea a dovedit printr-o ex-partuză... ăsta, printr-o sexpertiză că nu este aceeași persoană cu protagonista secvențelor erotice de la bară, cu mai mulți martori deodată și cu discurs de finalizare pe burtă din film. Și asta pentru simplul motiv că în actele sexuale dînsa este trecută Simona Lungu, în timp ce pe adevărata actriță ar fi trebuit să o cheme, normal, Scurtu.

Instanţa şi Costel

poliția presei

In darvino Adeveritas

Mi-e mi-a plăcut de CNA de cînd era el mic şi lupta haiducește ca să-i protejeze pe copii de porcăriile spuse de părinți, şi de-atunci am rămas cu damblaua asta: citesc prin ziare tot ce e cu CNA-ul. Aşa se face c-am dat în *Adevărul* de vineri, 4 octombrie, peste un articol în care dl (sau dna) D.P. scria despre cine şi cum a luat premiile CNA pe 2003. Şi citesc că „pentru prima dată CNA a premiat şi contraperformanţa, trofeul «Agurida» acordîndu-se ex-aequo emisiunilor *Big Darwin* şi *Ciao Brother*“. Acum, eu înţeleg că intelectualii de la *Adevărul* nu se coboară să caşte ochii la tembelizor, dar măcar de *Big Brother* au auzit şi ei cînd le ia şeful nişte adrenalină la bord şi se enervează din cauza atmosferei orwelliene din presa românească.

Alin IONESCU

Direcție la picior de lemn

Sîntem curioși unde o fi ajuns acest grup de oameni pînă la urmă. Despre Stolojan știm că s-a oprit la prima farmacie din drum – dar ceilalți? Or fi schimbat direcția sau or fi mers înainte, cu gîndul că-i așteaptă Ciorbea la capătul tunelului? O altă curiozitate este pe unde-a apucat-o Constantinescu. Că nici el n-a luat-o în direcția corectă, nici după ce electoratul i-a dat biiip.

Iancu Zappciul0

Libidoul știe carte. De modă

Să nu creadă cineva că la Senatul României lumea se ocupă numai cu frivolități, așa cum am văzut în ultimele zile prin ziare. Pe fundalul pozei apărute în presă, cu consiliera acuzată că ar fi întreținut raporturi senzuale din interes cu secretarul general al Senatului, stă la un loc de mare cinste volumul de artă, știință, cultură și idei în dialog „Neckerman". Dacă pui la socoteală că scena este surprinsă în biblioteca Senatului, lucrurile se mai limpezesc un pic. Probabil că volumul e consultat de simpaticul nea Nicu, care probabil că a și făcut pe marginea paginilor niște mici socoteli cu pixul, ca să vadă cam cîte zile ar putea sta la „Cireșica" dacă ar lăsa chelnerilor, pe lîngă pantofi și ceas, un obiect din interior.

Șmecherman

cu mîinile curat-murdare

La Roșia Montană,

Afacerea de bine cu poluare se ține

Roșia Montană: în stînga – prezentul sărăcăcios, în dreapta, paradoxal – viitorul luminos

Probabil că Ceaușescu ar fi fost foarte mîndru să facă afaceri cu Gabriel Resources, firma care se pregătește să scoată aurul și din piatra seacă, dar plină de istorie, de la Roșia Montană. Cînd te apleci peste cifrele care ies în relief în ecuația Gabriel Resources, nu poți să nu te gîndești ce impresionat ar fi fost nea Nicu de mărimea lor. Sună atît de bine sintagma „sute milioane tone" încît, în memoria ctitorului de altădată, am simțit nevoia să vă prezentăm situația așa cum i-am prezenta-o Tovarășului (dar și așa cum reiese dintr-un raport al organizației Alburnus Maior, în colaborare cu Greenpeace și alte ONG-uri trădătoare de țară ca acestea). Așadar:

Știați cît de mîndri ar trebui să fim că, la finalul perioadei de exploatare a minei, Valea Cornei va fi umplută cu 250 de milioane tone de steriluri neconsolidate, reținute de un baraj înalt de 180 metri înălțime?

V-ați fi așteptat să mai existe vreodată o exploatare cu 4 cariere deschise, totalizînd 722 ha, cu drumuri de acces pentru care vor fi defrișate zeci de hectare de pădure nefolositoare?

Știați că eforturilor oamenilor muncii și ai profitului de la Gabriel Resources vor da țării 5 milioane de tone de sulf? Ați fi bănuit că, pentru a se reintegra circuitului naturii, sterilului cu sulf îi trebuie sute de ani?

Nu în cele din urmă, vă imaginați cît de fericiți vor fi locuitorii orașului Abrud, deasupra căruia se află lacul de stocare al celor 26 de milioane de tone excavate anual?

Ei bine, pînă aici, Ceaușescu ar fi mulțumit. Duși de propriul entuziasm, să îi mai prezentăm lui Ceaușescu o ultimă situație. Știați, domnule megaloman, că la Roșia Montană vor fi doar 248 de locuri de muncă în timpul anului, număr care se va reduce progresiv? Și că nu vom angaja decît 30 de cadre cu pregătire superioară? Indiferent dacă am fi Ceaușescu sau nu, aici companiei Gabriel Resources, care a promis că va da de muncă locuitorilor săraci din Roșia Montană, ar trebui să i se rupă filmul.

Ecologică Contra

Loc de retrocedat cu capul

Cu „bună-credință“ se trag Romanițele în instanță

„Bună-credință“. Nu e doar un cuvînt, ci un hocus-pocus românesc care scoate basma curată orice cîrpă de om, un Hopa-Mitică ce ridică pe oricine a călcat strîmb și ar trebui să pice sub incidența legilor. Se decide în instanță că cineva a fost de „bună-credință“ cînd a făcut o mîrșăvie și gata, vina sa a dispărut. Momentan, nu chiar orice vină e absolvită prin rostirea acestui cuvînt magic, ci doar una, dar una foarte des întîlnită. E vorba de vina statului român de a vinde unor chiriași un imobil confiscat, care nu-i aparținea și care, în plus, era revendicat de proprietari. Sub umbrela „bunei-credințe“ se ascunde o vînzare frauduloasă la care au fost părtașe persoane care cică nu știau că vor comite o ilegalitate. De „bună-credință“ a fost familia Romanița care a cumpărat în 1996, cu aproape 5.000.000 de lei, imobilul din strada Dr. Grozovici nr. 2 bis, revendicat de familia Iordan încă din 1991. De „bună-credință“ o fi fost și statul român, care a vîndut respectivul imobil, deși nu a avut niciodată titlu valabil de proprietate. Imobilul fusese confiscat de stat în 1952, apoi restituit familiei Iordan în 1957, întrucît pînă și instanțele comuniste au recunoscut că preluarea de către stat fusese abuzivă. Și pentru că e vorba totuși de comuniști, imobilul a fost restituit în 1957 doar pe hîrtie, în fapt, familia Iordan nemaiputîndu-se muta din cauza unor chiriași bine înfipți acolo, în casa lor. Și cît de mult îi susțineau comuniștii pe chiriași, în detrimentul proprietarilor, și în zilele noastre putem vedea, cînd proprietarofobul de la Cotroceni își mai dă drumul la ideile sale de comunist sadea (scuzați rima). Mai trebuie spus că madam Romanița Mihaela, cumpărătoarea, și sora ei, Romanița Gabriela, sînt cu atît mai de „bună-credință“ cu cît sînt avocate și cunosc legile, pot să discearnă care e situația unui atare imobil într-un stat de drept și să nu-l cumpere. Și așa de „bună-credință“ cum sînt ele și tot neamul lor, doamnele avocate puteau să țină cont de faptul că proprietarul revendicase deja în instanță imobilul și că le înștiințase de intențiile de a-l recupera. De aici însă trecem de pe tărîmul „bunei-credințe“ pe cel al „bunului simț“, o noțiune care nu se regăsește în legile românești, darămite în comportamentul unor avocați autohtoni.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

descopery

Dare de seamă despre luminile orașului Babadag

Faima de călător a maurului Ibn Batutta nu este întrecută decât de cea a lui Marco Polo. Născut în orașul marocan Tanger, Ibn Batutta a fost de tânăr în pelerinaj la Mecca, iar mai apoi și-a început marile expediții, în care a străbătut Egiptul, Siria, Mesopotamia, Persia, Cornul Africii, Yemenul, Anatolia, Dobrogea, părți din Rusia și Bizanț, India, insulele Maldive și Sumatra, iar în cele din urmă China. În Dobrogea, unde a pus piciorul în 1330, vizitează Babadagul, al cărui nume înseamnă *Stânca Moșului*. Pe vremea aceea, Babadagului îi zicea Baba Saltâk. Numele îi vine de la cel al sfântului Sarî Saltâk Dede. Așa grăit-a Ibn Batutta: „Am ajuns în orașul numit Baba Saltâk. Se zice că acest Saltâk era un contemplativ sau un proroc, dar se mai spun despre el și lucruri groaznice, pe care le condamnă religia“. Baba Saltâk era din neamul turcilor seldjukizi, care a purces din Anatolia. Cronicarul turc Yazicoglu Ali menționează că bazileul Bizanțului a permis ca seldjukizii din Niceea să se așeze în Dobrogea, numită *Paristrion* sau *Paradunavon*. „Împreună cu aceștia a trecut și sfântul Sarî Saltâk Dede numit Baba, al cărui mormânt se află la Babadag“. Printre seldjukizi s-au numărat și alte popoare ale Hoardei de Aur. Unul dintre acestea este neamul găgăuz, care mai trăiește în sudul Basarabiei și în Bulgaria. Numele găgăuzilor vine de la hanul lor, Kaykaus Izzeddin. După spusele cronicarului turc Seyyid Lokman, găgăuzii au ajuns în Dobrogea în anul 1264. La acea dată, Babadagul era socotit cel mai îndepărtat loc dinspre Apus atins de liota Hoardei de Aur. În secolul al XVII-lea, marele călător turc Evlia Celebi zice că, în 1484, Baiazid II a poposit în Babadag și a citit inscripția de pe mormântul lui Baba Saltâk, peste care a ridicat un mausoleu. În 1538, în campania împotriva lui Petru Rareș, sultanul Soliman Magnificul se închină în fața mausoleului și consemnează în jurnalul său de război: „Aici este înmormântat Sarî Saltâk Baba“.

Kurdistan Pățitul

Alexandru Vărzaru vă invită să citiţi despre doi oameni care au ajuns departe:

Vasile Secăreş, care a falsificat alegerile pentru postul de rector al SNSPA şi nu a păţit nimic.
Şi locotenentul Memu Filip, care a bătut la opozanţii lui Ceauşescu pînă a ajuns şeful Direcţiei Judeţene Vîlcea a SRI.
Probabil că, falsificînd şi cotonogind, cei doi vor ajunge şi mai departe.

dosarele chiX

Patapievici atacă SNSPA-ul. Semnează Secureş.

„Facultatea de Ştiinţe Politice a SNSPA este un focar de infecţie socială şi educaţională… este o promotoare a non-valorii şi a nepotismului, a dispreţului legii şi competenţei“. Aţi recunoscut cu uşurinţă, din emfaza metaforei şi acurateţea gramaticală, stilul de neconfundat al lui H.-R. Patapievici. Stil pe care, contactat telefonic, Patapievici însuşi nu şi-l recunoaşte: „…ca să nu mai spun că eu nu folosesc niciodată în încheiere formula obsecvioasă «cu respect»“. Vorbim, stimabililor, despre un fals Patapievici, o diversiune securistă comisă în SNSPA (Şcoala Naţională de Studii Politice şi Administrative), în contextul unui război de succesiune. Aşa cum s-a petrecut în mai multe universităţi din ţară, unii rectori înţepeniţi în funcţii şi năravuri nu s-au împăcat cu ideea de a abandona cârma puterii şi forţa ordonatorului de credite. În cazul nostru, vorbim despre încleştarea dintre echipa Secăreş şi opozanţi. Echipa Secăreş nu e de colea – conţine nume de profesori celebri prin activitatea didactică şi prin eleganţă academică: în afară de Vasile Secăreş însuşi, Ioan Mircea Paşcu (e şi ministru al Apărării, principalele realizări în domeniul militar fiind câteva rachete muie-muie lansate asupra ziariştilor), Vladimir Pasti, generalul Cornel Codiţă, Ioan Talpeş, Dan Mircea Popescu etc. Când, cu chiu, cu vai, Secăreş s-a resemnat cu ideea că nu poate fi ales a patra oară rector, a propus un succesor care să fie suficient de darnic încât să nu-şi asume rolul şi să-l lase tot pe el să tragă sforile milioanelor de dolari care circulă prin conturile departamentului de învăţământ la distanţă. Planul a fost ratat la mustaţă: ca să câştige, Secăreş a invitat la alegeri 2 persoane care nu aveau drept de vot; a ieşit câştigător generalul Codiţă cu scorul 16-15; Cristian Pîrvulescu, un maniac al observării proceselor electorale, şi el membru în Senat, a contestat rezultatul la Ministerul Educaţiei; ministerul îi dă dreptate, anulează rezultatul alegerilor, îi prelungeşte lui Secăreş povara de ordonator de credite până la 1 octombrie şi cere organizarea unui nou tur de scrutin. Ei bine, perioada interimatului a expirat, dar nu se mişcă nimic în sensul unei noi runde de alegeri. În schimb, se declanşează atacul cu mijloace specifice dezinformării militare: o scrisoare anti-Miroiu semnată „Patapievici“, urmată de o alta, semnată de o asociaţie de studenţi care nu există. Această dimensiune a conflictului ne reaminteşte adevărata natură a conflictului: mentalitatea de nomenclatură politică îşi vede securitatea ameninţată de mentalitatea academică.

Lista lui Secu' se întoarce
Secvenţe din Memu-rialul durerii

Continuăm serialul horror cu securişti, cu menţiunea ca persoanele cardiace, depresive, alergice la comunişti sau pur şi simplu lehămetite de regimul politic din România ultimilor şaizeci de ani să nu citească rîndurile care urmează.

Aşaaa... Acum, că au rămas numai cei cu nervii tari, să curgă sîngele! Lovește cu pumnii, cu picioarele, cu bastonul, cu ce-i pică în mînă bestia Memu Filip şi curge sînge şuvoi din sacul său de antrenament, marca Zanfir Constantin. Sacul, nimic, nu vrea să spună de ce e ostil regimului Tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi de ce ascultă postul de radio Europa Liberă. Memu Filip se enervează şi mai tare şi dă sacul cu capul de toţi pereţii. Istovit de atîta bătaie (dată), Memu se opreşte şi începe să scrie raportul cu privire „la modul cum a decurs avertizarea numitului Zanfir Constantin“. În scena pe care tocmai aţi citit-o aţi urmărit rezumatul stilizat al anchetei de torţionar desfăşurate de Memu Filip, locotenent la Inspectoratul Judeţului Olt al Securităţii, asupra inginerului Zanfir Constantin, în 1983. Pe lîngă tortura la care a fost supus, inginerul Zanfir Constantin, pe atunci profesor la Liceul Agroindustrial Drăgăneşti, a mai încasat, ca urmare a anchetelor întreprinse de Memu, şi o concediere forţată. Dacă anchetatul şi-a pierdut în perioada comunistă dreptul de a-şi exercita profesia, nu la fel a păţit anchetatorul Memu, după Revoluţie. Pentru meritele sale deosebite, obţinute în cadrul Securităţii, Memu a ajuns în 2004 să fie şeful Direcţiei Judeţene Vîlcea a SRI, poziţie în care, spun surse din SRI, este şi astăzi. Dar şi mai grav este faptul că locotenentul Memu este unul dintre securiştii desemnaţi oficial că au făcut poliţie politică. În această postură a apărut şi în „Lista lui Secu“ din revista noastră, la pachet cu un interviu dat de victima sa, Zanfir Constantin. În ciuda tuturor dovezilor, fiind încă tare pe poziţie, sereistul de frunte al judeţului Vîlcea şi bătăuşul de altădată din Securitate a parat şi s-a eschivat în faţa tuturor acuzaţiilor pe care Zanfir Constantin i le-a adus în instanţă. Pînă acum, nici Judecătoria Caracal, nici Tribunalul Olt şi nici Parchetul Judeţean Olt nu au recunoscut ceea ce era evident, conform dosarului de Securitate al anchetatului Zanfir Constantin, şi anume că Memu a făcut poliţie politică. Li s-a părut normal ca un om să fie bătut şi anchetat pe motiv că aprecia viaţa din Occident. Urmează să vedem acum ce va spune şi el, Occidentul, despre un asemenea tratament. După cum ne-a declarat, Zanfir Constantin va trimite cazul său la Strasbourg şi va cere daune în valoare de 8 miliarde de lei. La atît se ridică nota de plată pentru Statul Român care îl protejează pe bravul Memu Filip pentru jertfa de sînge dată de el ţării. E vorba, desigur, de sîngele tuturor anchetaţilor săi.

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

Să-i răsucim cuţitul în rama lui Năstase!

Aşa cum aţi aflat şi de la emisiunea *Iartă-mă*, colecţionarul Adrian Năstase deţine trei lucrări de Victor Brauner şi încă una pe care prim-ministrul şi-o închipuie ca fiind făcută tot de Brauner, ceea ce este cu totul fals. Dar să revenim! Năstase deţine per total o suprafaţă brauneriană netă de 1.165,5 cm pătraţi. Restul de pînă la 2.215,5 cm pătraţi nu se pun la socoteală, şi veţi vedea imediat de ce. Acum cîteva luni a apărut, la Editura Hasefer, un album intitulat „Victor Brauner – la izvoarele operei“. Este pentru prima oară cînd Braunerii premierului văd lumina tiparului, fiind reproduşi într-un volum elegant pe care electoratul îl poate răsfoi în voie. Numele lui Năstase apare aici reprodus de fix patru ori, alături de titlurile şi datele tehnice ale celor trei plus una lucrări: *La contemplation*, 1937 (tuş negru pe hîrtie, dimensiuni 13,5 x 18,5 cm), *Heron din Alexandria* (proiect), 1939 (creion pe hîrtie, dimensiuni 28 x 14,5 cm), *Heron din Alexandria* (proiect), 1939 (acuarelă pe hîrtie, dimensiuni 25,5 x 20 cm) şi – surprize, surprize! – *Compoziţie cu nud*, 1962 (pastel pe carton, dimensiuni 37,5 x 28 cm). Ultimul tablou este un fals, şi adevărul despre acest fals este că el încearcă – şi chiar reuşeşte – să fie o copie destul de proastă după tabloul *Le Matin* din 1962, reprodus în volumul „Victor Brauner“ de Didier Semin (Editions Filipacchi, 1990), la pagina 206. Falsul acesta nu este grav decît pentru Brauner, cu atît mai grav cu cît volumul „Victor Brauner – la izvoarele operei“ este plin de lucrări dubioase (nedatate, nesemnate, prost desenate), atribuite tam-nesam lui Brauner. În schimb, pentru Năstase nu este nici o problemă, căci primul colecţionar al ţării trebuie că mai deţine el şi alte falsuri scumpe, respectiv alte compoziţii cu nud şi cu fund, prin debaralele de la Cornu.

Salvador Adîs

23. HERON DIN ALEXANDRIA (p
Acuarelă pe hârtie.
Dimensiuni: 25,5 × 20 cm.
Semnat şi datat în stânga jos: „V.B. / 2
Cunoscut şi sub denumirea „Persona
toare, în tuş şi creion, aceasta e cea ma
(ulei pe pânză, 55 × 41,5 cm). Tematic
cate problemei „dublului“, căreia îi ap
Colecţia Adrian Năstase, Bucureşti.

dosarele chiXXL

Domnule, sînt victima unei erori! Domnul Băsescu a spus foarte clar: să fie eliminaţi de pe liste dinozaurii bătrîni şi corupţi. N-a zis absolut nimic de noi, dinozaurii plictisoşi şi oportunişti.
STOLOJAN
VALERIU STOICA

Victor Babiuc, care s-a luat de Băsescu din cauza listelor pentru Parlament ale Alianţei PNL minus PD minus Babiuc

Cine este şmecherul care l-a şantajat pe Băsescu?

În timpul revoluţiei, comandanţii Direcţiei IV de Contrainformaţii militare au fost arestaţi la domiciliu, iar arhiva direcţiei a fost confiscată de armată. În ianuarie '90, Contrainformaţiile se transformă în Direcţia de contraspionaj militar, devenită ulterior Direcţia de protecţie şi siguranţă militară (DPSM). În linii mari, căpeteniile compartimentelor DPSM provin din fosta Direcţie IV. Generalul de brigadă Gheorghe Nicolaescu, şeful direcţiei, a fost însurubat în funcţie de fostul ministrul al Apărării, Sorin Frunzăverde. Ministrul Apărării coordonează activitatea DPSM. Stilul de lucru al oricărui ministru este să buzunărească arhiva şi să-şi facă cópii după documentele sensibile. După Frunzăverde a venit Babiuc, care şi-a făcut şi el copiile necesare. Arhiva DPSM a încăput pe mâna unei cucoane, nevastă de şef de compartiment. La ieşirea din arhivă, orice document este înregistrat în câteva catastife şi transportat de un curier înarmat. Cum pare exclus ca documentul care îl incriminează pe Băsescu de colaborare cu fosta Direcţie IV să se fi pierdut pe drumul dinspre arhivă înspre instanţă şi să ajungă în *Libertatea*, ipoteza noastră de lucru este că documentul a fost copiat dinainte vreme. De unul dintre cei doi foşti miniştri ai Apărării, care nu se mai regăsesc pe listele electorale ale PD, adică Frunzăverde şi Babiuc. Ipoteza este întărită de tăcerea misterioasă a lui Băsescu, care n-a vrut să dezvăluie identitatea şantajistului. Dacă acesta era de la PSD, era primul lucru pe care l-ar fi aflat opinia publică din gura candidatului Băsescu. Pe când aşa, tăcerea lui Băsescu a adâncit misterul, pe care se străduie acum să-l dea la o parte articolul pe care tocmai aţi apucat să-l citiţi mai la deal.

Acreditarea discreditării sondajelor de opinie

Pe ultima sută de metri, parlamentarii se ţin de şotii sinistre. Un grup de parlamentari PRM a produs un proiect de lege de care Ceauşescu ar fi mîndru şi în zilele noastre: instituirea „Sistemului Naţional de Cercetare Sociologică a Opiniei Publice“. Ca să nu vă obosim cu detalii tehnice, este vorba de condiţionarea cercetării de „autorizarea, evaluarea şi acreditarea unităţilor“. Adică toţi cei care ar încerca să facă sondaje de opinie (firme sau – culmea – persoane fizice) vor trebui să treacă pe la o onor comitie care să le cîntărească pricepera şi să le permită **sau nu** să treacă la treabă. Nu e bine să aflăm ce gîndeşte poporul de la oricine, e voie numai de la cei care ar urma să fie acreditaţi. Cercetarea sociologică este un mijloc de informare, deci ceea ce se încearcă este preluarea controlului pe acest instrument. Culmea, guvernul a avizat negativ proiectul, aşa cum a făcut-o şi Senatul. Însă Camera Deputaţilor, probabil decimată de campanie, a dat verde proiectului, care a ajuns acum – conform noii Constituţii – la Cotroceni şi e numai bun de promulgat. Instituirea unui control centralizat pe accesul la informaţii este – aşa cum precizează Raportul de ţară al Comisiei europene – fix ce ne lipseşte acum, ca să ne punem şi moţ la tichia de rahat.

Autonomie prin subordonare

Dan Nica, oficial ministru al Comunicaţiilor etc., ne mai propune un exemplu despre cum poate un păcălici de doi biţi să-şi bată joc de tanti Europa. Atenţie, e una gogonată rău, pentru că e o recidivă. Recomandările europene (directivele 20 şi 21 ale Parlamentului European) vorbesc despre necesitatea ca reglementarea şi controlul activităţilor de comunicaţii electronice să fie independente. Or, în virtutea aceloraşi recomandări, Dan Nica a proiectat două instituţii (IGCTI şi ANRC) pe care, pentru a le asigura independenţa politică, le-a pus în subordinea sa. Unul dintre efectele independenţei politice a acestor instituţii poate fi citit în moţiunea privind „libertatea de exprimare şi dreptul la informare“ depusă de Alianţa D.A. acum câteva zile. Obrăznicăturile din opoziţie s-au trezit să ceară guvernului să prezinte lista completă a frecvenţelor radio, TV etc. vacante, semn că adversarii lor politici n-au chef să le arate câte voci mai au loc în România. Ei bine, după ce a luat euroscatoalce pentru că legile în baza cărora funcţionează cele două instituţii nu respectă principiul independenţei, Nica s-a hotărât să le înlocuiască. În Parlament se află acum cea privind IGCTI-ul. Inspectoratul general pentru Comunicaţii etc. devine independent de minister pe bune, aşa cum promite chiar ministrul în expunerea de motive: „…managementul spectrului de frecvenţe radioelectrice trebuie să fie realizat de către o autoritate independentă“. După care vedem ce înseamnă independenţa în proiectul de lege: „IGCTI se reorganizează şi funcţionează ca instituţie publică… **în subordinea Guvernului**“. Cum în România Guvernul este un protector al imparţialităţii politice mai eficient decât un minister, iaca că ne-am achitat de această obligaţie faţă de UE. A, tanti baron, ca să nu ne mai faceţi mincinoşi, am băgat în lege, pe deasupra, şi că bugetul este aprobat de prim-ministru, care de fapt numeşte şi preşedinţii instituţiei. Aşa că am rezolvat cu independenţa, mai avem puţin de lucru cu corupţia.

Biroul de Investigaţii

Mircea Toma crede că n-o să vă vină să credeţi că

– pe Băsescu îl şantajează cu dosarul foştii lui colegi de partid;
– Parlamentul a votat cenzura sondajelor de opinie;
– asta o s-o credeţi: ministrul Nica este un mincinos.

Dragă Geoană, singurul motiv pentru care-ţi dau notă de trecere este că nu mai am nici un chef să vin la anu' la restanţe doar pentru tine. Hai, dă carnetu-ncoace!... Aoleu, da' văd că la Anticorupţie şi la Reforma Administraţiei stai de-a dreptul catastrofal! Chiar picai admiterea dacă nu luai amărîtul acela de 5 la Economia de Piaţă.

Jonathan Scheele acordînd României statutul de economie de piaţă frecţională

În mare încurcătură mă pune certificatul ăsta de la CNSAS. Să mă tai şi tot nu-mi amintesc cînd nu am colaborat eu cu Securitatea!

Corneliu Vadim Tudor care se îmbracă în alb pentru ca PSD-ul să-i poată convinge pe români că nu-i dracu' chiar atît de negru

Io am încercat să-mi fac numai datoria. N-am nici o vină. De vină sînt doar odioşii securişti şi siniştrii lor informatori care mi-au ordonat să fac toate porcăriile pe care le-am executat slugarnic. Am fost un dobitoc!

Acelaşi Gheorghe Onanişoru – o combinaţie actuală de Emil Bobu şi Tudor Postelnicu (slugi ale lui Ceauşescu – pentru cititorii mai tineri)

Ajută-mă, Doamne, şi zi-mi şi mie de unde să găsesc Icoana Băgătoare de Goluri sau măcar p-aia Făcătoare de Penalti. Mai trimite-L o dată pe Băiatu' lu' Matale şi te plătesc imediat cu banu' jos…

Imagine cu icoana la care se-nchină Gigi Becali, el însuşi o icoană la care se-nchină în sfintele zile de plată Dan Pavel, Emil Tocaci, Paul Ghiţiu şi alţi farisei fără nici un Dumnezeu

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Management cosmetic

Pentru reclama la vopseaua de păr Garnier, Andreea Marin a primit 15.000 de euro. Vă daţi seama cîte zeci de mii de euro a primit de la Ion Ţiriac ca să-şi ia vopsea de unghii şi demachiant din Thailanda.

Orgasm cu autor necunoscut

Daniela Györfi a declarat că are un orgasm cînd vede o maşină decapotabilă. Sînt curios ce face apoi, cînd intră în vorbă cu şoferul: îi dă numărul de telefon sau îi cere o ţigară de după, spunîndu-i: „Dragule, eşti cel mai bun"?

PRde-o!

De cînd e Adi de Vito, Adrian Copilu' Minune şi-a angajat PR. Normal: să aibă cine să-i parcheze BMW-ul în faţa cortului şi să trimită ziariştilor invitaţii la evenimente: nunţi, botezuri şi conferinţe de presă cu bulibaşele.

La Gigi vine un Arab

Manelistul Cătălin Arabu şi-a manifestat intenţia de a compune un imn al echipei Steaua. Poate aşa o să arunce galeria cu parai în jucători, nu numai cu sticle de bere goale, flegme şi scaune rupte din tribune.

Cogito, ergo sîn

Mihai Dobrovolschi a lansat o maximă: „Femeile au un sîn mai mare şi unul mai mic. Sînul Nicoletei Luciu este întotdeauna mai mare". Mai mare decît sînii altor femei, evident.

Melodie în şuet

Gabriel Dorobanţu va lansa o carte intitulată *La şuetă cu Gabriel Dorobanţu.* Greşit. Titlul potrivit era *La şuşă cu Gabriel Dorobanţu, Cătălin Crişan şi zece pensionari în sală.*

Orgasmus din Rotterdam

muzeul figuranţilor de ceară

Aşteptare ca piatra

Nu ştiu alţii cum sînt, dar eu cînd primesc lunea invitaţia pentru un eveniment care a avut loc în vinerea dinainte, obişnuiesc să nu mă mai duc unde-am fost chemat. Doar că, printr-o întîmplare încîlcită, mi-am încălcat apucătura şi m-am prezentat, totuşi, la deschiderea Jolie Ville Galleria, mall-ul din Băneasa posesorilor de vile, deşi n-ar fi trebuit să ştiu că se întîmplă una ca asta. Strigarea fusese făcută pentru ora opt seara. Se întunecase, şi-n faţa clădirii tropoteau din picioarele înghemţate, multe vîrîte în sandale cu bretele, dudui elegante, înţolite aşa cum se cuvine cînd se inaugurează o galerie cu magazine bengoase. Dar uşile nu se deschideau... Diana Lăscărescu se zgribulise toată în taior. Andreea Esca se lipise de distinsul domn Eram şi dîrdîia. Iuliana Marciuc încerca să-şi acopere decolteul crăcănat şi învineţit de răcoarea nopţii încrucişînd braţele peste piept. Mihaelei Geoană îi înghemţase un zîmbet lunguieţ pe buze, iar domnul aferent îşi păstra calmul. „Pe aici nu se trece", fosnea panglica inaugurală, neclintită, neciopîrţită. Iar mîna celui destinat să comită operaţiunea de tăiere întîrzia să apară. Adrian Năstase, căci lui i-a revenit onoarea de a rupe aţa, a descălecat din limuzină la ora nouă şi zece minute, pasămite a întîrziat 70 de minute peste ora anunţată. Poporul zgribulit i-a zîmbit cam acru, dar a aplaudat dezvirginarea. După care a început periplul prin buticurile burduşite de Valentino, Ferrè, Versace, Armani şi alte etichete numai bune de purtat pe dosul hainelor aşezate pe dosurile simandicoase şi înghemţate bocnă.

Ţiriac de cojocul ei

După festivitatea decernării premiilor *VIP,* pe unul dintre culoarele care duceau la Sala Rondă a Intercontinentalului, Andreea Marin îşi bălăngănea buclele către Ion Ţiriac în nişte şuşoteli cam iritate. La un moment dat, Andreea Marin a zis, bătînd din botină şi ridicînd glăsciorul: „Şi cu biletele de Franţa cum rămîne?!!!". Ţiriac i-a răspuns cu voce joasă, apoi a plecat. Mustaţa lui stătea pe o oală de melancolie. Peste puţin timp, şoferul tenismanului i-a adus Andreei cheile de la maşină. Zîna bună a surîs dulce către cei din jur şi a tulit-o spre ieşire cu pas atît de sprinţar, încît noi ne-am gîndit ori că bătrînul domn i-a trimis o maşină nounouţă s-o împace, ori că şi-a făcut obiceiul ca, după fiecare ceartă, să-i lase în vechiul jeep cîte-o surpriză cu diamant.

În garderoba lui Columbeanu e zale

Domnul Irinel Columbeanu, unul dintre cei mai mari colecţionari de maşini noi din România, recunoscut în lumea mondenă pentru ţinutele futuriste care au consacrat-o pe Anna Lesko în pictură, costume care variază între costume de sport nautic (sus) şi colonialist (jos) + invers + variaţii, a fost zărit de curînd în discoteca Office din Predeal fără bodyguarzi, fără Rolls, dar cu Bentley. Martorii care au făcut pipi la jgheab împreună cu faimosul om de afaceri susţin că, la acea dată, Irinel era îmbrăcat într-un fel de maiou din zale lung pînă la genunchi, ceea ce, de la o anumită înălţime în jos, nu e foarte greu. Nu se mai ştie ce avea în picioare persoana la data apariţiei, cert este că se afla în tratament cu pastile albastre. Tuturor găsitoarelor li se oferă recompense în mod constant.

Veninul şi cînepa

Noul stil Scorpions: Rembrand'n'heavy

Ca semn că raportul de ţară n-a fost chiar 100% vrăjeală şi că, în ciuda corupţiei, în România se mai cîntă şi lucruri bune, celebra trupă Scorpions a concertat pentru a treia oară în România. Evenimentul s-a produs vineri seară, la Polivalentă, cu ocazia promovării noului album al trupei, cu accente hard'n'heavy tinereşti, sugestiv intitulat *Unbreakable* (Indestructibil, ca orice lucru nemţesc). Conferinţa de presă a avut loc joi, la hotelul Crown Plaza, în paralel cu o alta, amicală, prilejuită de concertul din Giuleşti al trupei de la Donetk (3-1 pentru virtuozii lăutari de sub Podul Grand!!!). Cum era şi normal pentru nişte rockeri care au Bayern München şi Leverkusen în Liga Campionilor, veteranii de la Scorpions nu s-au arătat interesaţi de familia Lucescu (sr. & jr.), Bărcăuan sau Marica. Şi nici foarte impresionaţi de ziariştii români, despre care auziseră ei din presa occidentală că cei mai mulţi dansează după cum le cîntă guvernul. Aşa că unul dintre ei, chitaristul şi compozitorul Rudolf Schenker *(foto),* şi-a omorît timpul desenînd ceea ce, la prima vedere, pare a fi trupa Scorpions, în concert la Polivalentă. Din desenul puţin naiv lipsesc însă nişte mozoleli negre în faţa scenei, în locul tricourilor cu Metallica, nişte bule cu „P..ă" sau „F..t" deasupra lor şi nişte mogîldeţe cu capete pătrate şi două bete la cingătoare, adică oamenii de ordine.

Scorpion Iliescu

Irezistibilul Lazarov: cravatele tinereţilor

Seria dezvăluirilor „vintage" continuă! Azi – Valeriu Lazarov cu păr! Cu puţiiină burtică! Cu cravată de piele gen vipuşcă, ultimul răcnet imperialist! Bonus: actriţa Aimée Iacobescu (cu zulufi şaizecişti, cum se purta în marile capitale din CAER) şi acompozitorul Cornel Fugaru, la ora marilor realizări în domeniul muzicii uşoare antrenante, cu care muta munţii pe şantiere. După cum puteţi observa, părintele *Surprizelor* se află aici *(Scînteia tineretului,* 1966) în deplina maturitate a activităţii sale de la TVR, la ora cînd proaspăta lui soţie, Augusta Dumitraşcu, nu era, vă rog să mă credeţi, absolut nimic. Nici măcar un minuscul ovul din ceea ce va deveni ea 38 de ani mai tîrziu: nimic mai mult decît o tînără doamnă uşor perversă, care şi-a asigurat bătrîneţile pentru toată familia.

Tineret, mînăria ţării

Dragă
Ioane, am aflat de la complicele mele că în tinereţe aveai un arici în buzunar pe care-l îndrăgeai foarte mult şi nu-l deranjai niciodată. Ei bine... în această seară... la *Surprize, surprize*... mîna ta şovăitoare se va întîlni după mult timp cu portofelul tău rotofei pentru că, uită-te şi tu, au băgat diamante proaspete la Cartier şi s-a eliberat un loc la coadă la Ferrari.

Surprize, surprize! Andreea Marin, o femeie curajoasă care, după ce a escaladat Kilimandjaro, speră să se suie şi pe muntele de bani al lui Ţiriac

Localul bălan

La omul sărac nici muştele nu trag

Reprezentantul aripii necăjite şi fără bani a *Academiei Caţavencu* se-ntoarce în acest număr pentru a vă plictisi din nou cu cartofii prăjiţi ieftini pe care i-a mîncat pe nu ştiu unde! După ce nu a avut lovele nici măcar de excursia gratuită în Grecia oferită de redacţie, subsemnatul s-a răzbunat cheltuindu-şi toţi banii în spectaculoase festinuri cu pizza, şaorme, ciorbe şi cartofi prăjiţi în Sibiu! Teribil! Rînd pe rînd, am luat la inspectat localurile numite *The Place, La Turn, Unicum* şi *Kontiki,* studiind specificul fiecăruia şi luînd pulsul realităţii sibiene. Din 7 taximetrişti, 7 spuneau că cel mai prima restaurant din oraş e *Kontiki,* unde se mănîncă bine şi ieftin. Probabil că aşa este, dar feţele de masă murdare şi pline de firimituri, mîncare întărită şi scobitori de la alţii, într-o seară care ar fi trebuit să fie romantică, m-au împiedicat să aprofundez plăcerile culinare pe care mi le-ar fi putut oferi. Poate altă dată, într-o viaţă cînd voi fi taximetrist în concediu, voi trece şi pe la *Kontiki.* La *La Turn* e lux şi, cînd am fost eu, era cald şi avea terasa deschisă. Vai de cei care mănîncă la rîndul de mese de lîngă stradă. La fiecare cinci minute apăreau tot felul de gipsi ardeleni care nu se lăsau pînă nu luau jumătate din şnitelul japonezilor, ungurilor şi americanilor care luau masa. Strategic, eu am luat o ciorbă ardelenească mediocră, care nu prea îi atrăgea. Tot aici am asistat la o cumplită bătaie între două punkeriţe din localitate, care s-au tăvălit şi s-au tras reciproc de inelele din sprîncene şi buric, pînă au făcut toţi japonezii din Sibiu fotografii suficiente. Să trecem la o etapă superioară! La *Unicum* se mănîncă popular, ca la *Kontiki,* dar feţele de masă sînt curate. Aici am dat gata o pizza acceptabilă, dar mult îmbunătăţibilă, cu cîteva pahare de vin de butoi. După acest periplu, haideţi să vă arăt şi vîrful muntelui de cartofi prăjiţi: ***The Place!*** Aici m-am simţit eu ca la mine acasă, unde îmi fac exact porţiile uriaşe de cartofi prăjiţi de care nu am avut parte în copilărie. Ei bine, la *The Place,* la orice ai servi, dacă ceri şi cartofi prăjiţi, apăi vei ţine minte pe vecie cartofii, şi nu felul la care i-ai luat garnitură. Nu intru în amănunte, pentru că nu le mai ţin minte, dar vă zic: aveţi încredere în *The Place.* Măcar sînt cinstiţi şi nu încearcă să te fure acolo unde toţi o fac.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- ✕✕✕✕ *ca la mama acasă;*
- ✕✕✕ *ca la tata acasă;*
- ✕✕ *ca la mine acasă;*
- ✕ *ca la mă-sa acasă.*

- *ieftin ca braga;*
- *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plăteşte.*

- *poţi să şi adormi;*
- *curăţel;*
- *ai grijă pe unde păşeşti;*
- *n-ai putea să mai rabzi?*

Cosarele hardcore

Informat că are un băiat din flori,

Gino Iorgulescu își mărește lotul de copii și juniori

Președintele clubului FC Național, Gino Iorgulescu, are o problemă. După părerea lui Gigi Becali, problema lui este Steaua. Bugetul bancarilor, arbitrajele dătătoare de infarct sau ziua în care Caramarin o să-și rupă și el degetul mic de la picior sau o să se transfere la o echipă de top din Bahrein, lăsînd echipa vraiște, sînt alte probleme ale președintelui. Cu care însă nu își bate el capul, lăsîndu-l pe Ioanițoaia să se afirme. Din punctul de vedere al fostei balerine Agnes Afodorci, adevărata problemă a lui Gino Iorgulescu este Alexandru, un tînăr de 18 ani *(foto 1, alături de mama sa),* care ar putea ajunge la tribunal pentru un test de paternitate. Să nu vă mai fierb atîta: președintele Naționalului va fi citat de către un tribunal italian, unde doamna cu pricina va deschide un proces pentru recunoașterea paternității. În cazul în care se dovedește că Gino Iorgulescu și-a plantat genele la locul stabilit, el va fi obligat să-l întrețină pe Alex pe toată durata studiilor universitare. Urmînd ca, la un anumit moment inevitabil în moartea fiecăruia dintre noi, averea lui Iorgulescu să se împartă între cei doi copii: Alexandru (băiatul din flori) și Mario (copilul din acte). Stați cam rău la adevăr, domnule Iorgulescu!

Pe repede înapoi, povestea lui Gino ca mare amator de balerine începe, cu aproximație, acum 20 de ani, cînd a cunoscut-o pe Agnes (solistă la Teatrul „Tănase") și, ca urmare, a închiriat un apartament discret pe Bdul Dacia. Salutar, Iorgulescu era atunci căsătorit c-o stewardesă, Mihaela, care avea bunul obicei de a pleca în curse lungi prin lume. În atari circumstanțe, Agnes rămîne scurt însărcinată. Telenovelă clară, fără nici un dubiu: la puțin timp după fericitul eveniment, ea obține un contract în Italia și pleacă fără remușcări, lăsînd pe mai tîrziu chestiunea avortului. Odată ajunsă la destinație, rupe orice legătură amoroasă cu România, se dedică dansului (mai ales noaptea), se ia cu treburile și uită de avort. Țac-pac, se naște copilul. Agnes îi zice Alexandru, după numele lui Iorgulescu senior, tatăl lui Gino. Și uite-așa, pe nesimțite, trec cinci ani, iar în al șaselea Agnes se întîlnește, în Italia, cu o veche prietenă din România, care cunoștea un anumit număr de fotbaliști și balerine. Ce mai zici, dragă, una-alta, bîrfesc ele ca fetele, pînă cînd Agnes scapă porumbelul. Telenovela se întoarce: Gino Iorgulescu află că are un copil. Se simte responsabil. În 1994, Agnes și Alexandru își petrec vacanța de vară la Snagov, alături de Gino *(de unde și imaginile alăturate, foto 2, 3 și 4, cu tati Gino în exercițiul funcțiunii)*. Alex, ăla micu', face – la insistențele tatălui – un test de paternitate la Institutul „Mina Minovici", test care iese pozitiv. Gino se declară mulțumit și, dacă tot divorțase între timp de Mihaela (remember, stewardesa?), o cere pe Agnes de nevastă. Happy-end, victorie la scor.

Moment în care telenovela

ia o întorsătură urîtă: Agnes se întoarce în Italia, ca să danseze și să reflecteze puțin asupra propunerii. Puțin cam mult, se vede treaba: „Mă decisesem să-i dau un răspuns pozitiv. Dar s-a întîmplat că, în momentul în care voiam să-i spun da, de Crăciun, că așa mi s-a părut mie mai romantic, el mi-a spus că tocmai cunoscuse o persoană (pe care o văzusem la Snagov), aceasta fiind acum însărcinată". Ghinion, lovitură de teatru în ultimele secunde. Persoana de care vorbește Agnes Afodorci era Gina, Ginuța *(foto 5, cu Gino),* o fostă jucătoare de volei cu care Gino Iorgulescu se va căsători mintenaș, iar copilul din burtică era numitul Mario, care anul acesta a împlinit 9 anișori. Situația se dovedește îmbîrligată. Agnes se întoarce azi în viața lui Gino, Ginuțu, cu o citație în buzunar și multă determinare în joc. Dar președintele Naționalului (liderul campionatului) stă bine cu moralul. În legătură cu problema, el ne-a mărturisit următoarele: că nu crede că Alex ar fi copilul lui și că, atunci, demult, neavînd copii, și-a creat el însuși iluzia că ar fi tată. Meciul nu s-a încheiat, urmează prelungiri, lovituri de la 11 metri, scandal. Cît despre noi, suporterii, sperăm că vom asista la un derby de zile mari, fără tentative de blat și intrări dure ale avocaților, la gioale.

Biroul
de moravuri ușoare

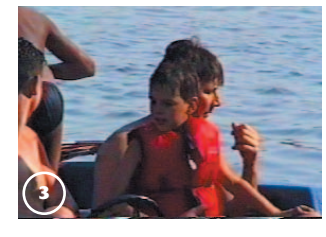

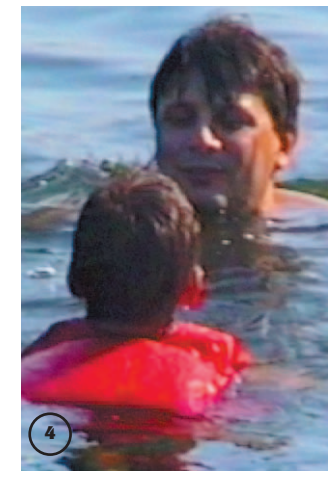

VIP-u' de la cablu (bîrfe din televiziune)

Ghici cine vine la cine?

Dacă tot veni vorba, în pagina alăturată, despre Andreea Marin, care mai are puțin și face ocolul Pămîntului în 80.000 de euro, și dacă tot s-a afișat din nou alături de Ion Țiriac, care face posibile toate călătoriile ei prin lume, iată ce-am aflat despre un hotel din București pe care amîndoi îl cunosc foarte bine: Hilton. Ce se-ntîmplă? Omul de afaceri Mihai Tufan, despre care o anumită parte a presei a susținut că este cît se poate de cuplat cu Andreea Marin (femeie bună, de afaceri), a închiriat un apartament la Hilton, pe durata unui an. Deh, omului îi place să stea la hotel, poate nu agreează vecinii miliardari care-i bat în țeavă. Ei bine, Tufan ăsta obișnuiește să ia masa jos, la restaurantul Pergola, din incinta hotelului, în compania unei domnișoare apetisante (logodnică de-a pururi) de care se zice că Andreea n-a reușit să-l despartă, deși ar fi scos artileria grea și-ar fi lansat numeroase apropo-uri cu viteză de croazieră.

Interesant e că, la același restaurant, Andreea Marin și Ion Țiriac obișnuiesc, mai nou, să vină seara, cel puțin o dată pe săptămînă, în scopuri aparent culinare. De unde și posibile încrucișări stînjenitoare dintre, cum zic unii, „fostul" și, cum pare evident, „actualul"– între două fripturi în sînge și-o sălățică dietetică, pentru Andreea. La cum o știm noi pe rîndunică (mică și perversă!), nimic nu este întîmplător la Hilton: Tufan ăsta trebuie să conștientizeze ce-a pierdut. Să se simtă complexat de mustața lui Țiriac. Să muște din șervet! Băi, Tufane, nu pune botu'! Sînt o grămadă de femei mișto, fără mustață, în București. Ca să nu mai vorbesc de fripturi.

Chemical Brothers: reacții acide între peneleu și pesedeu

La capitolul flirt cu politica, bulversarea din frigiderul cu E-uri de la Național e, de cîteva zile, maximă. Dacă, pînă de curînd, orientarea era pro-partidul în care *chemical brothers* (frații Micula) au un verișor liberal (zice-se că dumnealor i-ar fi făcut cadou lui Stolo un Passat alb de campanie, iar amenda de astă-vară de la CNA, pe motiv de exces de știri despre opoziție, e notorie), acum telefoanele scurte sînt pe felia lui Agathon. În acest sens și în scopul de a surclasa Prima, a fost adus Dan Dumitru, proaspăt ușchit de la șefia știrilor din televizorul lui Mitrea și uns director de știri. Dar, văleleu, inimioarele patronilor sfîșiate de oscilații, ca orice inimioare de bărbați de afaceri care se trezesc dintr-o dată iubind două femei sau două partide, au căzut din nou pradă îndoielilor, drept care au adunat un comitet de taină și, după vreo 2 zile, l-au făcut, din director de știri, redactor-șef.

Adi de Vito și-a luat un aGarici pe post de producător

Emisiunea cocoțată pe podium cu beculețe (ca să se vadă dintre lăutari) de la Frutti Fresh TV, *Zile de la mine*, realizată și prezentată de Adi de Vito, fost Adi Copilul Minune, fost Adi Minune, are succes mare mai ales în interiorul postului. În sensul că, atunci cînd echipa de cîntăreți a lu' Minune strigă *dupe* el: „Hai, țîganeî, mai repede că hîntîrzii dreacu' la filmareî!", toți angajații se holbează ca la circ. Atracția cea mai mare o reprezintă însă incontestabil regizorul acestei producțiuni TV, unu', Felix Andrei Garici (!) care, la întrebările colegilor: „Da' tu pe cine-ai avut, bă, profesor la regie?", se dă filolog de particulară, deși n-a absolvit decît un industrial de pe lîngă Autobaza Militari, drept care pînă acum vreun an vopsea mașini la un garaj și umbla, normal, cu pigmentu' pe sub unghii.

Trandafir de la Moldova, te-aș plăti, dar nu știu vorba

Organizatorii galei premiilor TVR Internațional și-au încordat ambițiile și au decis să aducă pe scenă cei mai în vogă artiști la ora actuală. „Să vie O-Zone", a susurat dulce Iuliana Marciuc, rămasă temporar stăpînă peste departamentul de evenimente speciale al televiziunii. Propunerea ei a fost bine primită de subalterni, ba chiar și de șefi. Singurii care au strîmbat nasurile au fost moldovenii, atunci cînd li s-a spus că, oooh, nuuu, 35.000 de euro e o sumă trivial de mare. Drept care băieții au ridicat telefonic din umeri, au zis „Bini, vî pup", iar duduia Marciuc a rămas indignată și nevricoasă. „Treijcinci de mii, ce moldoveni obraznici!" a răcnit ea pițigăiat și a dat cu poșetica de birou de era să se verse călimara.

Frutti Trash

Întrerupem acest program pentru (muzica din) publicitate

În ultima vreme a început să mă pasioneze muzica din reclamele de la televizor. Cred că boala s-a declanşat anul trecut, în momentul în care am primit pe mail mp3-ul *Ştii de ce revii la Cora*. S-a acutizat atunci cînd, vorba lui Adrian Năstase, am alergat de mi-au sărit capacele după *Connected*-ul lui *Stereo MC* din spotul Ursus. Şi s-a cronicizat de curînd, cînd am vrut să aflu cine cîntă în reclama la Connex – „Goana după priză“ şi în cea la Renault – „Mafioţii“. Aflat în situaţia îngrijorătoare în care mă despărţeam de televizor numai în lunga pauză dintre două calupuri de reclame, am apelat, aşa cum era normal, la ajutorul Internetului.

Nu mică mi-a fost surpriza în momentul în care am dat pe multe din forumurile româneşti peste o largă comunitate de maniaci: **fanclub.ro**, **softpedia.com**, **computergames.ro**, **hanuancutei.com** etc. De regulă, secţiunea se numeşte chiar aşa: „Muzica din reclame“ şi se pare că prima iniţiativă a aparţinut forumului **computergames.ro** prin aprilie 2002. Pe atunci, numitul Sandman a vrut să ştie cine e responsabil de coloana sonoră a reclamei la

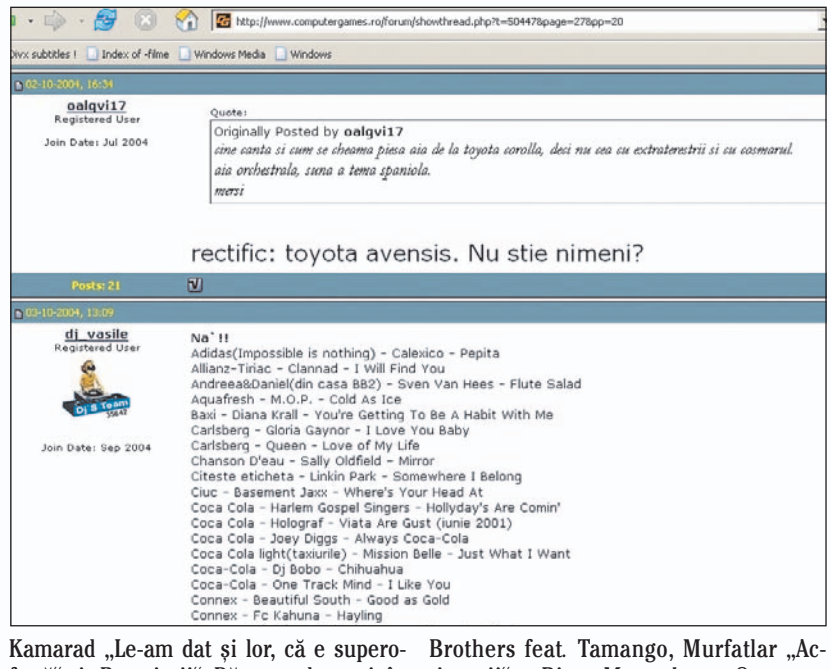
http://www.computergames.ro/forum/showthread.php?t=50447&page=27&pp=20
02-10-2004, 16:34
oalqvi17
Registered User
Join Date: Jul 2004
Quote:
Originally Posted by oalqvi17
cine canta si cum se cheama piesa aia de la toyota corolla, deci nu cea cu extraterestrii si cu cosmarul.
aia orchestrala, suna a tema spaniola.
mersi
rectific: toyota avensis. Nu stie nimeni?
Posts: 21
03-10-2004, 13:09
dj_vasile
Registered User
Join Date: Sep 2004
Na^ !!
Adidas(Impossible is nothing) - Calexico - Pepita
Allianz-Tiriac - Clannad - I Will Find You
Andreea&Daniel(din casa BB2) - Sven Van Hees - Flute Salad
Aquafresh - M.O.P. - Cold As Ice
Baxi - Diana Krall - You're Getting To Be A Habit With Me
Carlsberg - Gloria Gaynor - I Love You Baby
Carlsberg - Queen - Love of My Life
Chanson D'eau - Sally Oldfield - Mirror
Citeste eticheta - Linkin Park - Somewhere I Belong
Ciuc - Basement Jaxx - Where's Your Head At
Coca Cola - Harlem Gospel Singers - Hollyday's Are Comin'
Coca Cola - Holograf - Viata Are Gust (iunie 2001)
Coca Cola - Joey Diggs - Always Coca-Cola
Coca Cola light(taxiurile) - Mission Belle - Just What I Want
Coca-Cola - Dj Bobo - Chihuahua
Coca-Cola - One Track Mind - I Like You
Connex - Beautiful South - Good as Gold
Connex - Fc Kahuna - Hayling

Kamarad „Le-am dat şi lor, că e superofertă“ şi „Pompierii“. Răspunsul a venit în cîteva ore: Beck – *Devil's Haircut*, respectiv Dub Pistols – *Official Chemical*. De-atunci thread-ul a tot crescut şi alaltăieri el a produs şi prima colecţie de muzici din reclame. Aici am găsit răspunsul la alte cîteva probleme care mă frămîntau de mult: Connex „Prizele“ – Nina Simone, *Sinnerman*, campania „Baxi“ – Diana Krall, *You're Getting To Be A Habit With Me*, „Citeşte eticheta“ – Linkin Park, *Somewhere I Belong*, Hanul Ars – Electric Brothers feat. Tamango, Murfatlar „Acţionarii“ – Bino, *Mama leone*, Orange – Weezer, *Island In The Sun*, Peugeot 206 „Elefantul“ – Raja Mushtaq, *The Sculptor*. Apropo, dacă totuşi deţine cineva soluţia şi la problema Renault „Mafioţii“, rog a mi se aduce la cunoştinţă şi mie via e-mail. Acum am plecat, la revedere! Dacă mă caută cineva, sînt cu dus *search*-ul pe DC++ şi Kazaa.

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ Saddam Hussein. Saddam Hussein. Saddam Hussein. 11 septembrie. 11 septembrie. 11 septembrie. 11 septembrie. 11 septembrie. Teroriştii. Teroriştii. Teroriştii. Teroriştii. Arme nucleare. Arme biologice. Arme de distrugere în masă. Războiul împotriva terorismului. Războiul împotriva terorismului. Cam aşa s-ar rezuma în câteva cuvinte Convenţia Republicană 2004 de la New York. Dacă nu mă credeţi, aruncaţi un ochi şi un hohot sănătos de râs la **http://home.earthlink.net/%7Ehouval/gop-constrm.mov.**

■ De mici suntem inoculaţi cu tot felul de credinţe, superstiţii şi proverbe despre legătura dintre unele caracteristici fizice. Ni se spune că fruntea lată denotă inteligenţă. După ceva timp aflăm şi despre o presupusă legătură între lungimea nasului şi lungimea, mă înţelegeţi... Ce ştim însă despre oamenii cu o singură sprânceană? Adică nu cu două separate, ci o singură sprânceană obţinută prin unirea lor. Dacă nu ştim nimic, putem oricând afla de la **www.monobrow.com.**

■ După ce am scris mai acum o săptămână despre klingoniencele dezbrăcate am primit un mail lung. Citez, într-o traducere aproximativă din klingoniană: Suntem foarte dezamăgiţi să vedem că un grup de klingoniene lipsite de moralitate primesc nemeritat de multă atenţie. Noi, klingonienii, am fost foarte multă vreme priviţi ca o civilizaţie barbară şi războinică, dar ne-am schimbat. De curând o parte din noi au fost creştinaţi şi prin urmare am făcut un site despre cum îl iubim noi pe Isus. Dacă nu îl bagi în ziar, declarăm război Terrei, vă dăm cu laser şi vă luăm gâtul. Prin urmare, azi salvez planeta: **www.klingonsforchrist.o-f.com.**

■ Singura scrisoare de dragoste pe care am primit-o vreodată a fost de la Vera din Arad. Mi-a fost deschisă şi citită de un grup antipatic de pensionari curioşi. S-a dus dracu' romantismul. S-a dus dracu' sentimentul. M-am simţit violat. Nu mi-am revenit decât săptămâna trecută, când am citit şi eu nişte scrisori de dragoste. Nu una, nu două, nu zece, nu cincizeci, ci trei sute. Da. Trei sute de scrisori de dragoste, de la **http://sleeptrip. com/300loveletters.**

Net plus ultra

single player împotriva tuturor:

Pur și Sim

Ați avut vreodată un „tamagouchi“? „Tamagouchi“ era jucăria aceea electronică sub formă de breloc, în care locuia un animăluț – un porc, un cîine, o nutrie, un pîrș – pe care trebuia să-l hrănești, să te joci cu el, să-l culci, să-l scoți în parc etc. Ei bine, **Sims** (ajuns acum la episodul 2, distribuit de *Best Distribution)* nu este altceva decît un „tamagouchi“ cam de o sută de mii de ori mai complex.

Este telenovela ideală, sitcom-ul cu scenariu, regie și producție realizate de tine cu mîna ta, începînd de la locuința primului Sim pe care îl creezi după chipul și asemănarea ta și terminînd cu trăsnăile pe care ți le fac nepoții peste 70 de ani. Pentru că am adus vorba de timp, chiar dacă timpul din joc nu este același cu cel real, totuși trebuie să recunoaștem că *Sims* nu se adresează persoanelor ocupate. Mie mi-a luat o oră numai ca să depășesc faza de training. Altfel, jocul este destul de ușor și extrem de relaxant. EA Games au lucrat mult la detalii față de *Sim 1,* așa că grafica este mai mult decît bună. Veți fi surprins să vedeți silueta Sim-ului reflectată în oglindă cînd acesta trece prin dreptul ei, copacii mișcîndu-se pe fereastră, imagini clare pe ecran atunci cînd familia se uită la televizor sau imagini blurate în dreptul părților intime atunci cînd trimiți Simșii să facă pipi. Dacă sînteți cu camera destul de aproape, îi puteți chiar auzi vorbind. Ca și în *Sim 1,* indivizii bălmăjesc o limbă inexistentă, însă am observat că atunci cînd se giugiulesc, onomatopeele seamănă cu limba engleză, pe cînd în momentele în care urlă unii la alții, sunetele duc mai degrabă spre arabă. Deh, mici frustrări motivate de contextul politic actual... *Sims* e simplu de jucat, trebuie doar să urmărești cu atenție nevoile și aspirațiile personajelor. Bara de „Hungry“ a ajuns pe roșu? Trimiți Sim-ul la frigider. Nu vă uitați după ciorbă sau varză călită cu ciolan. Singurele opțiuni sînt „chips“, „sandwich“ sau cel mult „instant meal“. De asemenea, nici nu exagerați cu mesele. Un Sim obez n-o să poată să-și găsească niciodată o Simă drăguță care să-i facă un bebe. De exemplu, eu mi-am uitat Sim-ul exersîndu-și pectoralii la helcometru. Normal că, în loc să-l fac Sales Manager, așa cum își dorea el, a trebuit acum să se mulțumească cu postul de mascotă la echipa județeană de curling.

Unchiul Sim

hard de nerăbdare

Soundtrack: Next Generation (ep. 1)

● Sper că vă mai aduceți aminte de trupa de metale grele, industriale, Ministry. Dacă nu, să vă fie rușine, marș cu voi la The Sims 2, Syberia și alte joculețe pentru muzica de grădiniță! Dar pentru băieții răi care ne citesc, vestea bună e că unchișul Al Jorgensen de la Ministry se ocupă de coloana sonoră a unui joc pentru oameni serioși, plin de sînge pe la jugulară și violență absolut gratuită: *The Masquerade – Bloodlines* (un adventure cu vampiri, garnisit cu elemente sîngeroase de RPG și FPS, care stă să fie lansat în această toamnă). În acest sens, Jorgensen a compus, special pentru joc, nouă piese absolut demente, care or să vă pună sîngele în mișcare, cel puțin pînă la proba contrarie, cînd o să rămîneți cu el pe gulerul cămășii.

● Cum să nu te enervezi? Cel mai tare soundtrack de pe piață vine la pachet cu un pușți figurant, care se fîțîie prin oraș cu skate-ul și trebuie să facă tot felul de flic-flacuri prin aer ca să cîștige niște amărîte de puncte. Mă întreb ce-or să-nțeleagă năpîrstocii dintr-a treia, care or să joace *Tom Hawks Underground 2* (lansat pe 5 octombrie), din muzica țăpănoasă din fundal, potrivită mai degrabă cu un Need For Speed sau Colin McRae Rally pentru tăticu': The Doors – „Break on Through“, Ramones – „Rock 'n' Roll High Scool“, Metallica – „Whiplash“, Red Hot Chilli Peppers – „The Power of Equality“, Faith No More – „Mid Life Crisis“ sau Ministry – „No W“ (ca să dau doar cîteva exemple super-grele, de trimis copiii la culcare).

● Clar: cel mai așteptat titlu al momentului (în afară de Half Life 2, logic!) e *Grand Theft Auto: San Andreas*. Vestea proastă e că de pe coloana lui sonoră nu au transpirat decît trei piese: două ale lui Dr. Dree, una în dreptul lui Snoop Doggy Dog. Nici nu știu la ce m-aș fi putut aștepta, de vreme ce personajul jocului e negru. Poate la regretatul Tupac, ca să știu sigur că e ceva beton, cu împușcături.

● Electronic Arts a avut amabilitatea de a ne anunța ce fotbal spectaculos nu va juca Naționala României în *FIFA 2005*. Și, nu în ultimul rînd, ce cîntece antrenante poate asculta Mutu la calculator, în timp ce driblează cu Zidane sau îl pune pe Ronaldo de la Real să facă bicicleta lui Ronaldo de la Manchester. Ia ascultați aici – spicuiesc din cele 38 de melodii din soundtrack-ul jocului: Air – „Surfing on a Rocket“ (reprezentînd Franța), Faithless – „No Roots“ (Anglia), INXS – „What You Need“ (Australia), Scissor Sisters – „Take Your Mamma“ (SUA). Sună binișor pentru un playlist din care lipsește Costi Ioniță cu „Of, viața mea“, reprezentîndu-i pe toți românii care s-au uitat la meciul cu Cehia.

Playlista lui Schindler

Din nou la cassă

Nimic despre Ristea Priboi

Pe Yasser l-au încercat sentimente dintre cele mai contradictorii atunci cînd a aflat că ţeparul Genică Boerică de la Craiova, „clientul" meu de investigaţii, a fost arestat bine-mersi. Pe de o parte, mi-am şoptit în barbă un creştinesc „În sfîrşit!", pe de altă parte, m-am gîndit că, practic, şi Boerică este om, poate chiar ortodox, şi, în cazul ăsta, ar fi deplasat ca un ortodox să se bucure de necazurile altui ortodox cam neortodox. În fine, cînd credeam că relaţia mea cu Genică a luat sfîrşit, cineva mi-a strecurat pe sub uşă o hîrtie în care se spune că arestarea lui G.B. a creat oarece vîlvă şi continuă să facă valuri şi TVAluri. Pe plan local este luat în colimator chiar şi chestorul Constantin Codiţă, şeful poliţiei doljene, care a locuit ani buni în apartamentul pus la dispoziţie de borfaş în centrul Craiovei, lîngă primărie. La un moment dat, la insistenţele şefilor de la Bucureşti, Codiţă a părăsit apartamentul infracţional, însă bunele raporturi cu Boerică le-a păstrat. Ziariştii craioveni au aflat chiar că numirea lui Codiţă în fruntea IPJ Dolj i s-ar datora în bună măsură lui Boerică, intermediarul acestei numiri – spune bîrfa aceasta grasă – fiind însuşi senatorul Adrian Păunescu pe care Boerică l-ar fi uns la şunci cu vreo 3 miliarde de lei. Să fie primite şi pomenite!

Nimic despre Fraţii Păunescu

Pesemne că Ristea Priboi s-a simţit foarte ambarasat cînd a văzut la ştiri că Boerică, partenerul său de cazino, a fost oarecum arestat. Nici exmiliţianul Ioan Melinescu, fostul şef al Oficiului Spălării Banilor, acum consilier guvernamental la ferma lui Năstase din Piaţa Victoriei, nu s-a simţit prea liber văzîndu-l încătuşat pe infractorul pe care l-a favorizat şi l-a protejat cît a putut. Şi Melinescu a cam putut. Dacă Boerică va începe să ciripească în arest, va fi vai şi-amar de Melinescu. Sau nu va fi, fiindcă e greu să fie, cînd îţi ia apărarea însuşi Alin Teodorescu, cancelarul lui Adrian, mai exact cancelarul rudei lui Priboi, şi mai exact cancelarul rudei prietenului infractorului Boerică.

Nimic despre Craiova lui Boerică

Un lucru e sigur: Fraţii Păunescu au tupeu. După ce au infestat economia naţională cu tot felul de inginerii intercontinentale, după ce au pus pe butuci Bancorex, Fraţii Păunescu vor acum să ciupească 14 milioane de dolari (plus dobînzi) de la Banca Comercială Română, care a preluat de la Bancorex ceea ce mai rămăsese de preluat. Fraţii se bazează pe o convenţie încheiată în 1997 între defuncta lor companie Dac Air şi răposata Bancorex, în urma căreia Bancorex s-a trezit acţionară, cu 8 la sută, la firma de transport aerian a GCP-ului. Din participaţia iniţială de 20,8 milioane de dolari, Bancorex le-a infuzat Fraţilor 6,8 milioane de dolari. S-a întîmplat apoi că Dac Air şi Bancorex s-au prăbuşit la pămînt, iar convenţia a rămas în aer, nemaiavînd obiect. Curtea Supremă de Justiţie a recunoscut valabilitatea convenţiei, însă la fel de valabil era şi termenul de prescripţie, de 3 ani, al convenţiei. Din cele 12 solicitări ale Fraţilor de executare silită a BCR, 10 au fost respinse de instanţă. Oarecum bizar, ultimele două solicitări au fost încuviinţate de Curtea de Apel Bucureşti. Lui Yasser i-au ajuns la urechi, la cele două-trei urechi ale lui, că legătura dintre Curtea de Apel şi Fraţii Păunescu ar fi numitul Viorel Roş, fost preşedinte al Tribunalului Bucureşti, actualmente apărător al Fraţilor.

yasserarapaps@yahoo.com

Cum l-am făcut pe dracu-n 4 roţi

Noi muncim, nu gîndim. Da' şi cînd gîndim, nici un rebus nu ne stă în cale. Cu creierul mare aplecat la rebus şi cu cel mic atent la planul tehnic, am scos cu decenii în urmă minunăţiile din imagine. Aceste superbe maşini cu două uşi (cecelalte două cădeau imediat ce treceai cu ele de poarta fabricii) au fost atîţia ani limuzina de duminică a românului sărac. Căci această maşină era solicitată mai mult duminica, atunci cînd românul ieşea din casă şi stătea sub ea cu şurubelniţa din zori pînă-n amurg. Iar lunea trîntea prelata pe ea şi n-o mai dădea jos pînă duminica următoare. Iar dacă o mai şi folosea, n-o făcea decît dacă găsea cîţiva vecini mai sănătoşi să-l împingă pînă la cea mai apropiată staţie de tramvai.

Sfinţii muncinici

Ligniţi de foame:

Şmecherit din minerit

Tot sapi. Tot sapi. Dai de cărbune. În pămînt. Deasupra pămîntului, dai de case. Casele le raportezi şefilor tăi. Poate tu dai de osul vreunui Azor ce şi-a îngropat averea, dar şefii tăi de la Compania Naţională a Lignitului Oltenia dau de o şmecherie. Tu sapi, dai de Timişeni. Un ţăran şi-a pus casa în dreptul săpăturii tale. Un Azor a pus bine osul. Iar Marin Condescu, şeful Uniunii Sindicatelor Miniere Oltenia, cumpără casa din Timişeni pe 180 de milioane de lei, incluzînd cîinele. Tu sapi mai spre capăt de Timişeni. Un alt ţăran face ca primul. Ion Vulpe, director al Companiei Naţionale a Lignitului, ia casa de la Timişeni. Tu sapi. Un alt ţăran stă cu două case în dreptul săpăturii tale din Sivileşti. Ion Călinoiu, preşedintele Consiliului Judeţean Gorj, îi ia casele. Tu sapi, că nu pricepi. Ţăranul pleacă, tot nu pricepe. Condescu, Vulpe, Călinoiu rămîn. Ei înţeleg şi ştiu Hotărîrea de Guvern prin care se răscumpără casele aflate în calea minelor de cărbune la suprafaţă. Tu sapi, Condescu, Vulpe şi Călinoiu primesc răscumpărările şi îşi ridică vile de 800 de milioane de lei în Cartierul Primăverii din Tîrgu Jiu. Dacă ai timp, Condescu, Vulpe şi Călinoiu te roagă să le mai sapi şi fundaţia la vilele cele noi. Aduci, ca boul, noroc. Astea le ştie chiar Dan Ioan Popescu, ministrul Industriei.

Eugen ISTODOR

Un tramvai numit vacanţă

Lucrările la metroul uşor (tramvaiul 35) de pe bulevardul Timişoara se dovedesc a fi o catastrofă ecologică de anvergura Canalului Bîstroe. Şi nu mă refer aici la gazele de eşapament, cimentul, plumbul din benzină sau poluarea fonică, ci la muncitorii care nu pot dormi opt ore în timpul serviciului decît pe spaţiile verzi dintre blocuri, pline acum de urmele picnicurilor prelungite. La cît cîntăreşte o şină de-aia e greu totuşi să te plimbi cu ea în mînă o zi întreagă. Vina este a conducerii care nu le-a asigurat ţevile pentru plimbat. Diferenţa faţă de Bîstroe este că ucrainenii au reuşit în cele din urmă să-l dea în folosinţă.

Şinan paşa

Haina îl face pe om. Îl face actor

Ehe, da' parcă numai Alain Deloane? Curăţ şi vopsesc tot ce prind, nume de vedetă să aibă. De la Tom Hanksuri pînă la Şaroane Stone, nimic nu-mi scapă. Ieri am curăţat un Florin Piersic din '72, l-am făcut ca nou, juri că-i un Florin Piersic Junior nou-nouţ de la Steillman. Da' să vezi alaltăieri: vine unu' la mine cu un Caragiu tocit la coate, cică să i-l fac Garcea. L-am mai scurtat un pic, l-am curăţat de mătreaţă şi – aici m-a ajutat şi geniul meu de largă recunoaştere – m-am căcat puţin pe el. Ce să vezi? Omul a fost aşa de mulţumit, că a doua zi a venit cu un Birlic de pe vremea lu' Pazvante, să-i fac din el două Ţociu şi Palade pentru nepoţi.

Alain
şi lampa fermecată

România, ţară banieră

BRD s-a reîntîlnit cu Banda Română pentru Devalizare

Adrian Năstase spunea acum două luni că Stolojan era susţinut de mafia bancară. Atunci, Bogdan Baltazar i-a cerut să spună în clar despre ce mafie bancară e vorba, dar lui Năstase nu i-a venit pe moment nici o caterincă arogantă şi nu i-a răspuns. Vineri, Năstase a participat cu suita electorală la lansarea celor 33 de unităţi „BRD Express". Şi a dat mîna cu directorul general Patrick Gelin. Dar n-a dat ochii cu singurul bancher care a încercat acum două luni să-l ia la rost, Bogdan Baltazar, plecat probabil să-şi caute serviciu. Trebuie să remarcăm şi noi că Baltazar n-a fost singurul absent de la eveniment. A mai lipsit, fiind reţinut, Gabriel Bivolaru, care a furat de la BRD 2.200 de miliarde cu sprijinul invitatului de vineri, Adrian Năstase. Sprijin materializat în mobilizarea, în 1997, a unei delegaţii a PDSR la sediul Parchetului General, cu scopul intimidării acestuia. Drept care dăm cu părerea că Năstase ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi abţinut şi, în loc să se întoarcă la locul faptei, ar fi rămas acasă. Acasă în Zambaccian, pe terenul făcut plocon de Bivolaru şi pe banii BRD-ului.

Soţii strigă „Soţii!"

Fiindcă n-am putut crede că Răzvan Temeşan e în stare să trăiască doar din salariu şi din mesele plătite de foştii complici, aceia care nu l-au uitat, l-am căutat de firme. Cum v-am zis şi săptămîna trecută, i-am găsit trei: un S.A., o firmă de consultanţă şi un fond de garantare. Firma de consultanţă se numeşte FINROM FINANCE & CONSULTING şi se află la WTC. În firma asta, Temeşan împarte acţiunile cu cea care i-a fost însoţitoare în pat o viaţă. Mai puţin, bineînţeles, în scurta perioadă în care el nu s-a însoţit cu nimeni în pat, fiind la detenţie. Pe fericita doamnă o cheamă Silvia Temeşan şi este cea care i-a jurat credinţă fostului preşedinte Bancorex pînă cînd moartea, că doar nu Justiţia, îi va despărţi.

Şi la nunta mea a căzut o sarma

Nunţile sînt o afacere. Aşa o fi gîndit şi fiul principelui Dimitrie Sturdza cînd s-a însurat. Şi probabil că a şi scos ceva la dar, de şi-a permis să angajeze un PR atît de performant încît să-i bage nunta pe prima pagină a *Adevărului* de luni: „La nunta din Iaşi a fiului principelui Dimitrie Sturdza, / Nobilimea europeană a jucat hora şi a mîncat piftie şi bulz moldovenesc". Ei, aici probabil că s-a ajuns cu strigatul darului la mesele din fundul cortului, unde s-a dat mai puţin – şi astfel, PR-ul a lăsat-o şi el mai moale cu performanţa. Iar fiul principelui a rămas numai cu titlul, căci în interiorul articolului şi în poze dai cu tunul şi cu flinta şi abia dacă dai de bulz. Cît despre nobilimea europeană, se remarcă nume şi mutre ca: marele duce de ghips, Athanasie Stănculescu, mai vechiul conte de Giurtelec, Virgil Măgureanu, von Ţiri cu principesa Andreea Marin Miliardar, ducesa Gabriela Szabo (care presupun că a venit la nuntă cu caleaşca, dacă nu chiar cu o juma' de oră înaintea acesteia, pe jos) şi vicontele Geoană cu armura sa preferată, Mihaela. Nu mai insistăm, numai nobilime europeană aleasă pe sprînceană. Apropo de sprînceană: mai lipseau doar principii de Vito şi Delavîlcea. Nici la marile curţi ale lumii nu s-a mai văzut atîta nobilime care să plece de la nuntă cu sarmalele-n buzunare.

Top Ban

Protecția presei

De ce ne dă Puiu Pașcu cînd o palmeș, cînd o Talpeș

A stat Ioan Talpeș ce-a stat pe gînduri și, cînd să-și ridice pantalonii, să vezi ce declarație-i vine: „Ministrul Pașcu amenință ziariștii din cauză că a jucat polo în tinerețe!“. Ei, bravo! Și noi care credeam că-i amenință din cauză că a fost olimpic la mate, și cînd colo de la polo i se trage. Deși, atunci cînd amenința ziariștii cu moartea, părea că tocmai s-a coborît din pom, adevărul era așadar altul: tocmai ieșise din apă.

Demnitarii propun un imn al ziariștilor:

„Ridică-mă la cerere!“

După atîția ani de muncă, jurnalistul clujean Mihai Stoica de la *Evenimentul zilei* s-a trezit că are mașină în fața casei. N-o cîștigase din muncă și nici la concursul Logan din presa concurentă. O cîștigase în urma unui proces de calomnie intentat de deputatul PRM Ioan Miclea: mașina era a poliției și venise să-l ia pe ziarist de acasă, exact cum ar trebui să-i ia și pe infractorii din Parlament dacă aceștia n-ar avea mașini de serviciu. Poliția venise, așadar, să-l salte pe ziarist și să-l ducă la judecată, unde era așteptat de un deputat pe care acesta îl făcuse „tarabagiu“ (pe baza unui act oficial potrivit căruia firma deputatului are închiriată o tarabă în Cluj). Demnitarul PRM este în viața de zi cu zi, pe lîngă reclamant, și pastor penticostal, deci ar trebui să cunoască din unele cărți cît de importantă este înțelegerea dintre om și aproapele lui. Dar probabil că asta se aplică doar atunci cînd predici la altar. La tarabă problema s-o pune altfel.

La Buzău, pesediștii pot sta liniștiți:

Taraba strică treaba presei

Gazeta de Sud-Est este un ziar cu cuibul la Slobozia care, după ce a scos o cîrcă de peri albi pesediștilor din Ialomița și Prahova, a decis că e timpul să umble un pic și la frizurile celor din Buzău, așa că a înființat o ediție dedicată acestui județ. În hîrtia primului număr al proaspetei publicații, ce trebuia să apară săptămîna trecută, erau ambalate frumos cîteva anchete jurnalistice în care figura la loc de mare necinste și numele prefectului PSD Ion Vasile. Am spus „trebuia să apară“ deoarece ziarul n-a mai apucat să vadă lumina tarabei. Patronii societăților de difuzare cu care discutaseră editorii nu au avut curaj să scoată la vînzare ediția de Buzău a *Gazetei de Sud-Est*, pe motive variind între un sincer „Îmi pare rău; pe mine nu m-a sunat nimeni să scot ziarul de la difuzare, dar sînt singur, am o afacere mică și trebuie să o duc înainte…“ și un fățarnic „Eu nu difuzez așa ceva, e politic!“ – replică precedată de o schimbare bruscă la față a epidermei după vederea publicației. Vorba ceea: despre pesediștii de care nu se poate vorbi, să nu se difuzeze.

www.freeex.org

N-aduce ceasul rău ce-aduce „La mulți ani!”-ul

Publicitate
La mulți ani!
Colectivul Monitorului de Vrancea urează domnului președinte al Consiliului Județean Vrancea Marian Oprișan, sănătate, putere de muncă și multe succese în activitate.
La multi ani!
La mulți ani!
MARIAN OPRIȘAN

Am primit cu o mică întîrziere această pagină din ziarul de partid *Monitorul de Vrancea* care consemnează urările de „La mulți ani!” pentru Marian Oprișan. Boieru' tot baron, ia uite cum a eliberat el de ziua lui ziarul de botniță, ca să-l poată pupa mai bine acolo unde-i e mai moale. (În nici un caz pe cap, unde lui Oprișan îi e – dacă ne amintim mărturisirile securistului care-i făcea corectura pe turnătorii – destul de tare.) Ne alăturăm și noi, cu scuze de întîrziere, corului de urători: Hai să trăiești, baroane! Ți–am ura și la mulți ani, dar știi bine că noi nu sîntem putere judecătorească și nu putem aplica legea.

Ula-n Bator

flagrant deliciu

Pentru matematicienii de pretutindeni, un nou număr din *Gazela Matematică*

În urmă cu cîteva numere vă arătam la rubrica IT ce înseamnă un 69. Un 69 calculatorist, cînd purtătoare de imagine pentru o marcă sînt două celebrități de film porno. Acum a venit momentul să vedem lucrurile de pe o altă poziție. Adică trecem de la IT la publicitate. Căci altfel rămînem tot la 69. Număr la care aluziv ne invită Sylvia Saint (actriță porno) la fel ca și anonima din reclama la Playstation. Ambele reclame sînt foarte actuale și se pot vedea afișate în special în toaletele din diverse baruri. Căreia dintre fete să-i cedezi mai întîi? Pentru diferențiere, măcar una dintre ele putea să instige, în loc de 69, la un număr mai potrivit cu obiceiurile din toalete. Să fi îndemnat la un 5 sau, hai, la un 10, pentru cei cu ambidextrie.

Șaizeci și nouă ne pasă

La Golden Drum s-a văzut că sîntem pe drumul cel bun

Între 3 și 8 octombrie s-a desfășurat la Portoroz, în Slovenia, festivalul internațional de publicitate Golden Drum 2004. Cotat ca fiind cel mai important festival de publicitate dintr-o zonă foarte largă, de la Trieste la Vladivostok și de la Helsinki la Tel Aviv, nu puteau lipsi agențiile românești. E adevărat că multe au participat ca să nu se spună că nu s-au dus, neavînd speranțe să cîștige vreun premiu cu moleșelile de lucrări înscrise. Pentru că, dacă nu știți, la Golden Drum nu se dau premii gen „Cea mai enervantă reclamă de ziar“, „Cel mai bun spot ca pauză de mers la toaletă“, „Cel mai bun afiș publicitar de învelit sandvișul“. Se dau în exclusivitate premii pentru creativitate și anul acesta s-au dovedit creative la Golden Drum trei agenții românești: Leo Burnett România, care a cîștigat premii cu 5 lucrări, clasîndu-se pe locul doi în topul celor mai bune agenții, McCann-Erickson România, care a fost premiată pentru două lucrări și NextCap care a luat un premiu. Bravo lor, ar trebui răsplătiți și în țară. Și nu ne referim aici la primele pe care patronii merită să le ofere angajaților cîștigători, ci la ceva care îi privește pe spectatori. Merită să nu mai înjure nimeni cel puțin o lună orice campanie publicitară făcută de cele trei agenții, chit că-ți întrerup *Surprizele* cînd ți-e plînsu-n gît, meciul de fotbal, cînd e șut pe poarta goală și „Dumneavoastră întrebați, noi vă răspundem“, cînd tocmai se dă soluția pentru un divorț fericit, cu partaj în favoarea ascultătorului.

Vasile Copyroaită

londica de sugestii și reclame

Pizza ca o pradă

Lîngă sediul ASE-ului din București, un craniu-mascotă te invită să mănînci la un fast-food o pizza foarte ieftină. De ce or fi ales craniul pe post de mascotă pentru o pizza despre care spun doar că e ieftină? Ce vrea să sugereze? Înseamnă că la prețul ăsta e o pizza foarte bună, atît de bună că ar putea fi chiar mortală!? E ideală atunci cînd ți-e foame de mori? Sau poate înseamnă că e lipsită total de calorii și te ajută să slăbești la maximum!? Și totuși, bănuim că patronii fast-food-ului nu au vrut să sugereze neapărat raportul calitate-preț. Ei probabil au vrut să facă o reclamă în care cît mai mulți cumpărători să se regăsească și au ales în consecință o mascotă ce are aspectul comun al sutelor de studenți și profesori hămesiți din România.

Schelet it be

Terenule, mașină mică

Urmînd clasicele afișe lipite pe parbrizele mașinilor bune de măritat, cu titlul „De Vînzare“ sau „Mă vinde!!!!“, un bucureștean a pus în vînzare și terenul de sub mașină. Și astfel, cum s-ar zice în premieră, un Tico poate fi socotit o mașină de teren.

Tico Dumitrescu

aberația de libertate

Fetița cu chibrituri de lux

No, apăi astea nu-s prostii, măi, apăi astea-s chibrituri ghe lux, înțelegi dumitale? Da' numele nu vine ghe la cuvîntul „ghe“, ca să zîcă lumea că-s „ghe lux“. „Ghe“ vine ghe la numele meu, Gheorghe, adică ghe la luxul lu' Gheorghe care le face. No, ș-apoi am preferat să scriu numele meu decît să le zîc doar „Io-n lux“ pentru că ar fi înțăles tătă lumea că, ghe fapt, parteneru' meu de afaceri Ion îi bogat, nu io.

Curse de iluminat

Kamasutră la sută

După cum v-ați dat seama, acest produs, o pereche de ciorapi, e destinat în mod clar persoanelor cu probleme de vedere, de miros și chiar de simț al realității. Celor care cumpără sucuri naturale 100% de la Frații Micula, gemuri făcute în combinate și se însoară cu fete virgine integral, dar care măcar după scîrțît e clar că au totuși un 30% silicon.

Cavalerul Sfîntului Integraal

comunicare pe care

Rahat cu perje sau cu perle?!

De cinșpe ani încoace ne-am făcut și noi alieni. Am ajuns niște monștri care scuipă zilnic saliva înveninată care ar putea alimenta Porțile de Fier ale hidromândriei românești. Pentru că am avut grijă – mai degrabă alții – să scăpăm de cei de la care am fi avut de învățat noțiunile elementare de aristocrație a speciei. Unii dintre aceștia au fost uciși în închisori de comuniști, alții au murit prin străinătățuri din aceleași motive. Mai sunt supraviețuitori ai acestui Babel, care au grijă zi de zi să schimbe vitraliile cu termopan, noblețea pe gresie și faianță calitate Italia, aristocrația pe ghiuluri și pălării de telenovelă, simplitatea sau echilibrul pe tumbe și aspirații de ciobani de oi cu șosete de diamant. România a fost cucerită de țoape foarte cool, la fel de cool ca și glonțul de la care au răcit mortal mințile sensibile ale acestei foste țări. România e o țară în care o vacă îmbrăcată în rochie lungă pare o doamnă. Vai, ce vacă ești, băi doamnă! Și asta o vor spune veșnic toți țăranii de care lumea râde pentru că s-au născut la țară. La fel cum ei vor râde de toți tălâmbii care s-au născut la oraș. Acest conflict foarte amuzant pentru toți locuitorii la bloc tinde să devină un giuvaer național care sclipește la gâtușul capului pe care sabia ninja nu-l taie, pentru că deja nu mai e cazul. Târlanii au ajuns domni, băi țăranilor. Iar această situație îi obligă să aspire și ei la sclipici, la ceva deosebit, ceva care să placă ochiului de bou care înflorește toamna de ți-e mai mare dragul. Se știa că numai Ceaușescu putea avea acces la grajduri curate și spreiate la subbrat. Acum și fetele deghizate în doamne au început să cutreiere, cu ciubăre neîncepute, niște grajduri aseptice, atipice. Ele poartă niște rochii mai de seară, perle, și par elegante și stilate din cauza lungimii materialului. Mulg delicat niște vaci nesuferit de curate, se sclifosesc și după asta bagă în ele discret perluțe de brânzicuță de văculiță. Și râd fericite, ca proastele. Ca și cum așa ar fi normal. Ca și cum tradiția civilizației țărănești ar avea vreo legătură cu moștenirea grea a țopârlăniei care s-a născut la oraș, atenție, finuților. Sigur că poți să vinzi orice perluțe, orice steluțe. Însă nu e sănătos pentru alimentația creierului să-i faci pe oameni să creadă că lucrurile naturale sunt o rușine, că firescul e prea murdar pentru fufe și că trebuie să disprețuiești ca să poți să afirmi că în creația divină, undeva mai la final, a fost inclus și plasticul. Atunci o fi normal, ca cetățean evoluat, să te întrebi, împletind tradiția cu eleganța și rafinamentul, cum se spune corect: rahat cu perje? Sau: cu perle, vai, mă scuzați?

Răzvan EXARHU

Gogonel, eşti un tip de caramel

Sîmbătă, la cabana Gura Diham, prin rafturi stăteau liniştite la locurile lor şi dezbăteau situaţia electorală din ţară aceste două borcane cu murături. Cabana, din cîte se aude, ar fi a unui membru al PUR Prahova. De-aia credem că borcanul cu „PUR+PSD" are nişte castraveţi pe fund: ca să se facă o bucurie şi un compliment liderului absolut şi candidatului la preşedinţie. Problema e ce caută gogonelele alea în borcanul Alianţei PNL+PD, că ardeiul iute de la mijloc tocmai ce le-a dat afară de pe liste.

Cămara cu noroc

Sindromul refuzaţilor

Odată intrat în politică, ai două posibilităţi: să rămâi sau să ieşi. Ieşirea oferă, la rândul ei, două şanse: să rămâi om politic (r) sau să dispari. Nu există electorat să-i placă să fie tratat de căcat. Musca de alegător Petre Roman a anunţat că va candida la preşedinţie la o zi după ce şi-a anunţat Băsescu intenţia de a candida. Nu şi-a amintit de alegătorul român decât când i s-a părut că-şi poate sabota un fost coleg de partid. Cel în favoarea căruia a pierdut şefia partidului. Care partid? Păi, partidul lui este orice partid care îl are pe dânsul preşedinte. Aşa se explică de ce nu mai înţelege nici viaţa în scurtele perioade în care nu e preşedinte. E deprimat şi obsedat de răzbunare. Este un exemplu frumos, dar departe de senzaţionala patologie post-eşec a liderilor PNŢCD: pentru fostul preşedinte Emil Constantinescu, de exemplu, existenţa politică s-a redus la paranoia revanşei absolute; cu alegătorul propriuzis n-are nici o treabă. Cred că acolo, în cuibarul lui, împreună cu Zoe şi Ciuvică, îşi fierb mătrăguna nu pentru inamicii politici tradiţionali, cât pentru foştii lor aliaţi care, normal, trebuie să fie şterşi de pe faţa pământului. Lucrare practic împlinită pentru PNŢCD, cu concursul altui delirant, fostul premier şi fostul preşedinte, martirul George Ciorbea. Sau parcă nu-l chema aşa? Oricum, ultimul pe lista preocupărilor pentru aceste rebuturi politice este alegătorul. Are el dreptul să nu mai ţină minte cum le chema pe muştele care l-au confundat cu un rahat? Hai să facem un test. Completaţi spaţiile lipsă pentru următorii: ….Câmpeanu; ….Vasile.

P.S. Spre deosebire de cei de mai sus, Ion Iliescu, după eşecul din alegerile din 1996, în loc să-şi piardă minţile de frustrare şi să se războiască cu conspiraţiile din partid, a pornit prin ţară, în turneu electoral, încă de la începutul lui '97.

Mircea TOMA

BOR tu be wild

Înalt Prea SF-ul Teofan al Olteniei a oblăduit sub sutana sa o întrunire a mişcării „Oastea Domnului", desfăşurată la biserica Postelnicu Firu, păstorită de mai vechea cunoştinţă a noastră şi a nesfinţilor, popa Mihai Dincă. Organizatoare a manifestării, animatoare a spiritelor şi DJ a fost maica Siluana Vlad, stareţa mănăstirii Jitianu de lîngă Craiova, sfătuitoare de taină şi de noapte a lui Teofan. Cheful s-a încheiat cu obişnuitul număr al popii Dincă, care-a înfierat încă o dată Uniunea Europeană şi celelalte alianţe globalizatoare despre care aude el pe la televiziunile serioase cînd se bagă reclame pe MTV.

Mila Spătarul

Năstase, proprietar pe un teren mînat

Bivolaru îl ameninţă pe Năstase că, dacă nu-l scoate din puşcărie, îi va cere înapoi terenul din Zambaccian. Năstase, care şi-a construit pe acel teren un bloc, ar face bine să facă măcar un mic schimb cu Bivolaru. Un schimb de subsoluri.

Money de Freitas

Săptămîna străinilor

● Următoarea eclipsă parțială de soare se va termina înainte de a începe. Începutul va fi vizibil, după condițiile meteorologice, joi, pe 14 octombrie, din zona Chinei, Mongoliei, a Japoniei și a Siberiei. Sfîrșitul triumfător al eclipsei va putea fi văzut de locuitorii părții de vest a Alaskăi, cîteva ore mai tîrziu. Însă, din cauza poziției acesteia pe glob, ultimele clipe ale evenimentului astronomic se vor desfășura miercuri, 13 octombrie. Ce bine ar fi fost dacă și comunismul s-ar fi sfîrșit înainte de a începe! ● Marin Cogev, vînător bulgar, de 55 de ani, care vîna în pădurea din apropierea localității Milkovica, a fost surprins și atacat de un urs de cîteva sute de kilograme. Animalul a încercat să îl preseze cu enormele sale membre superioare (folosesc această expresie pentru a nu fi nevoit să scriu cuvîntul foarte polivalent *labă).* Omul a reușit să îl lovească în cap cu patul puștii, trăgînd apoi chiar și un foc de avertisment. Încercînd să meargă după urs, el s-a împiedicat, arma i s-a declanșat și glonțul i-a trecut razant pe lîngă tîmplă. Ei, acum credeți povestea săracului ministru Sârbu? ● În orașul Burlington, din statul american Iowa, un psihanalist a avut de plătit o amendă de parcare neregulamentară. Nimic deosebit. Însă se pare că autoritățile au descoperit o substanță maronie ciudată pe banii folosiți pentru a achita amenda. După cercetările ulterioare ale poliției, s-a descoperit că erau, de fapt, fecale umane. Omul a spus că e adevărat ca a plătit cu bancnote „speciale“, pentru că acestea căzuseră în veceu și că nu ar fi vrut să arunce banii. El se poate aștepta la o amendă de 50 de dolari și chiar la 30 de zile în arest. Ce sentință de căcat!

AgenCIA de presă

Morții cu morții, fiii cu fiii

Deși cei doi domni cu umor ar vrea să ne sugereze că fiii PCR sînt duși peste mări și țări, peste hotar și peste azimut, pe scurt, peste arc și timp, realitatea e alta. Din păcate, adevărații fii ai PCR au rămas aici și cei mai mulți dintre ei au mașini mult mai fițoase. Cu excepția săracului și cinstitului, care, după declarația de avere, nu are decît un Cielo din 2000 și o Nina din '48.

Șaolin provoacă Nina

Geva e budred în Danemarc

Rumânul s-a născut poet. Dar, așa cum se poate vedea și din fotografia alăturată, de cînd au emigrat arabii în Danemarca, se pare că lucrurile s-au schimbat puțin. În sensul că, mai nou, românul s-a născut pictor. El pictează tăblițe abstracte. Oricum, mai uitîndu-ne o dată la mașina din imagine, apreciem că, urmare a scandalului Beuran, măcar ghilimelele se pun, de fiecare dată, acolo unde trebuie. Păcat că lipsește referința bibliografică.

Deutsche Maniwelle

Craii noi de făcut curte veche

Credeți sau nu, dar vineri, pe stradă, în timp ce mă întorceam cu 5 chifteluțe și o casoletă cu fasole de la alimentara de pe Victoriei colț cu Magheru, am asistat la următoarea discuție între doi tineri pînă în 30 de ani. Cei doi vorbeau încet, dar brusc, cînd unul a ridicat glasul, am devenit atent:

Șatenul: Bă, dar cîte femei mi-ai dat tu? Acum zi-mi cîte mi-ai dat tu mie! Zi-mi una!

Blondul: Băi, cîte femei mi-ai dat tu?

Șatenul: Băi, gîndește-te tu mai bine. N-ai vrea să mă gîndesc eu să-ți spun!

Blondul: Dacă mă gîndesc bine, au fost doar două, niște janghinoase, niște nespălate, niște ciudate!

Șatenul: Băi, două janghinoase care acuma sînt în Spania!

Blondul: Băăăă, eu ți-am prezentat actrița aia! Te-am dus la prietena lu' Anca! Nu-mi compara jegoasele tale împuțite cu ce ți-am dat eu.

Șatenul: Ce mi-ai dat, mă, mie?

Blondul: Băi, recunosc, nu ți-am dat curve, dar ți-am dat prietene de-ale mele.

Șatenul: Mersi, de prietene aveam eu nevoie!

Blondul: Băi, cretinule, de ce nu mă duci la o prietenă de-a ta? Tu nu mi-ai dat niciodată o prietenă de-a ta! Băi, boule, care nu știi să beeeeeep, băi, tu știi cum rîdea aia de tine, jegosule, nesimțitule! Eu am făcut treabă cu ea, tu cu mneam-mneam-mneam...

Sex Shopenhauer

Grătar 2004

URFM® vă oferă rubrica:

Nashpa Turizm prezintă noi aventuri în România pitorească:

Azi, Operațiunea „Români, distrugeți prin Apuseni!“

Avem o locuită mișto, păcat că e țară. Plouă, plouă, plouă, vreme de hoție: Micky Șpagă fu-beep!-ă, Năstase fu–beep!–ă, Mitrea f–beep!–ră, Dan Ioan Popescu beef!–ură, tot Guvernul FURĂ! Oh, vă rog să mă scuzați, a avut loc o interferență nepreväzută, o bucată de text dintr-o altă rubrică. Aici e rubrica de turism. Să revenim, deci. Fără politică, fără Năstase, fără hoție.

Așa cum genial reiteram și în prima parte a acestui articol, plouă. Asta nu înseamnă că noi, călătorii profesioniști, vom rămîne în case. Păi, ce să facem în case? Să ne uităm la televizor, la Năstase, cum dă el în cizme de cauciuc biscuiți unora care și-au pierdut casa în vreo inundație – pusă la cale încă de acum un an într-un proiect al consilierilor de imagine americani sau israelieni ai premierului? Ei bine, nu, ne luăm și noi cizmele de cauciuc, trusa de biscuiți vărsați cu gem, cortul prevăzut să reziste pînă la –20 de grade și, cu o expresie arhaică de rahat, luăm colbul în picioare. E vremea pentru Apuseni acum. Plouă. Pentru că nu se dau cu Clearasil sau pentru că nu fac dragoste, casele au coșuri. Din coșuri iese fumul. Pentru că, cacofonie, casele din Apuseni sînt înfumurate: au porți generoase, forme pline, plăpumi mari de lînă care miros a țară, brînză cu ceapă, palincă, țuică și slănină, țărănci roșii în obraji de la smîntînă-n ciorbă și multă bunăvoință. Apusenii sînt paradoxali. Pe de o parte, la fosta stațiune comunistă pentru copi, pardon, copii, Vadu Moților nu găsiți nimic și pe nimeni care să vă dea o cameră. Deși îi fain ca peisaj la Vadu, aici nu găsiți decît un magazin supersătesc unde nu există decît frutii-freș pirat, cizme de cauciuc și șfară. Ei bine, din satul următor parcă ești pe Valea Elveției. Fiecare casă pare că e racordată la Internet, iar Internetul la apă caldă. Aproape fiecare casă are statut de pensiune agro-turistică (bed&breakfast&*plăpună*). Sînt cel puțin trei localități *comme il faut:* Albac, Gîrda și Vîrtop. Puteți distruge excelent: peisaj molcom de deal, ceața rece de Apuseni dimineața, cînd vă-ntindeți oasele răsucite de la *lampton*-ul portabil, țigară canceroasă lîngă rîu curat de munte, miros de fum și baligă, conservă de pateu pe rădăcină de copac, țuică cu ceapă, vacă neatentă-n bara de Cielo, baticuri negre la gumari. Dacă vă mai gîndiți mult pînă să faceți în sfîrșit traseul ăsta, îi numai bine, că prindeți zăpada. Păi, ați schiat vreodată pe celebra pîrtie de la Vîrtop? la trageți-i una-două-trei de țuică și suiți pe Vîrtop! Așa-i că-i mai cool decît la Poiană? Și, dacă nu te ține plugul cînd cobori, meri-nainte: va fi întotdeauna una din neamul von Holsteinilor, în care să te proptești cu schiurile și să vomiți pe ugeru-i cald. Distrugeți, bă, și Apusenii, că-i fain! Vă mulțumesc.

Căpitanul Nema

***Această rubrică v-a fost oferită de UN RAHAT PE FUNDUL MĂRII®
(marcă tradițională de tradiție)***

Noaptea devoratorilor de publicitate – faza pe Transilvania

Se iau 900 de bilete, epuizate în 3 zile, ca pe vremea cînd se dădeau adidașii de porc pe cartelă, se adaugă 1.000 de flyere (fluturași, pentru distinsul domn P.) împărțite rapid în Casa de Cultură a Studenților din Cluj, turnăm și aproximativ 1.200 de devoratori de publicitate care au folosit fluierele primite la intrare mai abitir ca la un meci al naționalei de fotbal, picurăm un judecător care s-a străduit să stăpînească sala sălbatică și un Craioveanu Vlad care incita la revoltă împotriva reclamelor și ne dă, evident, o nouă noapte a devoratorilor de publicitate. De data asta, Cluj-Napoca. Ar mai fi de amintit cele 12 ore de condus pînă la locul faptei și înapoi și minunatele priveliști de pe viaductul Cîrligul Mic – aviz profesioniștilor care scriu la rubrica „Nashpa Turizm“.

Ne-a plăcut acolo pentru că am văzut oameni entuziasmați și străzi șmotruite noaptea, pentru că devoratorii au stat pe baricade mai mult de 8 ore, mai ceva ca la muncă, și au aplaudat spotul *Academiei Cațavencu* (ciacia!!), pentru că am văzut meciul cu Cehia pe un ecran XXL alături de vreo 200 de oameni printre care o trupă de unguri care au recitat cu poftă „rájuk, rájuk az anyjukra!“ (în traducere liberă, literară, „pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!“). Oamenii de la Fistiq au oferit poporului coafuri fistichii, a cîntat Ca$$a Loco, s-au cîștigat telefoane mobile la concursuri și, evident, s-a băut destul de mult, ca la noaptea degustătorilor de publicitate.

Deci, să nu uităm: turneul din Transilvania al „Nopții devoratorilor de publicitate“ merge mai departe și ajunge la Baia Mare, pe 15 octombrie, la Tîrgu Mureș pe 22, la Oradea pe 29 și la Arad pe 12 noiembrie. Ceea ce vă dorim și dumneavoastră!

Roxana BODEA

Niște români rupți în fondul de rulment

În atenția cititorilor care deja așteaptă înfrigurați primele întreținere din colecția de iarnă, în atenția necititorilor care așteaptă înfrigurați aceleași întreținere și chiar în atenția mea: există pe lumea asta oameni care numai la fondul de rulment plătesc suma de – și vă rog acum să mai trageți măcar un palton pe noi – ei bine, suma de, ia să vă văd, care dă mai mult?, ei bine, suma de 35.000.000 de lei! Este vorba de proprietarii de apartamente dintr-un complex de lux ridicat undeva în nordul stațiunii Mamaia și botezat, franțuzește, „Coral Beach“. Ei au parte de parcare păzită, femei de serviciu, locuri de joacă, plajă privată, piscină, dar și de manele, fum de mititei sau miros de baligă de cal de la un camping vecin, dacă nu cumva chiar exagerat de vecin. Ca să vă faceți o idee, ar trebui să știți că, în Constanța, fondul de rulment pleacă de la un modest 700.000 de lei și urcă încet, dar sigur, pînă pe la 3 milioane, 3 milioane și un pic. Vreau să spun că era încă destul de vară afară cînd am văzut grozăvia asta cu cele 35 de milioane și tot a înghețat sîngele în mine, cu tot cu whisky-ul din sînge și cu tot cu apa din whisky-ul din sînge.

Estivalul de la Mamaia

Răspunsuri la scrisori

Camelia Barbu (Baia Mare): O pubelă cu o umbrelă deasupra ei pe o ploaie grozavă este, într-adevăr, un obiect suprarealist. Acum chestiile astea se numesc *instalații*.

Pauvre Ion (București): Constați că pe Napoleon l-au învins doi chiori: Kutuzov și Nelson și te gîndești că dacă Năstase și-ar scoate un ochi s-ar putea să-l învingă pe marinar. Sînt convins că sacrificiul ar fi inutil.

Tara Duveanu (București): N-am aflat să existe vreo lege care să-i împiedice pe elevi să facă greve sau marșuri de protest. S-ar putea însă ca regulamentul intern al fiecărui liceu să prevadă o asemenea interdicție. Vezi regulamentul ca să nu te trezești exmatriculată. Eu vă țin pumnii.

Măzărică Venturiano (Constanța): Zici că primarul vostru nu dă drumul nici unei firme fără un „certificat de oportunitate“ eliberat de primărie și semnat de el. Păi, și Mazăre, ca să ajungă primar, a avut nevoie de un astfel de certificat de la alegători. Acum își scoate și el pîrleala cum poate, că n-o fi vreun prost. Aberația are haz. Mai trimite.

M. Ionescu (Craiova): „În cetatea Băniei, la Craiova, dacă ești pesedist și ai o funcție, trebuie să ai amantă, altfel ești mai prejos decît prefectul“, ne scrii. Nu mi se pare corect. Prefectul, ca primul om al județului, ar trebui să aibă mai multe amante, trei-patru, să zicem, cel de sub el numai două, iar angajații mărunți ar trebui să se mulțumească numai cu nevasta. Dacă toți ar ajunge egali în amante, ne-am întoarce încet-încet la comunism.

Cerchez-Abdula Cetin (Istria): Sincer să fiu, habar n-am cum arată Marry Joana. Bănuiesc că precum cînepa obișnuită *(Cannabis sativa)*, dar nici asta nu știu cum arată, că am crescut la oraș. O să-i întreb pe colegii mai tineri, poate știu ei ce și cum.

Anonim (București): În legătură cu alegerile din noiembrie se pot face nenumărate scenarii. Iată unul pentru prezidențiale: PSD-ul va fura (nu prea mult) din voturile lui Băsescu și ele vor fi dăruite lui Vadim, ca să intre în turul doi cu Năstase. O fraudă subtilă care ne va împinge să-l votăm pe Năstase.

Ștefan AGOPIAN

Coasa lux

De cîte ori nu ați scrîșnit printre dinți: „Dom'le, poți să mori și nu găsești un loc de parcare!“. Americanul Onofrio Avantini va fi șuierat aceste cuvinte în varianta mai romantică: „Vedi un loc di parcari e puoi mori“. Ceea ce s-a și întîmplat. Omul a făcut infarct și a murit în timp ce polițistul îl amenda pentru o parcare neregulamentară. Faza mișto este că ciudata maimuță de polițist nu s-a sinchisit de horcăielile contravenientului (ăla negru de respira greu; îl știți, nu?) care cerea de zor ajutorul trecătorilor. I-a lipit amenda în parbriz și și-a văzut de drum. În definitiv, viața merge înainte, iar moartea te trage pe dreapta. Dar asta nu înseamnă să parchezi chiar așa, unde-ți vine ție. Performanța organului ar fi că a putut completa în procesul-verbal atît data nașterii cît și data morții, iar la rubrica *Contravenientul declară* a putut consemna: „Recunosc și regret sincer fapta comisă; vă promit că chiar nu se va mai repeta.“ Acum totul este ca domnul Avantini să nu se răcească așa de repede și să apuce să-și plătească amenda în 48 de ore, pînă-l îngroapă. La ce ghinion are omul ăsta cu polițiștii, îi transmitem următoarele: „Cînd te duci spre cimitir cu dricul, mergi mai încet, să nu te ia vreun radar“.

Știrile de la ora chici

Aniversarea în bucate

Of, of, că m-am și săturat de corvoada asta: auzi, în fiecare zi e ziua mea. Alaltăieri am făcut 57 de ani, ieri, c-a fost soare toată ziua, am zis să fac 52, dar azi? Azi nici nu știu cîți să fac. Aș încerca un 18, că diseară vine Roza de la Guvern la mine în boschetul de la Senat și vreau să-i fac cinste de majorat. Da' mi-e să nu plouă și să mi se stingă lumînările parfumate în mijlocul toiului. Așa că mai bine bag un 63 cuminte și o invit să ne uităm împreună la cutia de televizor.

Clondirul cu onomastică

Jurnalul lui Tetelu

Păcat. Superman a murit. Nu a mai rămas decît Tetelu. Povestea continuă. Urmează episodul de față. Surprinzător, nu?

Z.20 CÎCAHAT! AM VISAT CĂ EREAM CUMĂTRU LU DARTS VADER ŞI COJMAR, ÎL CHEMAM SĂ CULEG VIEA ŞI, PZDA MĂŞI, VISU SE TERMINA MEREU ÎNAINTE DE SĂ BEAU MUST CU VADER!!

Z.25 ALT VIS: AM VISAT CĂ EREAM TATA LU KANT ŞI AVEAM UN COJMAR: NU REUŞEAM NICIODATĂ SĂL ŞTERG LA CUR PE KANT CĂ MEREU SE TERMINA VISU ÎNAINTE!!

Z.30 ALT COJMAR: AM VISAT CĂ LAM CĂLCAT CU MAŞINA PE HIDLER ŞI NAVEAM ASIGURARE – ŞI DIN CĂUZA ASTA AM DENCLANŞAT AL TREIDOILEA RĂZBOI MONDIAL!

Z.31 NU SE POATE: AM VISAT CĂ ERAM UN MARE URS HOMOSEXUAL EAR NĂSTASE NU MAI AVEA DECÎT UN GLONŢ ŞI CAM TREMURA MÎINILE ... ŞI TOCMA CEMI OMORASE PRIETENU CUCARE EŞEAM LA FILM...

8.22 AM CONTINOAT SĂ VISEZ. AM VISAT CĂ AVEAM CÎTE O DICTATURĂ SECRETĂ ÎN FIECARE ORAŞ DIN ŢARĂ – CU CARE FUTEAM EU ORI DE CÎTE ORI SAU MERGEAM ÎN DELEGAŢIE PRIN ŢARĂ!

8.24 ALT COJMAR CE AM AVUT: AM VISAT CĂ EREAM ÎN PEAŢĂ, VÎNZĂTOR DE PEPENI MICI PENTRU MURAT – ŞI NU ŞTIEAM DECÎT SANSCRITA!!!! SANSCRITA DE AFACERI – ŞI NU ŞTIEAM SĂ LE EXPLIC LA CLIENŢII CARE MURAU CUM SĂ ZIC LA „ŢINCUŞĂ" PĂ SANSCRITĂ!!!

25.º RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŞ VREA SĂ ÎNVENTEZ ŞI EU CEVA UTIL: MAŞINA CARE CONSUMĂ AUR ÎN LOC DE BENZINĂ!! ŞI SO AM EU!!

munca cu cartea

Gulagul copiilor

Gaétan Souci e un scriitor canadian de limbă franceză, multipremiat și extrem de gustat în spațiul francofon. Acum două săptămîni, vrînd să demonstreze că nu numai românii pleacă în Canada, ci și canadienii vin în România, a trecut prin București, unde a participat la lansarea traducerii romanului spre care vreau să vă împing*. Merită! Îl veți hali cu plăcerea cu care, hă, hă, hă, odată, demult, căscați urechile la poveștile halucinante ale bunicelor. Și cred că veți simți nevoia să recitiți multe pasaje și să ascultați cum sună în minte, recitită la ralenti, fraza fals inocentă cu care fata dlui Soissons deapănă povestea ciudatei ei familii. E aproape o invenție literară fraza asta care curge asemeni unui rîu mocirlos printr-o albie de lumină fosforescentă. Cum altfel să mă exprim cînd o fată de șaisprezece ani este ținută prizonieră din născare alături de fratele ei în conacul insalubru al unui tată damblagiu, hrănită doar cu Saint-Simon și cu Bossuet, convinsă fiind că e un băiat pe care menstruația l-a castrat lăsîndu-i între picioare o tăietură sîngerîndă? Nasol, nu? Și imaginați-vă că Souci o face pe fătuca asta să scoată din memorie toată grozăvia cu aerul un pic iritat și concentrat cu care îți iei un fir de păr de pe limbă. Ți-e teamă să nu te pufnească rîsul și să-l înghiți. Și mai e o chestie: obișnuiți cu totalitarisme de amploare, gulagul ăsta înghesuit într-o casă spune povestea aceleiași suferințe în registrul unei false istorii minore și pe limba unei triste inocențe. Moartea dlui Soissons, un tembel Stalin de țară, seamănă în mic cu moartea unui ditamai tătuc sovietic. Ea lasă în urmă aceleași conștiințe nebuloase care-și caută sensul și identitatea încercînd să priceapă cîte ceva din afara colhozului lor domestic, reconstruind lumea din resturi de amintiri și senzațiile proaspete ale unei libertăți absurde.

Alin IONESCU

* **Gaétan Souci, *Fetița care iubea prea mult chibriturile*, trad. Ana Andreescu, Editura Polirom, 2004.**

rebelle arte

Portretele lui Dorian Gray și alte imagini

Nu am văzut premiera de la Odeon cu *Portretul lui Dorian Gray,* dar, pe de altă parte, e ca și cum aș fi văzut-o. Ceva din atmosfera de pe scenă, din tensiunea montării, din raporturile dintre personaje se adună într-un consistent *déjà vu*. Și asta grație expoziției de fotografie a Mihaelei Marin*, care a reușit să capteze imagini edificatoare din spectacolul suspomenit. Spun *imagini* și nu *instantanee* pentru că fiecare fotografie este mai mult decît un instantaneu, e o lucrare în sine, de sine stătătoare, cu o compoziție foarte bine studiată. De altfel, senzația dominantă cînd vezi expoziția e că ai de-a face cu pictură, nu cu fotografie, o serie de elemente susținînd această apropiere. În primul rînd, cromatica este una crudă, puternică, aproape fără nuanțe, atenuată doar prin penumbre și prin prezența fundalurilor negre. Efectul aproape rembrandtian al lucrărilor, obținut prin subexpunere, jocul de lumină și întuneric și o geometrie ascunsă în fiecare imagine întăresc înrudirea acestei expoziții cu una de pictură. Apoi, pentru că piesa are în titlu și cuvîntul „portret", pe peretele opus celui cu imaginile din spectacol se află și o serie de portrete ale protagoniștilor din montarea de la Odeon, fotografii care, prin regia lor, sugerează nu numai înfățișările, ci și caracterul personajelor. Față de expoziția anterioară semnată de Mihaela Marin, în care putea fi citită o anumită declarație de intenții artistice, cea de acum aparține, în mod evident, unui artist matur și stăpîn pe mijloacele sale.

Ioan T. MORAR

* **Mihaela Marin, Expoziție de fotografie, Librăria Cărturești.**

cinem-a pîrît

De la egal la penal, *Collateral*

Cînd am văzut prima oară *Collateral* (sînt sigur că la ora la care dumneavoastră citiți aceste rînduri eu am fost să-l mai văd cel puțin o dată), am crezut că retrăiesc seria de jocuri pe calculator „Hitman". La fel ca în joc, în *Collateral* personajul principal (Tom Cruise) este un asasin profesionist, fost orfan plus copilărie privată de bucurii, după cum patetic ne mărturisește la un moment dat. Asta probabil că ar trebui să scuze, în opinia scenariștilor, faptul că acum tipul ucide oameni la fel de ușor cum ne întindem noi margarină pe pîine la micul dejun. Are chiar și o semnătură: trage două gloanțe în piept și pe al treilea în frunte, împotriva ridurilor. Pentru că meriți. De regulă, comenzile și le primește, ca orice asasin profesionist, pe laptop, iar onorariul i se virează civilizat în cont, conform contractului. În ziua în care am nimerit eu la film, Tom Cruise primise însă cel mai baban contract de pînă acum: șase martori într-un proces important trebuia să dispară în interval de o singură noapte. Omul nostru își suflecă gospodărește mînecile de la costumul Armani, scuipă în pistolul Desert Eagle și cheamă un taxi pentru o cursă mai lungă. Necazul cade pe capul unui negru (Jamie Foxx), taximetrist vechi cu care killer-ul leagă un fel de relație de prietenie forțată: el pentru că are nevoie de un mijloc de transport, iar șoferul pentru că are un pistol la tîmplă. Între două eviscerări și un gît rupt, cei doi se psihanalizează reciproc și își dau sfaturi de viață de parcă ar urma să trăiască fericiți pîn' la adînci bătrînețe.

În regia lui Michael Mann (care a mai făcut *Heat* și *The Insider), Collateral* nu are cine știe ce profunzimi care să te dea pe spate, însă este un *action* de primă mînă. Respectiv, mîna cu care trebuie să-ți ții prietena să nu sară din scaun cînd vede pereții împroșcați cu atîta creier nevinovat.

Daniel GOACE

show biz da' culți

Demnitate și indemnizații

● S-a discutat și se mai discută destul de mult pe marginea „indemnizațiilor de merit" pe care unii scriitori (dar și muzicieni, artiști plastici, oameni de știință și sportivi) le-au primit anul acesta. Principala obiecție ridicată a fost de ordin moral. Într-o scrisoare deschisă, dl Victor Frunză (fost disident anticeaușist, în prezent stabilit în Danemarca) pune la fel problema: „Nu s-au gîndit (cei care au primit indemnizația, *n.m.)* că se mai urmărește încă ceva: cumpărarea conștiințelor. De acum înainte, mulți care aveau ceva de zis despre partidul de guvernămînt vor lăsa-o mai moale. Sau vor tăcea complet." La această obiecție, care a fost adusă din mai multe părți, dl Alexandru George răspunde foarte clar în ultimul număr (737) al *Adevărului literar și artistic:* „Operația din urmă (cumpărarea conștiințelor, *n.m.)* presupune o ofertă, o tranzacție și un acord, ceea ce n-a fost cazul aici." ● Pe de altă parte, oricine va consulta lista cu scriitori care au primit „indemnizația de merit" va constata cu surprindere că ea cuprinde foarte puține nume (aproximativ zece din nouăzeci și șapte) de scriitori care sînt cu adevărat răsplătiți pentru munca depusă în favoarea partidului de guvernămînt. Dintre ceilalți, cei mai mulți nu s-au amestecat în treburile politice și e greu de presupus că o vor face de acum încolo. Scriitorii, artiștii în general, sînt ființe orgolioase, care consideră că meritele lor sînt mult peste această amărîtă răsplată pentru munca lor de o viață. O mărturisește Alexandru George cu francheța care l-a caracterizat întotdeauna: „...eu nu mă declar mulțumit decît cu 1.000.000.000 (un miliard) lei pe lună sau măcar cu dublul salariului dlui Adrian Năstase, provenit din «buget» – nu cu ceea ce vor fi fiind veniturile sale." **(Șt. A.)**

● Numele lui Victor Frunză este cunoscut mai ales ca nume de editură care, după ce a activat în Occident, s-a mutat în București. E cunoscut profilul anticomunist atît al scriitorului, cît și al editurii omonime. Recent, Victor Frunză (a nu se confunda cu mai tînărul regizor de teatru Victor Ioan Frunză!) a scris un fel de manifest în care atacă, pe mai multe pagini, actuala conducere a Uniunii Scriitorilor, în special pe Eugen Uricaru. Acuzele, unele deja vehiculate și pe calea bîrfelor scriitoricești, altele, sistematizate de autor, vor să împiedice o eventuală realegere a acestuia în fruntea breslei. A nu se uita, totuși, că demascările nu au efect la o anumită masă de scriitori. La ultimele alegeri de la Uniunea Scriitorilor, în aula de la Drept, cînd auditoriul a fost întrebat: „Vreți să știți neregulile făcute de Eugen Uricaru pînă acum?", sala a răspuns cu un NU absolut stupefiant. Așa că e greu de prevăzut dacă această scrisoare-manifest va avea vreun efect. Mai degrabă va avea efect visul lui Uricaru de a pleca, de pe poziția deținută acum în MAE, ca ambasador într-o țară de limbă italiană, ca să nu dau prea multe indicii, prozatorul Uricaru fiind cunoscător al acestei limbi. Zvonul cu Uricaru ambasador este livrat la pachet cu un altul, potrivit căruia viitorul președinte al Uniunii Scriitorilor ar fi Mircea Martin, un nume respectat și fără mari adversari. Să sperăm că bănățeanul Mircea Martin va gospodări acareturile Uniunii Scriitorilor mai bine decît „ardeleanul" Eugen Uricaru! **(I. M.)**

gazeta sporturilor

Vinovați fără vină

Avem o veste bună și una proastă. Vestea proastă este că, după cum am jucat la Praga, n-avem noi față de Mondiale. Vestea bună ar fi că s-au mai făcut de rîs și alții, mai tari și mai titrați. Colega noastră de grupă, Olanda, n-a reușit decît un egal (2-2) în Macedonia. La fel și glorioasa Franță – tot egal (0-0), da' încă pe teren propriu, cu Irlanda. Portugalia, finalista de la Europene, s-a făcut de rîsu' continentului și al lumii, obținînd o penibilă remiză (de asemenea, 2-2) cu Liechtenstein. Unde mai pui că ditamai Italia a luat-o pe coajă (1-0), la Ljubljana, de la nașa noastră, Slovenia. Avem, deci, motive de reală bucurie: au mai murit și caprele altora. Numai că noi, cu berbecii și cîrlanii noștri, putem să rămînem acasă bine-mersi. Pe cîndăilalți, precum îi știm, vor ajunge în Germania, la World Cup 2006, și vor privi nefericitele rezultate ale acestei runde ca pe niște simple accidente de parcurs. Nu ne-am oftica într-atîta doar pentru că ne-a bătut Cehia. Rezultate slabe se brodesc, vă ziserăm, și pe la case mai mari. Da' ni s-a părut de toată jena modul în care ceata lui Puiu a abordat meciul de la Praga: fără vînă, fără curaj, fără imaginație. O echipă care trimite peste 100 de pase greșite în 90 de minute, zău, cu greu poate fi considerată o selecționată cu aspirații europene! În atari condiții, ar fi un pic nedrept să-i găsim responsabili pe niște jucători anume. De exemplu, Mutu: a riscat fugind de la Chelsea ca să vină la Națională și și-a scos și cercelul din ureche. Ce să-i facem dacă n-a reușit două driblinguri consecutive și n-a reușit niciodată să amenințe real poarta adversă? Sau Pancu: deși accidentat, s-a prezentat la lot pentru a apăra culorile patriei. Cum să-i reproșăm că, atît cît a jucat, n-a recuperat nici măcar un balon? Ce Dumnezeu să mai zicem? Că Milan Baros trecea pe lîngă Bărcăuan fluierînd ca expresul prin halta Dîlga? Că Șoavă și Codrea se mișcau ca doi blambeci care nu pricepeau ce caută la mijlocul terenului? Pe bune, mai bine nu zicem. Ăștia ni-s băieții, ăștia îi avem, cu ei defilează generalul Puiu. Or fi alții de vină. Arbitrul, probabil, că nu le-a dat cehilor încă două unșpe metri valabile. Dar Puiu, pesedistul de Ilfov, senatorul cu cașchetă, nu, nici într-un caz nu se simțește vinovat. A și declarat, în stilu-i caracteristic: „Îmi reproșez nimic". Pe undeva, omul are dreptate. Chiar asta am jucat la Praga: nimic. Demisia!

Viorel MOȚOC

Noapte bună, nenea Puiu! Eu mă mai joc puțin cu Bărcăuan pe PlayStation. Cine pierde dă o sticlă de whisky și după aceea ne băgăm cuminței în pat, că pe la 5 începe Interracial Anal Girls, Cum-Face XXX Fiesta, Asian Golden Shower, Mature Secretary și Shaved Amateurs. Aveți încredere în noi, n-o să avem probleme cu sculatul!

Adi Mutu, ex-simbolul Naţionalei, care s-a sacrificat jucînd pentru culorile tricolore, deși era serios tatuat în zona mușchilor aductori

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Nu vom mai insista cu Cehia-România 1-0, presupunem că ați pierdut și voi timpul privind acest meci. Eu am avut totuși curiozitatea de a căuta pe site-ul FRF amănunte despre partidă. Luni, pe la prînz, scorul nu era afișat încă. Așa că am citit ultima informație postată: titlul său era „Antrenamentele loturilor naționale în vederea meciurilor cu Cehia", iar conținutul spunea că „Echipa noastră națională de juniori oare «Under 19», antrenată de doamna Maria Delicoiu, s-a calificat în al doilea tur preliminar al celei de-a patra ediții a CE destinat respectivei categorii de vîrstă". Această ultimă știre a apărut acolo pe 5 octombrie. Meciul a fost tocmai pe 11. Probabil că iar au lăsat Internetul pe seama departamentului „Grătare", ai cărui membri nu știu să întoarcă decît mititeii, cu html-urile merge mai greu.

● Recent, candidatul din partea echipei Steaua la funcția de președinte al României se îndrepta spre un local, Velvet parcă, împreună cu un alai de sfătuitori, dregători și paznici. Cînd să-și priponească mașinile la prispă, grupul a fost deturnat brusc de la drumul spre potoale: ochiul vigilent al președintelui PNG a zărit în fața restaurantului Rollsul vărului său Giovanni, astfel că a preferat să mănînce în altă parte. Normal: după cum se știe, cei doi nu prea se mai înghit de la o vreme.

Eva Henţigova

Avînd în vedere ultimele decizii politice de la noi, PSD are două şanse în viitoarele alegeri: să piardă ori cu o campanie pozitivă, ori, dimpotrivă, cu una negativă!

Avem o ţară. Cum procedăm?

Sărahat şi cinstit

Iliescu a mîncat rahat turcesc la deschiderea TIB. Cică rezerva de rahat românesc o păstrează pentru vizitele electorale prin ţară.

Mina de şaur

Pe piaţa românească a bijuteriilor a apărut aurul îmbogăţit cu plumb. Aurul îmbogăţit cu plumb va fi la mare concurenţă pe piaţă cu aurul sărăcit cu tablă de trompetă.

Gîtul scurt, mintea prea lungă

Petre Roman a anunţat că va candida la preşedinţie. Ca să fie susţinut şi de popor, dar şi de apropiaţi, el va promite că măreşte pensiile şi micşorează bara de striptiz.

Viaţă de cîine şi moarte de penis

Un gălăţean şi-a tăiat din greşeală penisul şi l-a dat la cîini. Din cîte se aude, cîinii sînt de aceeaşi părere cu nevasta automutilatului: a fost cam puţin. Mai poetic zis, nu le-a ajuns nici pe-o măsea.

Guvernînd în ploaie

Ştiţi cum reuşeşte Guvernul Adrian Năstase să crească numărul de maşini pe cap de locuitor? Îi arde o ploaie cu clăbuci luni între 8 şi 9,30 dimineaţa şi să vezi aglomeraţia dracului cînd pleacă toată lumea la serviciu!

Coming sîn

La Botoşani se vor fabrica sutiene din piele de oaie. Aşteptăm şi sutienele de lînă, cu glugă, pentru moldovencele care nu mai pot să-şi ducă sînii decît pe umeri.

2 mai, animalelor

Camera Deputaţilor a votat ca 2 mai să fie zi liberă pentru tinerii între 18 şi 35 de ani. Poate votează şi să vină următorul 2 mai ceva mai devreme, că pînă atunci e posibil ca legea să devină inutilă din cauza emigrării masive.

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

O ameninţare pentru democraţie: votalitarismul

La o şedinţă de terapie în grup a *Academiei Caţavencu* ţinută cu ceva ani în urmă, unde altundeva decât la munte, trebuia să-l introducem într-un comunicat definitoriu pentru spiritul nostru academic pe nimeni altul decât pe Cel de Sus. Mai în glumă, mai în serios, cineva a sugerat ca mai întâi să votăm dacă Dumnezeu există. Şi dacă tot eram la munte, am votat. Nu mai contează ce-a ieşit la vot, drept este că ne-am îngrozit, şi republicani, şi monarhişti, şi blonzi, şi bruneţi de ce-am întreprins. Până şi troţkiştii necuviosi din redacţie au simţit că ceva totuşi nu e în regulă. Că nu se cade să votezi aşa ceva. De-atunci votul de pomină pentru Dumnezeu a rămas în cultura noastră internă ca un reper bizar al imperfecţiunii democraţiei. Churchill spunea că democraţia este cea mai puţin rea dintre toate formele de organizare statală. Dacă te uiţi însă în jurul tău prin România, poţi cu uşurinţă constata că democraţia a ajuns, de fapt, un instrument împotriva unui stat democratic. La noi orişice e posibil prin vot. Prin vot democratic al Curţii Supreme, Gabriel Bivolaru a luat cinci ani de condamnare pentru 20.000 de miliarde (un rentabil an pentru fiecare 4.000 de miliarde!). La celălalt capăt al hărţii, tot prin vot, Consiliul Comunal din comuna Miroslovesti (judeţul Iaşi) a hotărât „perfect democratic“ să nu respecte sentinţa în cazul unei hotărâri judecătoreşti. Un similar respect pentru sufragiu a fost şi cel în care păpuşoii din silozul Consiliului General Vrancea au votat ca publicitatea din presa locală să se facă numai cu acordul baronetului Oprişan (după modelul Năstase de la guvern). Tot prin vot social-democrat, ţărănesc, unguresc şi liberal, marele ţuţăr al Securităţii, Corneliu Vadim Tudor, n-a avut nici o legătură cu această poliţie politică, activând voluntar la friptura de seară a Direcţiei I. Dacă ar înflori ideea unui vot în Parlamentul României asupra accidentului soţiei senatorului Păunescu, nu m-aş mira ca, din punctul de vedere al social-democraţiei, Carmen Păunescu să fi fost în cu totul altă parte decât pe şoseaua tragediei. De la capu-n mâini până la mâna pe cap este o enormă diferenţă de civilizaţie şi de conştiinţă. Prin strâmba creştere a majorităţii se votează împotriva legii, se poate instaura chiar şi dictatura, tot la fel cum în urmă cu 70 de ani Hitler câştiga alegerile în Germania. Ba mai mult, dacă ţinem neapărat, putem câştiga până şi la fotbal împotriva Cehiei sau, de ce nu, dacă „ţara o cere“, ar putea trece şi o lege prin care să votăm partidul care trebuie să câştige alegerile. Prin sufragiu universal, egal şi plenipotenţiar, Dumnezeu a murit. Şi, vorba lui Dostoievski: *Acolo unde nu mai există Dumnezeu totul e permis!* Altfel spus, Dracul nu se-mpiedică într-o majoritate. Fie ea şi confortabilă.

Liviu MIHAIU

Săptămîna românilor

Deviza echipei de fotbal a României:

Vom înfrînge şi vom fi liberi în week-end!

Cu puţin noroc, România a luat sîmbătă bătaie de la Cehia cu cel puţin 1-0. După meci şi, respectiv, înainte, cică Mutu şi ceilalţi componenţi ai echipei de semifotbal a României au servit pînă dimineaţă whisky, ţuică, must, zaibăr şi molan. La un moment dat ar fi venit şi Văcăroiu! Şi cică Văcăroiu şi-a uitat pantofii, iar Mutu şi-a uitat adidaşii, pe care i-a vîndut pentru 100 de vodcă – că aveau semnătura lui Koller pe ei – că omu' n-avea bani să intre la un hotel, să se uite la filme porno pe cablu. Avem şi noi o întrebare: dragă Mutu, acuma, după 0-1 cu Cehia, mai ai curaj să zici că Rocsana Marcu e grasă? ➽ Vremea din România s-a schimbat brusc. Să sperăm că Guvernul n-o să întrerupă cu inundaţiile lui *Surprizele* exact cînd Andreea Marin îşi bagă... hop, viitură! Schimbăm pe animatoarele de pe Făcăeni TV. ➽ Prinţul Sturdza a organizat nunta anului la Iaşi. În paralel, prinţul Duda organiza furtul miresei al anului şi furtul casei regale al secolului, la sediul Casei Regale PSD din Ilfov. ➽ Stolo s-a întors în ţară din Germania. Împotriva acestei decizii, Băsescu n-a mai depus plîngere în batistă. Ion Cristoiu, singurul ziarist care a cîştigat un Minion la Loto, s-a mai perpelit puţin cu această ocazie, căutînd o televiziune deschisă la ora aia, ca să ne chinuie puţin cu părerea lui mică. ➽ Băsescu nu îl vrea pe Cataramă, deşi acesta a depus o contestaţie la Curtea de Onoare şi Arbitraj a PNL împotriva deciziei de a fi îndepărtat de pe listele pentru Parlament. Atunci, să decidă Curtea de Onoare şi Sfîntă Datorie a Clubului De Golf Cu Maybach-ul de la Breaza, probabil singurul partid care ar accepta să candideze cinstitul de Cataramă pentru el. ➽ Uniunea PSD+PUR şi-a lansat candidaţii pentru alegerile generale din noiembrie. Singura diferenţă faţă de trecut va fi înlocuirea dinozaurilor bătrîni cu dinozaurii tineri de la PSD şi înlocuirea umaniştilor din 2000 cu PUR din 2004. ➽ În nouă luni, cîştigurile pe care le-au ridicat românii de la Loto au fost de 84 de milioane de dolari. Toată ţara. Dacă ar fi muncit, ar fi cîştigat de trei ori mai puţin. Tot întreaga ţară. ➽ Din întregul detaşament românesc din Irak, trei soldaţi s-au întors deja. Băieţii au pierdut războiul din Irak – în faţa badigarzilor, după ce-şi înfundaseră buzunarele cu ceasuri. Cea mai mare performanţă militară a detaşamentului românesc din Irak – chestie pentru care probabil că vor fi premiaţi de ONU – va fi să-i fure lănţişorul de la gît lui Bin Laden şi să-i fure retrovizoarele de la măgăruşul ăla care-l transportă cu viteză pe sub nasul soldaţilor americani.

DA
PNL-PD
Bă
Stolo, te-nţeleg pe undeva. Cît ai lipsit din ţară am fost şi eu în campanie prin Bihor. Aşa de calmi şi liniştiţi erau ardelenii ăia că nici n-am avut cu cine să mă cert. Să mă îmbolnăvesc, nu alta!

Traian Băsescu, un boxer cu garda mereu ridicată, şi Theodor Stolojan, un luptător cu moralul căzut

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Veşti bune

România are economie de pizza

➽ Comisia Europeană a decis: România are economie de piaţă funcţională. E drept că raportul mai zice ceva despre o monitorizare atentă, privatizare neterminată, restructurare parţială, lipsă de transparenţă, reeşalonări în exces, piaţă de capital imatură etc. Cum ar veni: aveţi o economie de piaţă funcţională, acum nu mai trebuie decît să vedem şi cum funcţionează.

➽ Speriat de greva foamei declarată de senatorul Vasile Duţă în chiar sediul Senatului, Nicolae Văcăroiu l-a trimis pe grevist la PNA să dea socoteală pentru acuzaţiile ce i se aduc. Preşedintele Senatului nu vrea să creeze precedente periculoase la locul său de muncă: azi se îmbunează PNA-ul cînd vede că face unul greva foamei, da' ce se-ntîmplă dacă mîine îi pune Năstase pe toţi să facă greva setei?

➽ Cîţiva români sînt pe o listă cu cei mai bogaţi 50 de oameni din Europa Centrală şi de Est. De la stînga la dreapta, în ordinea numerelor PIN de pe card, avem aşa: Iosif C-tin Drăgan, Ion Ţiriac, Fraţii Micula, Fraţii Păunescu şi Sorin Ovidiu Vîntu. Observaţi, vă rugăm, citind numele de mai sus, care este secretul averii: să ai fraţi şi nume multe.

Străbuna Vestire

5 948381 040015 41